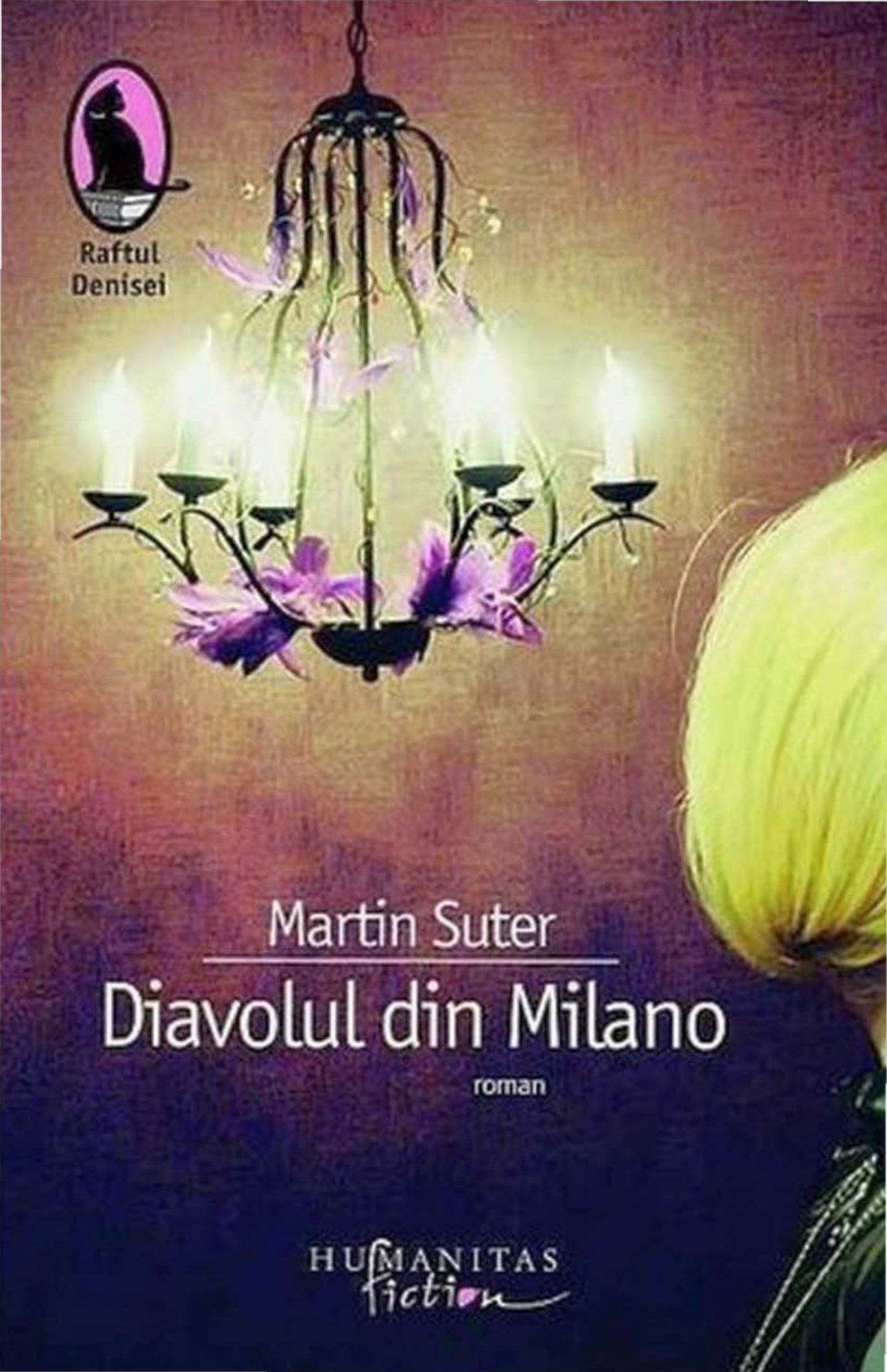
Raftul
Denisei
Martin Suter
Diavolul din Milano
roman
HUMANITAS
fiction

După o experiență traumatizantă, Sonia se retrage la hotelul Gamander din Alpii elvețieni. Departe de lume, speră să ia viața de la capăt și să-și găsească liniștea. Însă durerea, sau trauma, sau *trip*-ul cu LSD i-a dereglat simțurile, iar tânăra a devenit, printr-o ciudată întorsătură a lucrurilor, sinestezică. Acum simte, miroase și vede sunetele, iar zilele îi sunt tulburate de întâmplări bizare: ceasul bisericii bate miezul nopții la amiază, o cruce din vechiul cimitir este găsită răsturnată, între culorile curcubeului ivit după ploaie apare o nuanță nepământeană. Sonia încearcă să dezlege misterul acestor evenimente stranii, pe care le regăsește oglindite în străvechea legendă a diavolului din Milano. Poate o nouă poveste de dragoste să rupă blestemul care pare că o urmărește de atâta vreme?

Raftul
Denisei

Colecţie coordonată de
DENISA COMĂNESCU

MARTIN SUTER

Diavolul din Milano

Traducere din germană de
SANDA MUNTEANU

HUMANITAS
fiction

Coperta de
IONUȚ BROȘTIANU

Redactor
IUSTINA CROITORU

MARTIN SUTER
DER TEUFEL VON MAILAND
Copyright © 2006 DIOGENES VERLAG AG ZÜRICH
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. — CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SUTER, MARTIN
Diavolul din Milano / Martin Suter ; trad.: Sanda Munteanu. -
București : Humanitas Fiction, 2008
ISBN 978-973-689-250-9

I. Munteanu, Sanda (trad.)

821.112.2-31=135.1

Pentru Albert și Anita Hofmann

Dincolo de imaginea vizibilă a lumii exterioare,
care pentru noi reprezintă realitatea,
se ascunde o realitate transcendentă,
a cărei esență reală rămâne o taină.

Dr. Albert Hofmann

1

Mirosul nu mai avea culoarea ardeziei şi nici vocile nu mai erau vizibile.

Camera rămânea învăluită în semiîntuneric. Lumina care pătrundea prin jaluzele îi permise totuşi Soniei să-şi croiască drum printre mobile şi hainele aruncate de-a valma şi să ajungă la uşă.

O deschise şi nimeri într-un vestibul. Prin geamurile opalescente şi ornamentate ale locuinţei se prelingea lumina de pe palier – care se stinse deodată.

Ţinându-se de perete reuşi să dibuiască prima dintre cele trei uşi pe care le zărise în lumina filtrată de pe palier. Una din ele trebuia să fie uşa toaletei.

Clanţa era rece. Atât şi nimic mai mult. Nici amăruie, nici dulce-acrişoară; doar rece.

Intră într-o încăpere cufundată în întuneric şi auzi pe cineva respirând regulat, adânc. Auzi. Nu auzi şi văzu. Măcar atât.

Închise încetişor uşa, îşi pipăi drumul până la următoarea şi se trezi într-o bucătărie luminată ca ziua.

La masă şedeau doi bărbaţi. Îşi beau cafeaua şi fumau în tăcere. Vedeai peste tot pahare pe jumătate golite şi farfurii cu resturi de mâncare. În chiuvetă, un munte de vase.

Bărbaţii se uitară spre uşă, iar după felul în care o fixau, Sonia îşi dădu seama că era goală.

— Toaleta? întrebă.

Din moment ce ajunsese până aici.

— Uşa următoare, spuse unul.

Celălalt continua să o fixeze.

Sonia le arătă şi spatele, şi părăsi încăperea.

În toaletă puţea a voma pe care cineva încercase s-o şteargă de pe colacul closetului. Hârtie nu mai era deloc.

Se uită în oglindă, să vadă dacă arăta atât de mizerabil pe cât se simţea.

Nu, nu arăta chiar atât de rău. O neliniştea însă un lucru. Faţa din oglindă nu-i trezea nici un sentiment. Nici de simpatie şi apropiere, nici de înţelegere şi compasiune. Parcă n-ar fi avut nimic de-a face cu femeia din oglindă.

Examină prosopul şi renunţă să şi-l prindă în jurul mijlocului. Părăsi toaleta aşa cum era când intrase.

Lumina se aprinsese iarăşi pe palier, şi astfel găsi uşor drumul înapoi, înspre cameră.

Dibui întrerupătorul şi apăsă. În cele patru colţuri ale încăperii pâlpâiră tuburi de iluminat verticale. Cel roşu, cel galben şi cel albastru se aprinseră de-a binelea după câteva secunde. Cel verde continua să pâlpâie.

Pe pereţii camerei nu se găsea nimic în afară de cele patru corpuri de iluminat verticale. Pe duşumeaua parchetată domnea o dezordine care părea să fie mai veche de o noapte.

Sonia îşi găsi slipul şi îl îmbrăcă.

— M-am culcat cu tine?

În uşă apăru unul dintre bărbaţii din bucătărie: desculţ, cu un pantalon negru şi un T-shirt alb. Nebărbierit şi cu părul negru zbârlit. Sonia nu-şi dădea seama dacă ăsta era stilul lui.

— Nu-mi amintesc.

Bărbatul rânji şi închise uşa:

— Să încercăm, poate ne amintim.

— Încă un pas şi îţi trag un şut în coaie.

Sonia continuă să-şi culeagă hainele de pe jos. Bărbatul se opri şi îşi ridică mâinile de parcă ar fi vrut să arate că nu e înarmat.

Sonia îşi găsi sutienul şi şi-l puse.

— Ce substanţă a fost?

— Acid.

— Voi aţi spus că este *California Sunshine*.

— *Blue Mist, Green Medge, Instant Zen, White Lightning, Yellow Dimples, California Sunshine*: toate sunt denumiri pentru acid.

Sonia mințea spunând că nu-şi aminteşte. Îi venea mai greu să *uite* ceva decât să reţină. Memoria ei era o arhivă uriaşă plină de imagini la care putea recurge de câte ori avea nevoie. Arhivase sub formă de imagini chiar şi cuvinte, tabele cu conjugări, poezii, nume.

De asemenea, cifre. Orare cu cifrele unu, doi, trei, patru, cinci şi şase scrise pe tăbliţa de ardezie neagră, cu cretă roşie, albastră, galbenă, verde, violetă şi portocalie, cu scrisul înflorit, de şcolăriţă, al domnişoarei Fehr, învăţătoarea ei. Toate culorile erau nepotrivite în afară de galben pentru cifra trei. Când îi atrăsese domnişoarei Fehr atenţia asupra greşelii, aceasta o certase. Nu există culori potrivite sau nepotrivite pentru cifre, îi spusese. Sonia se abţinuse după aceea să mai facă asemenea observaţii.

Şirul cu cifra şapte era trecut cu scrisul mai rotunjit al domnişoarei Keller – mult mai tânără şi mai drăguţă; numele acesteia îl înregistrase tot ca imagine: „Sunt Ursula Keller", scris cu cretă roz pe tabla neagră de pe perete. Aşa i se prezentase clasei când se angajase suplinitoare în locul domnişoarei Fehr. Mai întâi câteva săptămâni, apoi câteva luni, iar după ce întreaga clasă şi întreaga şcoală aduseseră câte o floare pentru biata domnişoară Fehr, definitiv.

Toate şirurile de cifre începând cu şapte fuseseră trecute cu scrisul domnişoarei Keller. Sonia le putea citi şi astăzi dacă voia.

Pe vremea când era elevă avea remuşcări din cauza asta. Copiatul era interzis, iar ceea ce făcea ea însemna, de fapt, tocmai aşa ceva. Căci îşi citea sau îşi scria temele la aritmetică, sau ortografie, sau versurile, copiindu-le pur şi simplu de pe imaginile pe care le avea stocate în minte. Nici nu se

putea bucura, din toată inima, de notele ei bune, aşa că într-o zi i se destăinuise domnişoarei Keller. Remuşcările ei dispăruseră de-abia când aceasta o asigurase că nu este interzis să copiezi ceva din cele întipărite în propria memorie.

Această aptitudine îi adusese mai multe ponoase decât beneficii atât în anii de şcoală, cât şi mai târziu. E adevărat că reuşea să reproducă cele mai complicate formule de algebră după ce le vedea o dată, deşi nu le înţelegea niciodată. Acelaşi lucru era valabil şi pentru formulele de fizică şi chimie, pentru râuri, oraşe, date calendaristice, cuvinte şi versuri. Din această cauză se bucura de faima de a fi extraordinar de talentată, dar lipsită de ambiţie. Trecu bacalaureatul cu o notă minimă, pe care profesorii i-o dăduseră ca pedeapsă pentru atâta risipă de talent.

Firește că stocase în memorie şi imaginile ultimei nopţi.

Strada udă după ploaie, în ale cărei bălţi se reflectau fragmente din inscripţia de pe firmă: Meccomaxx – albastre ca neonul şi albe ca halogenul.

Siluetele de pe ringul de dans, care în loc să se legene în ritmul domol al *Trance Sound* se mişcau în ritmul accelerat al stroboscopului.

Barul şi figurile scăldate într-o lumină roşie ca sângele – printre ele se găseau şi cele ale bărbaţilor din bucătărie.

Cele două pilule din palma ei, aproape invizibile în lumina albăstruie din toaleta femeilor.

Şi apoi, deodată, o muzică, ce parcă înregistra cu încetinitorul o avalanşă formată din cubuleţe argintii şi cenuşii, de culoarea vaselor de război; se rostogoleau spre ea, sărind şi clătinându-se. Şi vocea unuia din cei doi bărbaţi din bucătărie – avea un nume galben ca nisipul –, o voce care dispărea în colţul din dreapta sus al suprafeţei pentru proiecţii, înscriind modele formate din benzi vălurite, negre şi albe. Nişte modele care luau naştere în faţa ochilor ei de câte ori bărbatul spunea ceva.

Iar mai târziu – oare cât de târziu? – tapetul alb, care se descompunea în pixeli; aceştia se comasau în pete întunecate sau traversau peretele într-o mişcare unduitoare, ca spicele legănate, pe holdă, de adierea vânticelului de vară.

Oare cât timp privise mişcarea pixelilor? Minute în şir? Ore în şir? După cât timp apăruse bărbatul cu numele galben ca nisipul – Pablo? Da, Pablo –, după cât timp apăruse Pablo şi alungase pixelii?

Descoperi şi imagini de-ale lui. Tatuajul *yin-yang* de pe fesa dreaptă. Părul creţ de-a lungul osului sacral; când îl pipăiai avea o culoare albăstruie ca aburul. Şi vocea – colorată acum, dar cu aspect încă grafic: un Vasarely din ultima perioadă.

— De obicei, femeile îşi amintesc dacă s-au culcat cu mine, spuse Pablo.

— Şi bărbaţii îşi amintesc, de obicei, dacă s-au culcat cu mine.

Sonia se îmbrăcase între timp.

— Ai văzut cumva unde e poşeta mea?

— Cum arăta?

— Ca rezonanţa unei chitare electrice.

Taxiul arăta de parcă şoferul locuia în el. Înfăţişarea şoferului dădea aceeaşi impresie. În maşină mirosea a fum stătut şi a Big Mac-ul din cutia aşezată între bancheta şoferului şi locul de alături; la fiecare stop şoferul mai muşca o îmbucătură.

Sonia încercă să lase în jos geamul, dar acesta nu reacţionă.

— Vă este prea cald?

— Nu.

— Bine. Căci mie mi-e frig.

— Dar n-aş vrea să borăsc pe perna banchetei.

Şoferul apăsă un buton, iar geamul de lângă Sonia alunecă în căptuşeala portierei.

Aerul răcoros al zilei întunecate de aprilie îi învălui faţa. Bărbatul îi aruncă o privire plină de reproş ridicându-şi gulerul jachetei.

El rupse tăcerea de-abia când ajunseră aproape de destinaţie. Un poliţist îi opri, obligându-i să aştepte până plecă una dintre cele trei ambulanţe parcate lângă bordură.

În spatele unei bariere se adunase o ceată de oameni care se uita la un bar cu muzică live; intrarea era păzită de doi oameni în uniformă.

— Poate că ar fi fost mai bine să aleagă alt nume, spuse şoferul.

— Poate, răspunse Sonia.

Apoi aşteptă în tăcere până ce poliţistul le făcu semn să treacă.

În faţa casei în care locuia Sonia staţiona un camion. Pe una din feţele laterale stătea scris „Kohler. Mutări ". O-ul din „Kohler" era un *smiley* galben. Pe asfaltul din spatele rampei de încărcare, câteva mobile ponosite aşteptau să fie urcate pe platformă.

Toate mobilele par ponosite dacă le vezi lângă un camion de transport, se gândi Sonia. Când se mutase aici sperase că nu o va vedea nimeni din cercul ei de cunoştinţe. În orice caz, riscul nu fusese mare. Oamenii care o ştiau pe Sonia ocoleau acest cartier. Fusese unul dintre motivele pentru care se mutase aici, deşi şi-ar fi putut permite ceva mai bun.

Îi plăti taximetristului cursa şi coborî. Şoferul nu consideră că este cazul să-i deschidă portiera, deşi primise bacşiş. Prin urmare, nici ea nu consideră că este cazul să închidă portiera. Nu înţelese ce strigă şoferul după ea.

În casa scărilor trebui să se dea cu câţiva paşi înapoi ca să le permită să treacă celor doi tineri care cărau o sofa. Pe unul dintre ei îl cunoştea din vedere. Dacă nu s-ar fi simţit atât de dărâmată l-ar fi întrebat „Vă mutaţi?" sau ar fi zis ceva amuzant.

Când intră în casă începea să se întunece. Trecuse iar o zi pe care ar fi avut mare chef să o şteargă din amintire. Din

camera de zi se auzea zgomotul metalic făcut de Pavarotti, care își executa exercițiile de gimnastică în colivie. Se duse la el și scoase prosopul de pe colivie.

— Iartă-mă, Pavarotti, sunt o indolentă.

Îi dădu apă proaspătă și mâncare, apoi fixă între gratii un știulete nou de mei.

— Indolentă, gânguri, spune și tu: indolentă.

În dormitor ardea lumina, pe patul nefăcut stăteau azvârlite rochiile pe care le încercase – și le lăsase apoi acolo – ieri, când se pregătise de plecare. În paharul de pe măsuța de toaletă rămăsese încă o înghițitură din șampania cu care încercase să-și inducă dispoziția necesară unei petreceri.

Nici bucătăria ei nu arăta mult mai bine decât aceea în care intrase, goală, cu o oră în urmă. Găsi în frigider o sticlă cu un rest de apă minerală din care acidul se evaporase de mult.

Se dezbrăcă și aruncă lenjeria în coșul din baie. În chiuvetă erau puse la înmuiat câteva slipuri. Săpunul din detergent se depusese, ca un strat alb, pe țesătura neagră. Precum creta pe fundul mării.

Sonia trase la o parte perdeaua dușului, răsuci robinetele potrivind temperatura apei, urcă în cada mică, se așeză sub jetul de apă aproape fierbinte și începu să plângă.

Un țipăt prelung o trezi din somn. Se ridică, își puse chimonoul, se duse la ușa de la intrare și o întredeschise. De pe palier se auzea plânsul disperat al unei femei. Și din când în când vocea aspră a unui bărbat.

Sonia zăvorî ușa și, fără să ezite, puse mâna pe telefon. Formă numărul pentru Urgențe al Poliției.

— Ambosstrasse numărul o sută unsprezece, etajul unu, doi sau trei. O femeie are nevoie de ajutor.

În timp ce stătea la fereastră așteptând sosirea echipajului de intervenție, în amintirea ei reînviară o serie de imagini.

Geamul de lângă clanța ușii, care se făcuse țăndări.

Mâna care pătrundea înăuntru prin spărtură.

Tăietura adâncă dintre degetul mare și arătător, cu o secundă înainte să sângereze.

Mâna care căuta cheia locuinței.

Tăietura care începu deodată să sângereze.

Firișoarele de salivă care i se prelingeau din colțurile gurii întocmai ca atunci când fusese trecut cu vederea la avansarea în funcția de director al departamentului Private Equity.

Sângele. Peste tot sângele scurs din mâna lui Frédéric și din buza ei.

Sânge pe vopseaua proaspătă. Sânge pe cămașa lui albă. Sânge pe salopeta ei albă în care era îmbrăcată când vopsea.

Trei cuvinte repetate mereu și mereu. Trei triunghiuri foarte ascuțite, strălucind ca oțelul: Eu – te – omor.

Cămașa albă ca zăpada pe pielea neagră a unuia dintre senegalezii de la etajul patru.

Sângele lui Frédéric pe albul acestei cămăși: o pată rotundă și roșie, ca pe drapelul japonez.

Pistolul lui Frédéric din sertarul din stânga al biroului său.

Frédéric cu fața la pământ.

Cătușele de la încheietura mâinii sale însângerate.

De pe palier se auzeau încă plânsete. Pe Ambosstrasse zvâcni, în depărtare, o lumină albastră care se apropia; Sonia zări mașina poliției. Aceasta venea fără să acționeze sirena, încet, ca escorta unei vizite de stat.

Doi oameni în uniformă coborâră, se uitară în sus, de-a lungul fațadei casei, și se opriră în dreptul porții.

Se auzi soneria. Sonia se sperie, se duse la interfon și apăsă pe buton. Deschise apoi ușa și trase cu urechea spre palier.

Pași, soneria, voci. Plânsul se potoli încetul cu încetul. Cineva sună acum la ușa ei.

— Da? întrebă prin ușa închisă.

— Poliția. Dumneavoastră ați telefonat? O voce aspră și agasată.

Sonia deschise. Cei doi polițiști erau tineri. Aveau arme la centură și tot felul de ustensile polițienești, așa că își țineau

brațele ușor depărtate. Blondul părea ceva mai prietenos decât brunetul. Dar brunetul *a fost cel care* începu să vorbească.

— A murit câinele, o repezi, și pentru asta chemați poliția?

— Păi nu știam din ce cauză plânge femeia.

— Și de ce nu v-ați interesat?

— Mi-a fost frică.

— Așa, așa, frică. Polițistul aruncă o privire în locuință. Sunteți singură?

— Cum?

— Dacă sunteți singură?

— Da. De ce?

El nu răspunse, continuând să o privească fix.

— Credeam că o bate cineva.

Oare de ce simțea nevoia să se justifice?

Blondul dădu semne că ar vrea să plece. Dar celălalt nu terminase încă:

— Nu orice femeie care plânge reprezintă un caz de violență domestică.

— Da. Am înțeles. Sonia puse mâna pe clanță și închise ușa.

Polițistul o opri cu piciorul.

— Hai, Karli, spuse blondul.

— Imediat. Ați băut ceva?

— Vreți să mă arestați din cauză că am adormit în stare de ebrietate?

Polițistul prietenos își înăbuși un rânjet. Celălalt roși.

— Nu permit ca una ca tine să mă ia peste picior. În nici un caz una ca tine. Cu cele de teapa ta am reușit până acum s-o scot la capăt. Întotdeauna.

— Hai, vino, Karli.

Polițistul blond îl trase de mânecă pe colegul său. Acesta ezita încă, întrebându-se dacă e cazul să lase să-i scape nepedepsită o femeie de teapa ăsteia. Brusc, se răsuci pe călcâie și porni spre scări.

— Vă mulțumim că ați dat telefon, spuse blondul încet, pornind în urma celuilalt.

Sonia zăvorî uşa. După câte ştia, în casă nu exista decât un singur câine. O potaie grasă, cu respiraţie astmatică şi, ici-colo, blana îi căzuse în smocuri; poate că mai demult fusese un pomeranian. Era al unei femei din Balcani. Locuia la etajul doi, împreună cu soţul ei, era destul de frumuşică şi mult prea tânără pentru un asemenea câine – mai potrivit pentru o femeie bătrână. Cine ar fi bănuit că este atât de ataşată de el?

Pe Sonia o podidi iar plânsul. Se băgă în pat şi încercă să adoarmă printre lacrimi.

Dar imaginile cu Frédéric se înfiripară din nou pe suprafaţa de proiecţie din faţa ochilor ei. Se duse la baie, umplu un pahar cu apă de la robinet şi înghiţi un Rohypnol.

Dormi până a doua zi la amiază. Adânc şi fără vise.

Sonia îmbrăcase treningul cumpărat pe vremea când avea de gând să facă jogging de trei ori pe săptămână. Pavarotti ocăra zgomotul aspiratorului. Pe coridor se îngrămădeau doi munţi de rufe. Unul pentru curăţătoria chimică, celălalt pentru maşina de spălat. Fusese deja de trei ori la spălătorie, dar ambele maşini erau ocupate.

Purta mănuşi de latex, ca un chirurg, iar pe cap o basma, ca o femeie de serviciu dintr-un film din anii '60. Trecu încet cu aspiratorul de-a lungul porţiunii de la perete, unde plinta se îmbina cu covorul. Voia să aspire fiecare grăunte şi fiecare firişor de praf depus în cele câteva luni de când pusese mocheta filistină, de culoarea nisipului, şi fixase plinta dezolantă imitând lemnul; după care va arunca tot gunoiul în containerul din curte.

Se munci mai mult de o jumătate de oră la covorul de doisprezece metri pătraţi. Apoi scoase aspiratorul din priză şi coborî cu rufele în pivniţă.

În spălătorie ardea lumina. O femeie se ghemuise în faţa uneia dintre maşinile de spălat şi scotea rufele într-un coş de plastic verde-turcoaz. Bluza scurtă i se rulase în sus, iar

pe porţiunea goală dintre pantaloni şi bluză se evidenţiau, în diagonală, două echimoze lungi.

Femeia se ridică cu greu, se uită în jur şi tresări. Era locatara de la etajul al doilea. Se vedea pe faţa ei că plânsese.

— Îmi pare rău pentru câine, spuse Sonia.

— Era bătrân.

Femeia îşi luă coşul cu rufe:

— Maşina e liberă.

Preţ de o secundă se opriseră una în faţa celeilalte, fiecare cu coşul plin de rufe.

— Totul este OK? întrebă Sonia.

— Da, totul este OK, răspunse femeia.

Sonia se dădu la o parte, lăsând-o să treacă. În drum spre apartamentul ei goli cutia poştală. Conţinea ziarele din ultimele două zile şi o scrisoare. Expeditorul de pe verso: B & Z, foarte discret. Sonia cunoştea iniţialele: Baumann & Zeller, avocaţii lui Frédéric. Aruncă scrisoarea peste hârtiile de pe masa din bucătărie, fără să o deschidă, şi îşi continuă curăţenia de primăvară.

Luă pernele din piele neagră ale sofalei Corbusier, pe care o ura – toată lumea avea sofale Corbusier –, şi le puse pe jos. Apoi aspiră, cu peria pentru perne, atât rama de lemn, cât şi pernele, până îndepărtă complet firele de praf, scamele, aţişoarele şi amintirile legate de vizitatorii ultimelor luni.

După aceea îşi prepară un gin tonic fără gin, îşi puse mănuşi de latex noi şi aduse scrisoarea. O răsuci pe toate părţile, luă sticla de gin şi turnă puţin din ea în tonic. Când duse paharul la gură observă că îi tremură mâinile.

Răscoli în punga de gunoi de sub chiuvetă şi găsi pachetul de ţigări pe care, cu câteva ore înainte, îl aruncase scârbită. Dar nu avea chibrituri. Dădu drumul la aragaz şi îşi aprinse ţigara de la flacără. Apoi se duse la fereastră să fumeze.

Un vânt rece dinspre răsărit mâna norii bruni-cenuşii de pe cer. Printre ei se strecura din când în când câte o rază de soare, scăldând strada într-o lumină stridentă, ca aceea a reflectoarelor de pe scena unui teatru. Trecătorii care îşi

vedeau, fără chef, de drumurile lor se uitau în asemenea momente uimiți la cer, apărându-și cu o mână ochii, de parcă ar fi vrut să rămână incognito.

Scrisoarea o solicita să semneze o cerere de suspendare temporară a procedurii împotriva fostului ei soț, dr. Frédéric Forster, enumerând câteva argumente noi care făceau demersul absolut necesar. Pe acestea le cunoștea și fără să citească scrisoarea. Nu va da nici un răspuns, tergiversând în continuare punerea în libertate a lui Frédéric.

Dar într-o bună zi tot va fi eliberat. Era o realitate cu care se obișnuise de mult. În schimb nu se gândise încă ce va face atunci. Planurile de viitor jucaseră un rol covârșitor, până la saturație, în fosta ei viață.

În vacanța de iarnă făceau planuri pentru vacanța de vară. La cină stabileau meniul pentru seara următoare. Când cumpăraseră locuința se gândiseră la casa pe care o vor lua după ce vor avea și copii. Deoarece copiii nu veniseră, se gândiseră la un tratament *in vitro*. În timpul tratamentului trecuseră în revistă scenarii de adopție. La petrecerea de după promovare vorbiseră despre următorul pas în carieră. La mutarea la Londra, despre mutarea la New York. La culcare, despre sculare. La îmbrăcat, despre dezbrăcat. Tot discutând despre viitor, prezentul fusese dat uitării în fosta ei viață.

În fața casei se oprise camionul de la salubritate. Doi bărbați în salopete portocalii săriră jos, intrară în curte și scoaseră un container, așteptând apoi ca acesta să fie ridicat de dispozitivul hidraulic și golit. Gândul o duse pe Sonia la pomeranianul mort. Poate se găsea și el într-unul din sacii cu gunoi care erau compactați acum cu mare zgomot. La un loc cu sacii plini cu amintiri neplăcute, pe care îi scosese din aspiratorul ei.

Închise fereastra. Papagalul se uită pe furiș la ea prin oglinda lui mică.

— Pavarotti, cred că cel mai bun lucru ar fi să dispărem de aici.

Pasărea își căscă ciocul arătându-și limba groasă și începu să roadă stinghia pe care stătea.

Cu puțin înainte de miezul nopții casa arăta de parcă n-ar fi fost locuită. Hainele erau la curățătorie, rufele ajunseseră iar în dulap, baia și bucătăria miroseau a detergenți, camera de zi a soluție pentru covoare, iar dormitorul a lenjerie de pat curată. Sonia făcuse un duș, părul ei negru era proaspăt spălat și uscat cu föhnul și își îmbrăcase pijamaua chinezească verde, pe care o purta doar când avea gripă.

Cu toate acestea nu se simțea mai bine. La senzația de irealitate, care persista după ultima noapte, și la repulsia față de propria persoană – o repulsie tot mai puternică de la o zi la alta – se adăuga sentimentul renăscut de teamă, care o tot pândea din acea zi de decembrie.

Sonia se duse în bucătărie și își prepară un ceai de mentă. În timp ce aștepta să se răcească puțin, răsfoi ziarul.

La Rambazamba un client trăsese cu o armă asupra barmanului și a altui client. Cică îl strigase de trei ori zadarnic pe barman, care stătea de vorbă cu clientul respectiv – iată justificarea invocată de autorul crimei. Barmanul fusese grav rănit, iar clientul murise.

La rubrica ofertelor de muncă îi atrase atenția un anunț. Îl decupă, pentru cazul că va fi și mâine tot atât de decisă să-și schimbe modul de viață.

Femeia care îi deschise ușa părea să aparțină acelei categorii de oameni ce îi făcea pe toți ceilalți să amuțească la apariția lor. Avea cel mult vreo douăzeci și cinci de ani.

— Mă scuzați, spuse Sonia, o caut pe...

— Barbara Peters?

Sonia dădu din cap.

— Eu sunt Barbara Peters. Iar dumneavoastră sunteți doamna Frey? Îi întinse mâna. Poftiți înăuntru.

Sonia intră în miniapartamentul numărul șase sute cinci. O cameră mare cu un pat *queen-size*, o garnitură de fotolii

și un birou. Normă internațională pentru un hotel de patru stele, după cum știa Sonia din fosta ei viață.

Barbara Peters îi oferi Soniei un scaun:

— Îmi imaginasem cu totul altfel o fizioterapeută.

— Și eu mi-o imaginasem altfel pe proprietara unui hotel.

Barbara Peters râse, părând și mai frumoasă.

— Cine începe?

— Cu ce?

— Cu întrebările.

— În mod normal, patronul.

— Prin urmare: ce profesie ați avut în cei șase ani care au trecut, conform certificatului, de la părăsirea ultimului loc de muncă?

— Am fost căsătorită.

— Dar aceasta nu este o profesie.

— După concepția soțului meu, era.

— Cu ce se ocupă soțul dumneavoastră?

— E bancher. A fost.

— Nu mai este?

— Nu mai este soțul meu.

— Înțeleg. Dar nu mă privește.

— Nu.

Pentru o fracțiune de secundă, Barbara Peters păru iritată, dar apoi zâmbi iar:

— Și acum ați dori să lucrați din nou?

— Mă bate gândul.

— Nu sunteți obligată?

— Vreți să spuneți, din punct de vedere material?

— Da.

Sonia chibzui o clipă:

— Material nu, dar altfel da.

Barbara Peters ezită puțin înainte de a pune următoarea întrebare:

— V-ați mai perfecționat în ultimii șase ani?

— Vreți să spuneți, dacă mai sunt *au jour* din punct de vedere profesional?

— Da.

— Am ajuns la latura financiară?

— Da.

— Pentru o clinică universitară poate că nu.

— Dar pentru un spa da?

— Exact.

Barbara Peters afişă din nou surâsul fermecător:

— E rândul dumneavoastră.

— Aveţi fotografii?

Doamna Peters se ridică, se duse la birou şi aduse o mapă. Conţinea diferite layouturi pentru prospectul unui hotel. Toate înfăţişau pe pagina de titlu fotografia unei clădiri asemănătoare unui castel cu două turnuri din piatră, care depăşeau în înălţime structura complicată a acoperişurilor, cu frontoane piezişe, hornuri înalte şi metereze. Faţadele erau tăiate de ferestre gotice, bovindouri romantice, creneluri şi balcoane ameţitoare. Impresia generală era că aveai de-a face cu desenul făcut, în pat, cu o sută de ani în urmă, de un băiat care tocmai trecuse printr-una dintre bolile copilăriei.

Partea cea mai interesantă: o construcţie din oţel şi sticlă, înfiptă în flancul stâng al clădirii. De parcă acest castel ar fi intrat în coliziune cu un vehicul spaţial.

— Hotel Gamander, spuse Barbara Peters, pe jumătate mândră, pe jumătate amuzată.

— Moştenit?

Sonia nu găsise o reacţie mai potrivită.

— Cumpărat. Cumpărat şi renovat şi extins.

Soniei îi venea să întrebe: De ce? Dacă *ea* ar fi dispus de atâţia bani, ştia mii de alte lucruri pe care le-ar fi făcut cu aceşti bani. Dar n-ar fi cumpărat cu ei un hotel.

Totuşi întrebă:

— Aripa nouă este spa-ul?

— Bazin de înot sportiv, bazine termale, jacuzzi, saună, whirlpool, fitness, masaje, solarii. Şi ce altceva vă mai trece prin minte.

— Parafango?

— Parafango.

Sonia luă în mână un layout și îl răsfoi. Mai mult din timiditate decât din curiozitate.

— Care vi se pare cel mai reușit?

— Vreți să spuneți: care dintre proiectele de prospect?

Barbara Peters dădu din cap.

— Sinceră să fiu, nici unul.

— V-am angajat, spuse râzând tânăra proprietară a hotelului.

Discutară încă un sfert de oră despre condiții. De fapt căzuseră de acord, când Sonia spuse deodată:

— Am un papagal; reprezintă o problemă?

— Urăsc păsările.

Barbara Peters nu părea să glumească.

Sonia oftă și se ridică:

— Păcat. Pasărea nu este negociabilă.

Barbara Peters ezită:

— Face gălăgie?

— Doar când aude aspiratorul.

— Și stă în camera dumneavoastră?

— Firește.

— Papagalul dumneavoastră nu suferă de boala aceea contagioasă a papagalilor?

— Și porumbeii suferă de ea.

— Urăsc și porumbeii.

— După cum am spus, Pavarotti nu este negociabil.

— Pavarotti? Atât de gălăgios?

— Atât de gras.

Noua șefă a Soniei râse:

— Ei bine, în acest caz, aduceți și afurisita de pasăre.

Pavarotti fusese cât pe-aci să determine o altă întorsătură a lucrurilor.

Era de-abia trei după-amiază, dar începuse deja să se lase întunericul. Orașul părea apăsat de cerul cenușiu ca funinginea, din care se scutura asupra trecătorilor chinuiți de

vremea proastă un amestec de ploaie cu zăpadă. Aprilie nu-şi adeverise faima de lună capricioasă. Până acum fusese constant. Constant în rău.

Sonia cumpără de la un om demoralizat, originar probabil dintr-o ţară cu mai mult soare, o revistă a şomerilor – cu siguranţă al cincilea sau al şaselea exemplar din aceeaşi ediţie –, apoi intră în magazin. Aproape că era singura clientă care străbătea raionul sclipitor al parfumeriei trecând pe lângă vânzătoarele machiate festiv. Nu se simţea nici ea mult mai optimistă decât şomerul de la intrare.

Sonia avea întâlnire cu Malu la bufetul thailandez din raionul de alimente. Acesta era, se pare, foarte nepopulat în orele după-amiezii, aşa că se putea sta de vorbă în linişte. Sonia presupunea că locul şi ora întâlnirii aveau mai degrabă de-a face cu programul zilnic al prietenei ei şi cu situaţia ei financiară momentană.

Îndreptându-se spre bufet, văzu că o aştepta deja.

Malu era o blondină mare şi gălăgioasă, cu o preferinţă pentru roz şi violet. Rămăsese unica persoană din fosta ei viaţă cu care Sonia mai avea încă relaţii. În realitate, pe Malu o chema Vreni şi reuşise performanţa de a se fi combinat, unul după altul, cu trei bărbaţi din cercul de cunoscuţi ai lui Frédéric, fără să fi fost exclusă din acest cerc. Sonia o admirase întotdeauna din pricina aceasta. Nu că ar fi avut cât de cât chef să o imite. Îi fusese suficient – cu vârf şi îndesat – un singur exemplar din categoria respectivă. Dar Sonia o respecta pe Malu fiindcă izbutise să nu-i pese nici cât negru sub unghie de convenienţele acestor oameni şi să fie totuşi acceptată de ei.

Malu era în acelaşi timp singura care nu o tratase ca pe un paria după ce se despărţise de Frédéric. Continuau să se întâlnească şi să ia prânzul împreună; şi tot ea o introdusese în cluburile din oraş. Malu susţinuse totdeauna că o femeie trebuie să aibă o viaţă particulară proprie, mai ales dacă are un partener.

Iată de ce Malu era prima căreia Sonia îi împărtășea planurile ei de viitor. Aceasta dezaprobă însă hotărârea Soniei.

— Ai zis că nu cedezi, îți amintești?

— Dar nu cedez, vreau doar să-mi schimb modul de a trăi. Toate astea de aici nu-mi priesc:

Sonia îi povesti despre escapada cu LSD.

— Ai mirosit culori și ai văzut voci? Și încă te mai plângi? Dă-mi și mie adresa tipului.

— N-a fost o experiență plăcută.

— Bine, dar nu e un motiv să te dai la fund.

— Nu mă dau la fund. Chiar dimpotrivă. Plec la altitudine. În munți. Aer de munte. Soare. Și toată ziua spa.

— Spa pentru alții. O să frămânți popouri fleșcăite.

— Sunt fizioterapeut, nu maseur.

— Sonia, nu-i îndeplini dorința! Nu te lăsa alungată!

— Nu va crede că nu mă mai întorc la el decât dacă plec de aici.

— Nu-i cunoști pe bărbați. Nu vrea să te întorci la el. Vrea doar ca *el* să fie acela care rupe relația. Ai încredere în vorbele unei femei bătrâne.

Malu se etichetase „femeie bătrână" după a patruzecea aniversare, pe care nici măcar nu o sărbătorise. Cu jumătate de an în urmă.

— Prefer să nu fiu prin preajmă în momentul când îl vor pune în libertate.

— Chiar atât de repede n-o să-l elibereze.

— Nu-l pot ține peste termenul la care a fost condamnat.

— Individul e psihopat. Un pericol pentru societate.

— Doar pentru o parte infimă a societății. Pentru mine.

O thailandeză tânără, îmbrăcată într-o bluză de mătase cu guler înalt, îi aduse Soniei porția de *tom yang gung*. Sonia se aplecă deasupra cești inspirând aroma. Mirosea galben-roșcat și avea consistența unei spirale terminate într-un unghi ascuțit.

— Nu-i bună supa? întrebă Malu îngrijorată.

Ea o recomandase, deși pentru ea își comandase frigărui *saté*.

— Ba da, miroase nemaipomenit.

Sonia bägă lingura de porţelan în cupă, o lăsă să se răcească puţin şi gustă. I se păru că soarbe un ornament pentru pomul de Crăciun.

Cavitatea bucală i se umplu de scântei argintii care se stinseră pe limbă. Îi dădură lacrimile.

— E chiar atât de iute? se interesă Malu.

Sonia dădu din cap. Îşi mâncă supa încet, cu o expresie concentrată. Dar lacrimile continuau să-i curgă.

— Tot din cauza supei?

— Tot din cauza vieţii, replică Sonia.

— Poate că ai dreptate. Poate că e într-adevăr bine să pleci de aici.

Mai târziu, când îşi luară rămas-bun, Malu întrebă:

— Şi ce faci cu casa?

În aceeaşi seară Frédéric îi dădu telefon. Sonia simţi cine o sună înainte ca el să fi rostit un singur cuvânt. Duse receptorul la ureche, spuse „da" şi aşteptă.

Îi auzi respiraţia şi văzu în acelaşi timp un contur vag de o culoare ciudată, verde-cobalt.

— Ce vrei, Frédéric?

Conturul se accentuă, când acesta începu:

— Trebuie să stau de vorbă cu tine...

— Eu nu.

Sonia puse capăt convorbirii. Verdele-cobalt se subţie, de parcă cineva l-ar fi diluat cu apă.

Dar inima continua să-i bată tare. Pe coridor, în baie, în bucătărie şi, în cele din urmă, în pat. Încercă să se concentreze la alte zgomote: vâjâitul ţevii de scurgere din baie, ticăitul caloriferului, paşii din apartamentul de deasupra ei, clămpănitul din colivia lui Pavarotti. Inima ei nu se calmă, dar bătăile deveniră mai puţin puternice.

Oare ce-a fost asta? Adică această umbră verde-cobalt? Era a lui Frédéric, fără nici un dubiu. Dar de ce o văzuse prin telefon?

Ba nu. Nu văzuse umbra verde-cobalt. O auzise.

Sonia se ridică din pat şi se îndreptă spre bucătărie. Ajunsă pe coridor, privirile i se opriră asupra punctului de pe perete – pentru prima dată după vreme îndelungată. Ghipsul cu care fusese astupată gaura produsă de glonţ lăsase, după uscare, o adâncitură.

Deschise una din cele două sticle de vin sicilian pe care le păstrase pentru o ocazie mai specială. În cazul vinului, măcar nu trebuia să se neliniştească dacă acesta mirosea roşu şi avea un gust rotund.

2

Pavarotti călătorea într-o colivie transportabilă care – învelită într-un prosop plușat – fusese așezată într-o mică geantă Louis Vuitton. O primise la un moment dat de la Frédéric, dar n-o folosise niciodată. Genţile Louis Vuitton i se păreau vulgare – acceptabile doar pentru transportul animalelor.

Era încă singură într-un compartiment de patru persoane, îşi pusese sacoşa pe scaunul de lângă ea, iar pe scaunul de vizavi poşeta şi lectura de călătorie, sperând că în felul acesta va împiedica alţi călători să se instaleze în acelaşi compartiment. Trenul staţionă încă patru minute bune înainte de a părăsi gara Chur.

Se uită spre peron prin desenul format de firicelele de apă care se prelingeau pe geam. Un adolescent mai grăsuţ băgă o monedă într-un automat de *junk-food* şi formă o combinaţie de cifre. Nu se întâmplă nimic. Apăsă încă o dată. Iarăşi nimic. Acum apăsă pe butonul pentru restituirea banilor. Nimic.

Băiatul se uită în jur şi întâlni privirile Soniei. Ea ridică din umeri.

Băiatul izbi automatul. Mai întâi: încet, apoi tot mai furios.

Desigur, un sabotaj al Oficiului Federal pentru Sănătate Publică, se gândi Sonia şi zâmbi. De azi-dimineaţă, de când îi predase lui Malu cheile locuinţei, era binedispusă. De parcă s-ar fi debarasat de o povară grea.

Începea o nouă viaţă, cu bagaje puţine. În afară de Malu nu ştia nimeni unde plecase. Şi nici nu-i cunoştea nimeni în afară de Malu noul număr de mobil.

Aceasta preluase locuinţa cu tot mobilierul, deoarece nu avea de gând să se mute acolo; avea nevoie de ea doar pentru – după cum se exprimase – „puţin spaţiu de manevră în relaţia strânsă cu Alfred". La sfârşitul verii o va elibera iar pentru Sonia.

Sonia ştia însă că nu se va mai întoarce pe această stradă tristă. Nu va mai urca niciodată scările din holul îmbâcsit. Nu va mai vârî niciodată cheia în broasca nouă a uşii reparate şi consolidate. Nu va mai încălzi niciodată semipreparate în bucătăria cu mobile ieftine, montate în perete. Nu va mai simţi niciodată mirosurile de mâncare venite de la alţii prin dispozitivul de ventilaţie din baie. Nu va mai auzi niciodată zgomotele produse de ură şi iubire în locuinţele învecinate. Şi nu va mai chema în toiul nopţii un taxi doar pentru a înlocui tristeţea propriei locuinţe cu melancolia unui bar.

Şeful de tren slobozi un fluierat prelung, tânguitor. Băiatul dădu o ultimă lovitură de picior automatului şi sări în tren. Acesta se puse în mişcare cu o smucitură bruscă.

Sonia se adânci în lectura unui manual de balneologie pentru a evita, la nevoie, să-şi încrucişeze privirile cu cele ale vreunui pasager care căuta un loc liber. Dar nu veni nimeni în afară de conductor. Acesta îi controlă biletul şi îi ură călătorie plăcută.

Trenul ajunse, după câteva minute, la periferia oraşelului. Sonia văzu colonii de case jalnice, pe ale căror faţade ploaia îşi lăsase amprenta, şi clădiri industriale urâte – proprietatea unor întreprinderi mici, ale căror firme, scrise cu litere neajutorate, luminau strident peisajul posomorât, învăluit în ploaie.

— Mai este un loc liber?

Sonia îşi ridică ochii, iritată. O bătrână îmbrăcată într-un impermeabil galben se oprise în uşa compartimentului uitându-se, cu reproş, la bancheta ocupată. Sonia îşi strânse lucrurile fără să spună un cuvânt. Femeia îşi dezbrăcă mantaua. Îmbrăcămintea de dedesubt era tot galbenă.

Pantaloni cu ecosez dominat de culoarea galbenă. Un *twinset* din caşmir galben şi pătat. Un şal galben cu model floral delicat. Şi părul ei era galben. Doar ochii erau verzi şi machiaţi cu rimel verde, iar buzele rujate cu roşu de chinchină.

Sonia se concentră iar asupra lecturii. Simţea că femeia o priveşte fix. Dar Sonia se uita, neclintită, în manualul de balneologie. Nu avea chef să întreţină o conversaţie de complezenţă.

Pavarotti începu tocmai acum să ocărască. Sonia încercă să-l ignore. Până când femeia spuse:

— Papagalii au nevoie de aer.

Sonia se uită în geanta întredeschisă. Se simţi obligată să răspundă:

— Are aer suficient.

Femeia păstră un moment tăcerea. Apoi întrebă:

— Nu are un tovarăş de joacă?

— Nu. E singur.

— Detenţie la izolare. Eu o numesc detenţie la izolare. Papagalii ăştia sunt animale sociabile.

— Pavarotti detestă papagalii.

— Dar de unde ştiţi?

— A avut deja doi camarazi de joacă. I-a omorât pe amândoi cu ciocul.

— I-a omorât!? exclamă femeia galbenă neîncrezătoare. Înseamnă că e un caz patologic.

— Nu. Doar că îi place singurătatea. Se întâmplă.

— Sper că are măcar o oglindă.

— Şi în asta loveşte cu ciocul.

— Crenguţe rupte din copaci. Nu stinghii confecţionate din lemn sau plastic. Fac umflături sub gheare.

— Şade pe o creangă dintr-un fag crescut pe un teren biologic.

— Da, da, vă bateţi joc.

Trenul roşu trecea printr-un defileu îngust. Traseul era tivit cu brazi cu crengile îngreunate de ploaie. Din când în

când ieșea la iveală verdele mai fraged al câte unui molid. Vagonul vechi, de clasa a doua, hodorogea pe șine. Sonia trebuia să urmărească rândurile din carte cu degetul arătător. Se uită cu coada ochiului la bătrână. Aceasta privea fix geanta, de parcă ar fi încercat să stabilească un contact telepatic cu Pavarotti.

Își pusese mâinile pe genunchi. Erau neobișnuit de mari și butucănoase. Unghiile aveau aceeași culoare roșie ca buzele, boltindu-se pe patul lor ca niște coji de nucă lăcuite.

Sonia începu să se teamă de aceste mâini. Își ridică privirile. Femeia galbenă se uită drept în ochii ei:

— Am muncit din greu întreaga viață, spuse de parcă ar fi vrut să justifice aspectul mâinilor.

Sonia nu știa ce-ar fi putut să-i răspundă.

— Luați întotdeauna pasărea cu dumneavoastră când plecați în vacanță?

— Nu plec în vacanță.

— Locuiți acolo, sus?

— Da.

— Unde?

— La Val Grisch.

— În acest caz ar fi trebuit să o luați prin Klosters și tunelul Vereina.

— Nu sunt prea amatoare de tuneluri.

Sonia puse iar mâna pe carte, dar femeia nu înțelese aluzia.

— Lucrați acolo?

Sonia dădu din cap fără a-și ridica privirile.

— Ca ce?

— Fizioterapeută, oftă, gândindu-se că cealaltă îi va enumera de îndată simptomele ei.

Dar bătrâna nu atacă subiectul.

— Eu fac doar o călătorie scurtuță. Am gratuitate pe toate liniile.

— Hm.

— Dimineața merg la gară și urc într-un tren oarecare. Seara sunt iar acasă.

— Frumos.

Sonia simţea că femeia se uita la ea în speranţa că îi va cere mai multe amănunte. Dar ea rezistă.

— Poate că mai sus este soare.

— Poate, murmură Sonia.

— Ştiţi de când n-a mai ieşit soarele?

Sonia scutură din cap.

— De patruzeci şi două de zile.

Sonia îşi ridică ochii de pe carte:

— N-aş vrea să fiu nepoliticoasă, dar trebuie să citesc.

Femeia galbenă dădu din cap:

— La vârsta dumneavoastră nu aveţi atâta nevoie de soare. Dar alde noi devenim melancolici.

Femeia galbenă amuţi. Sonia încercă să se concentreze asupra lecturii, se surprindea însă citind doar cu ochii, nu şi cu mintea! Ce antipatică devenise! Ce mare lucru ar fi fost să schimbe câteva cuvinte cu o bătrână însingurată care îşi omora timpul călătorind cu trenul? În fond, nici ea nu era altceva decât o femeie însingurată care călătorea cu papagalul ei.

Sonia se uită pe fereastră. Vedea locomotiva. Se aflau pe arcadele din piatră cubică ale unui viaduct care îţi provoca ameţeli. Închise ochii.

Când şi-i deschise era beznă.

— Tunelul Landwasser, spuse femeia galbenă.

Pentru o clipă Sonia îi văzu vocea. Nu era galbenă, ci cenuşie ca praful, de-abia dacă se deosebea de întunericul din tunel.

Peste câteva secunde lumina mohorâtă a zilei începu să pătrundă iar în vagon. Ieşiseră din tunel.

— Nu vă plac tunelurile şi nici înălţimile, constată femeia. În acest caz locuiţi într-un ţinut nepotrivit.

— Într-o ţară nepotrivită.

Bătrâna râse. Râse şi Sonia.

Trebuia să schimbe trenul la Samedan. Îşi luă rămas-bun de la Susi Bellini. Acesta era numele femeii galbene, după

soţul decedat cu aproape treizeci de ani în urmă; fusese sudor şi era originar din Calabria; Sonia ştia acum totul despre el.

Speranţa doamnei Bellini că va avea parte de puţin soare nu se împlinise. Sonia stătea pe peron tremurând de frig, alături de valiza pe rotile şi geanta cu Pavarotti. O ploaie măruntă răpăia pe acoperişul peronului şi pe traversele de cale ferată. Avea de aşteptat douăzeci de minute bune. Hotărâse că nu are timp să meargă la bufetul gării. În afara ei, un singur călător părea să fi ajuns la aceeaşi concluzie. Un bărbat mai în vârstă cu o pălărie din piele, cu bor îngust, care strălucea de la apă. Ţinea în mână două sacoşe din hârtie cu cumpărături pe care nu îndrăznea să le pună jos.

Buna dispoziţie a Soniei se volatilizase. De-abia putea ţine sub control starea depresivă care o pândea. Dezvoltase o anumită virtuozitate în a-şi trata melancolia. Ştia deja în spatele căror gânduri se ascunde, în care imagini se cuibăreşte şi ce fel de zgomote o ademenesc să iasă la iveală. Îi venea uşor să i se abandoneze şi nu-i era foarte greu nici să se descotorosească iar de ea.

Pavarotti era atât de liniştit, încât Sonia se uită în geantă. Dădu la o parte prosopul pluşat şi observă că îl trezise din somn. După câţiva paşi pe hârtia de ziar cu care acoperise fundul coliviei, se uită la ea cu o privire plină de reproş.

— Pardon, murmură Sonia trăgând iar fermoarul.

Un electrocar cu două remorci pline cu bagaje trecu pe lângă ea. Sonia îşi descoperi cele două geamantane şi geanta cu colivia lui Pavarotti. Şoferul opri mai în faţă şi începu să citească dintr-un tabloid şifonat.

Burniţa măruntă se transformă deodată în ploaie torenţială. Locomotiva roşie care apăru la orizont îşi aprinsese farurile.

Localitatea Val Grisch se afla într-o vale laterală a Engadinului de Jos, la o distanţă de un sfert de oră, cu autobuzul Poştei, de staţia de cale ferată Storta. Dintre cei cam şase sute de locuitori – în timpul verii se mai adăugau câţiva –

cei mai mulți erau navetiști care lucrau în Engadinul de Sus. Din restul locuitorilor unii erau plugari, iar alții – mai puțini – făceau agricultură doar de circumstanță. Cei ce aveau nevoie de un tâmplar, un electrician, un lăcătuș, un medic, un farmacist sau un învățător îi puteau găsi tot la Val Grisch. În localitate erau patru restaurante, cinci pensiuni, câteva zeci de case și locuințe de vacanță, o grădiniță de copii, o școală primară și o biserică din secolul al șaisprezecelea.

Perioada de glorie turistică a satului a fost în anii în care englezii descoperiseră Elveția. În 1913 – în același an în care Societatea Feroviară Retică inaugura linia dintre Bever și Scuol legând localitatea Val Grisch de capitalele acestei lumi – Gustav Mellinger, un întreprinzător din St. Gallen, deschisese hotelul Gamander. Vara și toamna anului 1913 intraseră în anale drept cel mai bun sezon din istoria hotelului Gamander. În anul următor izbucnise Primul Război Mondial, iar după cel de-al Doilea începuse marșul triumfal al teleschiului. Până prin anii '60 Val Grisch încercase să țină pasul cu evoluția turismului, punând în funcțiune trei telecabine și un telescaun, și construise chiar și o trambulină de schi care a rămas neterminată. Dar povârnișurile din jurul satului reprezentau o pârtie de schi destul de primitivă, iar accesul la cele aflate la o altitudine mai mare ajunsese să fie mai ușor dacă porneai din stațiunile învecinate, mai bine amenajate din toate punctele de vedere.

Hotelul Gamander – destinat odinioară marii burghezii – supraviețuise la început datorită unor clienți fideli, iar apoi, în măsură tot mai mare, datorită alpiniștilor, a iubitorilor de natură și a grupurilor organizate de excursioniști aflați în trecere. Luase patina unei cabane pentru tineret în care regulile de funcționare internă erau desenate, în mod glumeț, pe panourile de afișaj, iar vizitatorii își consumau, pe terasă, alimentele aduse la pachet.

Satul se obișnuise de mult să trăiască din veniturile navetiștilor, din ceea ce aducea turismul cotidian, din încasările proprietarilor de case de vacanță – când iată că proprietarul

hotelului se schimbă. Începuseră lucrări de renovare și extindere care costau bani mulți.

Val Grisch era așezat pe un platou sudic de la capătul unei văi largi și terasate și la o altitudine de puțin peste o mie patru sute de metri față de nivelul mării. În zilele senine aveai parte de o panoramă superbă spre pintenii împăduriți ai lanțului stâncos de pe cealaltă parte a văii, cu piscurile sale abrupte, de culoare alb-cenușie. Ultimii kilometri ai șoselei în serpentine, care cobora în sat, duceau prin tăpșane line, ce păreau să fi fost amenajate de un arhitect peisagist.

Dar în această zi ploioasă și cețoasă Sonia nu vedea prin ferestrele aburite ale autobuzului decât marginea tăpșanelor, îngrijite și înverzite precum gazonul unui teren de golf. Doar o treime dintre locurile din autobuz fuseseră ocupate. Cei mai mulți pasageri erau elevi care trecuseră deja prin școala primară din Val Grisch și făceau acum naveta până la o localitate cu școală medie. La Storta se așezaseră pe locurile lor, cu gestul firesc al clienților obișnuiți, salutându-se cu o mișcare scurtă a capului și îndreptându-și apoi atenția spre temele pentru școală sau spre telefoanele mobile. Aproape că nu rostiseră nici un cuvânt în timpul călătoriei. Doar când autobuzul oprea și cineva cobora sau urca, se auzea un *buna saira* scurt.

Ceilalți pasageri – un bătrân cu un rucsac militar jerpelit, o femeie de vreo cincizeci de ani, cu două sacoșe din care își scoteau capul niște răsaduri de tomate și un recrut foarte obosit, venit în permisie – ocupaseră, fiecare, câte două scaune. Numai doi soți bătrâni, îmbrăcați în pelerine cenușii, transparente, ședeau unul lângă celălalt. Dar nici ei nu scoteau o vorbă.

Bâzâitului liniștit al motorului Diesel i se alătură deodată claxonul autobuzului poștal. „Tuu-taa-taa!“ se auzi în dreptul unei curbe atât de strânse, încât șoferul trebui să încalece linia continuă intrând pe contrasens. Și încă o dată: „Tuu-taa-taa!“, parcă s-ar fi simțit ușurat că din cealaltă direcție nu venise nimic.

Un salut dintr-o lume de mult dispărută. Pe Sonia o învălui, pentru câteva secunde, nostalgia copilăriei.

Căscă şi îşi şterse două lacrimi, simulând un moment de oboseală.

Cuplul în vârstă se ridică, autobuzul încetini, apoi opri. Cei doi coborâră, îndreptându-se spre o ulicioară laterală. Uşa se închise, şoferul porni. Când Sonia se uită înapoi, pelerinele cenuşii ale bătrânilor abia dacă se mai deosebeau de cenuşiul după-amiezii târzii.

Sonia coborî ultima. Autobuzul oprise în faţa Poştei – o clădire nouă, în stilul caselor mai vechi din Engadin. Capacul compartimentului pentru bagaje era ridicat. Şoferul o ajută pe Sonia să-şi scoată cele două geamantane, geanta cu colivia şi valiza pe rotile. Apoi îi ură vacanţă plăcută. Un bărbat înalt, de vreo patruzeci de ani, încins cu un şorţ verde în faţă, se îndreptă spre ea. Avea în mână o umbrelă, iar pe cap o şapcă de uniformă pe care scria cu litere aurite: „Hotel Gamander".

— Sonia Frey ? întrebă.

O voce joasă, plăcută şi un accent slav.

Sonia dădu din cap.

— Sunt Igor.

Îşi strânseră mâna. Doi colegi de muncă, la prima întâlnire.

— Aşteaptă, te rog, aici.

Îi luă geamantanele şi dispăru cu ele după colţul clădirii. Peste câteva secunde apăru iar şi îi luă colivia şi valiza pe rotile.

— Lasă, spuse Sonia, pot duce şi eu ceva.

Igor scutură din cap:

— Trebuie să mă obişnuiesc.

Îl urmă în dosul clădirii. Acolo era o trăsură albastru-închis, cu acoperiş din piele pe care stătea scris: „Hotel Gamander". Doi cai uzi şi un vizitiu cu un loden înmuiat de ploaie aşteptau, prost dispuşi, să o ia din loc. Igor încărcă bagajele şi deschise portiera.

Sonia râse:

— Cu așa ceva veniți să luați personalul?

— Ca să ne obișnuim.

Igor închise portiera și urcă pe capră, alături de vizitiu. Vehiculul se puse în mișcare, cu câteva smucituri. Sonia se simțea jenată.

Colonials Bruhin era o combinație de magazin alimentar, bazar pentru suveniruri, chioșc și papetărie. Găseai hărți topografice, ghiduri de conversație romanșe pentru începători, cărți despre flora și fauna alpină, dar și sare de Himalaya, lumânări parfumate, ceaiuri relaxante și fel și fel de lucruri pe care capriciile proprietăresei le adunaseră acolo. Puteai achiziționa și o umbrelă ieftină sau un hanorac. Anna Bruhin, o femeie uscățivă de șaizeci și ceva de ani, se specializase în a oferi spre vânzare tot felul de obiecte uitate.

Locuitorii satului își făceau însă cumpărăturile mai degrabă la angrosiștii din vale. Mărfurile erau mai ieftine și mai variate. Nici afacerile cu turiștii nu mergeau bine. Aceștia nu mai cumpărau de la ea filme, fiindcă aveau, aproape toți, aparate de fotografiat digitale. Și era puțin probabil că Gamander va permite acum – după ce trecuse prin renovări care costaseră milioane – ca turiștii să-și consume pe terasa hotelului sendvișurile cumpărate la Colonials Bruhin. Poate că ar trebui să vândă băuturi reci. Și să lărgească sortimentele de înghețată. Punând cazul că, la un moment dat, va veni și vara. Era începutul lui iunie, înainte de ora șase, și trebuise deja să aprindă lumina în prăvălie.

Deschise ușa. De mult nu mai înregistra clinchetul de clopoțel declanșat cu această ocazie. Lângă intrare era o tăbliță pe care scria: „Astăzi, căpșuni proaspete!“ O acoperise cu o folie de plastic pentru ca ploaia să nu șteargă literele trecute cu cretă. Până acum vânduse de-abia un coșuleț. Nu va mai risca prea curând să ofere mărfuri proaspete.

Doamna Bruhin șterse folia cu o cârpă și aduse înăuntru tăblița. Când închise ușa, prin fața prăvăliei trecu trăsura de la hotelul Gamander.

Pe pervazul ferestrei din vestibulul care ducea în bucătăria localului Steinbock era o țigară aprinsă. Jarul înainta spre lemn. Încă cinci milimetri și va lăsa o urmă de arsură, ca atâtea altele până acum.

Din bucătărie răzbăteau o lumină albă de neon și miros de saramură. Din când în când se auzea zdrăngănitul unei tigăi sau vâjâitul apei de la robinet. Dar era prea multă liniște pentru bucătăria unui restaurant, cu o oră înainte de cină.

Peder Bezzola intră în încăpere, luă țigara de pe pervaz și trase un fum adânc în piept. Purta o tunică de bucătar cu nasturi sferici și monograma PB, pantaloni în carouri, un șervet triunghiular și bonetă. Totul imaculat, ca la un bucătar de la televizor.

Peder se duse la o etajeră pe care se găseau produse nepericabile ca: sare, zahăr, orez, ulei, conserve. Acolo erau și o sticlă începută, cu vin de Bordeaux, și un pahar gol. Umplu paharul și deschise fereastra.

Aerul răcoros și umed intră în încăperea mică. Strada era pustie. Bezzola aruncă țigara pe fereastră.

Un Land Rover verde, vechi, trase lângă intrarea restaurantului. Luzi Bazzel, un bărbat îndesat, mai în vârstă, îmbrăcat într-o salopetă cenușie, coborî și se îndreptă spre ușă. Va juca toată seara cărți, va bea bere și va mânca un cârnat afumat, cu pâine, poate chiar doi.

Peder scoase încă o țigară dintr-un pachet de pe etajera cu alimente și o aprinse. Trase un fum, apoi o puse pe pervaz. De vin nu se atinsese încă.

Un tropot de cai, tihnit, părea să se apropie. Peder se întoarse, închise fereastra, își goli paharul și se duse înapoi, în bucătărie.

Paracliserul Sandro Burger străbătea naosul bisericii uitându-se în fiecare șir de bănci ca să vadă dacă nu cumva cineva uitase ceva. O făcea mai degrabă simbolic, căci în timpul săptămânii și în afara sezonului nu găsea niciodată nimic. Deoarece nu intra nimeni în biserică. Poate cu

excepţia bătrânei Seraina şi a şi mai bătrânei Annamaria. Dar amândouă îşi făceau rugăciunile la altarul Sfintei Maria şi nu uitau niciodată nimic.

Sandro Burger trebuia să pună aspiratorul în funcţiune doar în a patra duminică din lună, când slujba era oficiată de Pater Dionys. Şi uneori în timpul sezonului, după ce un grup de excursionişti vizitase biserica.

Stinse candela de la altar şi becurile slabe. Apoi controlă să vadă dacă portalul principal era încuiat, se duse la portalul lateral, aruncă o ultimă privire în biserica liniştită, ieşi şi încuie. Era ora şase fix. Mâine-dimineaţă, la ora şase, va descuia iar biserica San Jon.

Ploaia se întetişe. Îşi trase pe capul aproape pleşuv gluga jachetei şi se îndreptă spre piaţa bisericii. Cele două felinare ardeau deja. Trăsura hotelului Gamander traversă piaţa. Burger îi făcu vizitiului semn cu mâna. Se numea Curdin Josy şi era vărul său. Caii îi aparţineau. Pentru moment lucra, pe un tarif forfetar, ca vizitiu al hotelului.

Curdin îi făcu şi el semn.

Vârful metalic al bastonului de promenadă al lui Gian Sprecher păcănea pe şoseaua gudronată care strălucea în ploaie. Îşi trăsese pe cap gluga jachetei roşii, demodate, de profesor de schi. Rucsacul aproape gol, din piele de capră, era atât de ud, încât părea negru. Sprecher şchiopăta din pricina unei răni pe care şi-o făcuse pe când tăia un copac şi apoi o neglijase; ceea ce nu-l împiedica însă ca, de două ori pe săptămână, să-şi lase acasă tractorul uniax şi să parcurgă pe jos drumul anevoios până în sat. Buzele i se subţiaseră fiindcă le ţinea mereu strânse.

Văzând trăsura, el îşi încetini paşii pentru a-i da timp lui Curdin să vireze spre drumul de acces ce ducea la intrarea hotelului. Nu avea chef să stea de vorbă cu el.

Vizitiul îl salută cu o mişcare abia perceptibilă a mâinii, iar Gian răspunse dând din cap. Apoi se opri şi se uită după trăsură până când aceasta ajunse la intrarea în hotel, iar

vizitiul coborî de pe capră, deschise o umbrelă și apoi portiera. Văzând că pasagerul era o femeie tânără, Gian își întoarse capul și porni, șchiopătând, mai departe.

Câteva trepte late duceau la intrarea în hotel. Când Sonia ajunse la penultima, ușa de sticlă se deschise automat, iar ea intră în hol.

Mirosea a vopsea și detergenți pentru lemn. Sculpturile care ornamentau tejgheaua de la recepție, loja portarului, coloanele, grinzile și balustradele scărilor fuseseră frecate cu leșie și apoi recondiționate. O femeie mai în vârstă, cu uniformă de subretă, aspira mocheta roșie. Un electrician se suise pe o scară dublă, înaltă și își făcea de lucru cu o lustră grea. Un tânăr ședea în fața ecranului plat din spatele tejghelei recepției. Două femei se uitau la ecran, privind peste umărul lui. Una din ele era Barbara Peters.

Nimeni nu părea să fi observat sosirea Soniei. Barbara Peters își ridică privirile de-abia când Igor aduse bagajele și spuse:

— A sosit doamna Frey.

Era nefardată, ceea ce făcea ca fața ei să pară doar discret machiată, iar părul trăda o dezordine artistică premeditată.

— Scuzați, suntem în toiul unui curs de inițiere în tainele calculatorului. Dați-mi voie să fac prezentările: colega dumneavoastră Michelle Kaiser, recepționeră, și domnul Kern, care încearcă să ne explice programele pentru hotel.

Prin comparație cu Barbara Peters, recepționera arăta ca prietena neatrăgătoare lângă care o femeie frumoasă încearcă să-și pună în valoare propria înfățișare. Dar făcând abstracție de această comparație era chiar frumușică. Avea o față rotundă, părul negru tuns scurt, ca un recrut, și zâmbea de parcă ar fi așteptat toată ziua, cu mare bucurie, sosirea Soniei. Când se ridică să o salute, Sonia observă că era micuță. Aproape prea micuță pentru tejgheaua de la recepție în spatele căreia își va petrece de-acum înainte orele de program. Îi dădu Soniei un inel cu două chei, iar șefa cea nouă spuse:

— Igor vă va conduce la cameră; după ce vă instalați, coborâți să vă arăt restul.

Sonia detesta tavanele înclinate. Îi aminteau de perioada când purta aparat ortodontic (care pe atunci nu reprezenta încă un accesoriu la modă) și era cu un cap mai înaltă decât toți băieții care ar fi interesat-o. Tavanul înclinat din camera ei de atunci avea culoarea verde-fistic, deoarece mama ei – nu prea avea habar ce simte o fată! – considera această culoare potrivită pentru o domnișoară. Planul înclinat de deasupra ei îi dădea senzația că va aluneca afară din încăpere.

Și iată că noua ei cameră avea un tavan înclinat. Nu verde-fistic, ci lambrisat natur, ceea ce era aproape și mai rău: o ducea cu gândul la dormitorul ei din casa de vacanță din regiunea muntoasă din jurul Bernei, care avea pereți atât de subțiri, încât era obligată să audă toate certurile părinților. Și toate împăcările.

Sonia trase la o parte perdeaua și deschise fereastra. Bine că nu se afla la înălțime atât de mare ca alte camere de mansardă. Acoperișul unghiular al hotelului ajungea în acest punct mai jos, iar coroana unui mesteacăn ale cărui ramuri aproape că le putea atinge acoperea în mare parte perspectiva, dându-i sentimentul că se află în siguranță.

Încăperea era mică – poate trei metri pe patru. Mobilierul consta dintr-o comodă cu lavoar, un dulap cu oglindă ovală și un pat îngust cu o noptieră. Se vedea că toate patru piesele de mobilier proveneau din inventarul inițial al hotelului. Fuseseră frecate cu leșie pentru a fi curățate de îmbâcseală. Sonia nu era prea convinsă că această operațiune reușise.

În dreptul ferestrei – o masă de scris din anii '60, alături – un fotoliu verde-oliv, tot din vechiul mobilier. Cele mai moderne piese erau un televizor ieftin, așa cum găseai în hoteluri – așezat pe o poliță rotativă fixată de lambriul peretelui vertical –, și un telefon.

Baia, în schimb, o consolă pe Sonia. Era foarte mare, pardosită cu dale albe şi negre, avea o chiuvetă de modă veche, un W.C. asortat şi o cadă nezidită, cu picioare în formă de gheare de leu. În peretele înclinat – o fereastră de mansardă prin al cărei geam translucid pătrundea lumina cenuşie a crepusculului timpuriu. Probabil că, iniţial, baia deservea tot etajul, iar din ea se separase ulterior acest dormitor micuţ.

Sonia se aşeză pe pat. Prin fereastra deschisă răzbătea zgomotul picăturilor de ploaie care cădeau pe frunzişul mesteacănului. Dincolo de copac zărea o bucăţică de şosea, iar în spatele acesteia, striaţiile cenuşiu-albăstrui care învăluiau povârnişul. Închise fereastra şi începu să despacheteze colivia lui Pavarotti.

Se trezi în toiul nopţii, cu palpitaţii. Probabil că o speriase vreun zgomot. Poate clopotul bisericii care bătea, în depărtare, din sfert în sfert de oră; sau poate cineva care suferea de insomnii. În case vechi, ca aceasta, se auzea fiecare pas. Îşi ţinu respiraţia şi trase cu urechea.

Silueta de pe fotoliu erau rochiile ei, îşi dăduse seama când se trezise angoasată. După aceea aprinse lumina în baie şi lăsă uşa întredeschisă. Fâşia îngustă de lumină străbătea întreaga cameră atenuând impresia ameninţătoare pe care ţi-o făcea o încăpere străină în timpul nopţii.

Ar fi trebuit să bea mai mult – ar fi dormit mai bine. Barbara Peters spusese:

— Eu beau apă, dar, dacă doriţi un pahar cu vin, să ştiţi că nu mă şochează.

Sonia comandase un pahar cu vin de Veltlin; se mulţumise însă cu atât. Calitatea vinului îi uşurase alegerea.

Toţi angajaţii luaseră masa în sufrageria hotelului ca să-i dea personalului ocazia să exerseze servitul. Înainte de cină Barbara Peters îi arătase clădirea. Cu ajutorul unui designer de interior o readusese la „substanţa“ ei – după cum se exprima. Pornind de la planurile şi fotografiile originale, din

anul inaugurării, renunțaseră la tentativele de modernizare ale proprietarilor anteriori, înnoind, în schimb, toată infrastructura și aducând-o la standardele din ziua de azi. Încercarea de a-i da clădirii vechi o aură tinerească nu reușise pe deplin. Aspectele sumbre, îmbâcsite, pe care voiseră să le înlăture, fuseseră mai degrabă scoase în evidență pe ici, pe colo. Problema nu era aranjamentul interior, ci arhitectura.

Hotelul Gamander avea douăzeci și opt de camere, dintre care șase miniapartamente, trei apartamente și un apartament în turn, pe două niveluri. Toate fuseseră mobilate cu piese de bună calitate, din epoca respectivă – cu dragoste, dar fără risipă. Doar o mică parte a mobilierului era veche, provenind din podurile numeroase și întortocheate ale clădirii.

Pentru spa, acest ic din sticlă, granit, oțel și apă, înfipt în coasta vechii clădiri, renunțaseră la designul obișnuit în favoarea minimalismului care îndeamnă la meditație și relaxare. Avea două bazine: unul de înot sportiv și unul termal cu apă de 37 de grade, îmbogățită cu săruri din surse naturale. O treime ieșea în afară, iar din aceasta se înălțau în noaptea răcoroasă și ploioasă trâmbe de aburi, luminate de spoturi. Patru cascade așezate geometric asigurau un fond sonor foarte sugestiv.

Scările de lângă bazinul termal duceau jos, la un subsol. Acolo se găseau încăperile pentru hidroterapie: băi cu aer cald, băi cu aer fierbinte, dușuri, băi de aburi, băi cu apă carbogazoasă, băi reci, cabine pentru masaj și tratament, sala de relaxare. Toate încăperile erau construite din blocuri de granit lustruit, perfect îmbinate, fiind sumbre și liniștite ca niște cavouri.

Prin urmare își va petrece zilele aici, jos. Împreună cu doamna Felix și cu Manuel, cei doi colegi ai ei.

Doamna Felix era o femeie scundă, îndesată și vânjoasă, cu păr negru tuns scurt – după părerea Soniei putea să aibă ceva mai mult de șaizeci de ani. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții la șes, unde lucrase în branșa gimnasticii medicale.

Cu câțiva ani înainte se întorsese pe meleagurile natale, trăind din tratamente fizioterapeutice la domiciliu. Fusese destul de tăcută la cină, dar Sonia o surprinsese că, pe furiș, se uita mereu la ea. Lucrul cel mai ciudat în înfățișarea ei era o pereche de ochelari cu o curbură extravagantă care nu i se potriveau deloc și ale căror lentile groase făceau ca ochii să pară mari și spălăciți.

Celălalt fizioterapeut, Manuel, sosise cu două zile înainte. După părerea Soniei, să fi avut pe la treizeci și cinci de ani. Un bărbat de talie mijlocie, rotunjor, cu mustață și cioc. Tunsoarea îndrăzneață în scări și șuvițele blonde din părul întunecat nu se prea asortau cu imaginea de ansamblu. Când Manuel râdea – ceea ce făcea adeseori și chiar zgomotos –, i se vedea strungăreața. Nu-și dădu nici o osteneală să-și disimuleze orientarea homosexuală. Sonia hotărî că se vor înțelege bine.

Din baie se auzea zgomotul metalic al ghearelor și ciocului lui Pavarotti, care se cățăra pe gratiile coliviei. Probabil că asta o trezise din somn. Nici pasărea nu reușea să doarmă în noua casă.

În mod normal ar fi putut lua un Rohypnol. Dar de dimineață aruncase la gunoi cutiuța aproape plină, cu puțin înainte de a-i fi predat locuința lui Malu, și dusese apoi punga jos, la container. Fusese sigură că această călătorie cu trenul va avea efectul unei camere de dezinfecție și că se va debarasa de toate angoasele.

Se întoarse cu fața spre peretele vertical, încercând să-și scoată din cap peretele oblic. Dar, cu cât se concentra mai mult, cu atât obsesia devenea mai puternică. Iar camera începea să basculeze – în curând vor începe și mobilele să alunece pe podea.

Aprinse veioza. În clipa aceea camera și obiectele își reluară banalitatea liniștitoare. Se ridică din pat și începu să împingă comoda grea, cu blatul de marmură cenușiu-deschis. Centimetru cu centimetru, ca să facă zgomot cât mai puțin, până când mobila ajunse să stea lipită de latura lungă a patului.

Sonia se băgă iar sub pătură, stinse lumina și închise ochii. Simțea comoda în spatele ei, grea și de neclintit. Se străduI

să respire adânc și regulat. Un truc pe care îl cunoștea încă de când fusese căsătorită. Să te prefaci că dormi, până adormi cu adevărat.

În timpul aceleiași nopți se trezi încă o dată din cauza unui zgomot. Acesta era roșu-închis și aproape transparent pe margini.

În dimineața următoare trase perdelele la o parte și constată că vălurile de ceață se apropiaseră și mai mult. Se părea că ploaia încetase cu puțin înainte, căci apa picura încă, la intervale regulate, de pe crengile mesteacănului. Sonia dormise foarte puțin și, uitându-se în oglindă, își dădu seama că rezultatele se văd pe fața ei.

Scoase șervetul de pe colivia lui Pavarotti. Și el părea cam șifonat.

— Nu te uita așa la mine, și eu mi-am imaginat totul altfel, spuse Sonia.

Apoi își puse costumul de baie și halatul și ieși din cameră.

De îndată ce canaturile ușii automate se deschiseră, auzi vâjâitul cascadelor. Mirosea cald, a aburi de apă și clor. Bazinul termal era gol, dar în bazinul sportiv un cap cu o cască galbenă ca lămâia se cufunda și se înălța, iar și iar.

Pe cuierul din crom de lângă cabinele de duș din sticlă stătea atârnat un halat de baie. Sonia îl atârnă și pe al ei și intră în cabină. Când ieși de sub duș, o văzu pe Barbara Peters apărând din bazin: își scoase cu o mișcare expertă casca de baie și își scutură părul.

— Ați dormit bine?

— Merge.

— Schimbarea de aer. Eu am nevoie de trei zile.

Barbara Peters arăta ca o candidată, sigură de victorie, de la un concurs de frumusețe, după ce a trecut de proba în costum de baie. Zâmbi nepăsătoare:

— În locul dumneavoastră astăzi aș lua-o mai domol. Aș explora puțin împrejurimile, m-aș plimba cu pasărea, apoi baie de aburi, somn și mâncare. De altfel, la Steinbock se mănâncă bine. Faceți-vă un program de voie. Păreți cam obosită. Aveți încă trei zile până sosesc primii oaspeți.

Sonia așteptă ca Barbara să plece. După aceea ocoli bazinul sportiv și se cufundă, încet, în bazinul termal.

Se bălăci în apa caldă până pierdu noțiunea timpului. Apoi se înfășură într-un prosop călduț, scos dintr-un dulap termic, și se întinse pe un șezlong din sala de relaxare. Într-un cub mare de granit, din mijlocul încăperii, fusese așezat un acvariu cu apă de mare în care pești de tot felul își făceau rondul, cu mișcări lente. Un vaporizator invizibil parfuma aerul cu uleiuri eterice, iar din boxele ascunse se auzea, în surdină, o muzică pentru meditație, cu inflexiuni asiatice. Poate că nu fusese totuși o greșeală să vină aici, se gândi Sonia înainte de a adormi.

Așezat la volanul unui Mitsubishi Pajero din '88, Reto Bazzel conducea prudent, căci drumul de țară care ducea de la gospodăria lui Wenger la șoseaua principală era alunecos. Cisterna remorcată avea capacitatea de cinci mii opt sute de litri de lapte, fiind deja umplută cam de două treimi. La boxele din cabină se auzea *Rat Race* a lui Bob Marley.

Reto era colector de lapte, o ocupație inventată de tatăl său pentru el. Le explicase ultimilor opt țărani producători că e mult mai comod, mai ieftin și mai profitabil să-și depoziteze laptele în curte, în cisterne frigorifice, de unde acesta să fie ridicat în ziua următoare, în loc să meargă *ei* de două ori pe zi cu tractorul, ca să-l predea la punctul de colectare.

Iar țăranii își procuraseră, unul după altul, cisternele frigorifice, în timp ce tatăl făcuse rost de această cisternă-remorcă la mâna a doua. De atunci Reto era persoana autorizată să colecteze laptele din Val Grisch. Nu tocmai ocupația pe care o visase.

Şi totuşi mai bună decât majoritatea celor pe care le încercase în ultimii ani. Era absolvent al unei şcoli agricole, cu diplomă şi toate celelalte. În această privinţă n-avusese încotro, trebuise să se supună voinţei tatălui. Dar încă din noaptea ultimei zile de şcoală îşi făcuse bagajele şi plecase de acasă. Pentru totdeauna, după cum îi spusese, ţipând, tatălui său.

Asta se întâmplase cu douăzeci şi unu de ani în urmă. De atunci plecase încă de opt sau nouă ori – şi de fiecare dată pentru totdeauna. Ultima oară cu aproape patru ani înainte. Şi iată că astăzi era colectorul de lapte din Val Grisch.

Vină cu mare grijă pe şoseaua principală. Să rulezi cu cauciucurile pline de mâzgă pe un asfalt ud era la fel de periculos ca pe gheaţă lucie.

Pe şoseaua spre sat ajunse din urmă o femeie pe care n-o cunoştea. Ţinea în mână o umbrelă verde inscripţionată „Hotel Gamander". O văzu doar o clipă, dintr-o parte, apoi încă o clipă în oglinda retrovizoare. Înaltă, cu părul negru, zveltă. Şi atrăgătoare, atât cât îşi putea da seama de la această distanţă. În orice caz, avea umbletul femeilor care ştiu că sunt atrăgătoare.

Nu putea fi un oaspete, hotelul Gamander se deschidea de-abia sâmbătă. Prin urmare, făcea parte din personal. Exact cum sperase şi el: noul hotel aducea viaţă în acest sat prăpădit şi bătut de Dumnezeu. Reto dădu muzica mai tare şi acceleră.

În primii ani de căsnicie, Sonia petrecuse Crăciunul în Engadin – în orice caz, în regiunea mai mondenă. Părinţii lui Frédéric aveau o casă la St. Moritz şi devenise o tradiţie să petreacă sărbătorile împreună, acolo, sus.

„Când veniţi anul acesta?" întreba soacra ei în fiecare an, după ce se sfârşea vacanţa de vară.

În familia lui Frédéric erau multe tradiţii. Aniversarea mamei lui Frédéric era sărbătorită întotdeauna în cadrul unui garden-party organizat în Beerenstrasse. Beerenstrasse

însemna casa părintească, o vilă urât renovată, cu vedere asupra orașului și a lacului.

„Duminică suntem în Beerenstrasse", obișnuia să-i comunice Frédéric, sau „După birou mai dau o fugă până în Beerenstrasse".

În grădina din această Beerenstrasse era organizată, indiferent de vreme, ziua de naștere a lui *maman*, și anume totdeauna în prima duminică de după data propriu-zisă, adică de după douăzeci și opt iulie. Atât Frédéric, cât și cei doi frați ai săi și familiile lor trebuiau să-și facă programul pentru vacanța de vară în funcție de acest eveniment. Tradiție.

Și „ziua mamei" își avea tradiția sa. *Papa* lansa o invitație la Imperial – de fiecare dată la aceeași masă. Și de fiecare dată meniul consta din sparanghel cu șuncă crudă, mușchi de vițel cu ciuperci proaspete și tort cu căpșuni. Iar după aceea mergeau cu toții la casa din Beerenstrasse, împodobită – întocmai ca o capelă din cimitir – cu flori trimise de tată, fii, nurori și nepoți. Rămâneau totdeauna până după ceai, la care se servea inegalabilul chec marmorat făcut de *maman*.

Sonia reușise să încalce pentru prima dată tradiția când insistase să sărbătorească revelionul *jos*. Cu sau fără Frédéric, după cum îl amenințase. În cele din urmă acesta cedase, răzbunându-se însă, și anume nu scosese aproape nici un cuvânt la petrecere; în schimb, la miezul nopții, purtase o convorbire telefonică de o jumătate de oră cu mama lui. După aceea, Sonia subminase în fiecare an câteva tradiții ale familiei Forster. În ultimă instanță și pe cea din urmă, adică pe aceea care spunea că un Forster nu divorțează cu nici un preț.

Pe atunci, Sonia nu întâlnise niciodată localnici la St. Moritz. Sau, dacă da, nu-i recunoscuse. Erau îmbrăcați la fel ca toți ceilalți vizitatori și circulau cu aceleași mașini de teren luxoase. Aici, în schimb, toți erau localnici. O salutau cu o cordialitate artificială sau se prefăceau că n-o văd, pentru a o urmări apoi, în taină, cu privirile.

Imaginea satului Val Grisch rămânea dominată de case vechi în stilul autohton al Engadinului; ferestrele, adânc

îngropate în zidurile groase, erau încadrate de motive geometrice pictate, iar pe pervazuri se lăfăiau muşcatele şi petuniile. Dar, de parcă cineva ar fi vrut ca localitatea să nu devină prea atrăgătoare pentru turişti, în ultimii cincizeci de ani idila fusese mereu tulburată prin adăugarea a noi şi noi orori arhitectonice. Aici o clădire a primăriei, acolo un depozit al pompierilor, dincolo o casă cu apartamente de închiriat, într-un stil care îl imita pe cel tradiţional local.

Sonia intră în restaurantul Steinbock, recomandat de Barbara Peters. Era aşezat în piaţa satului – dacă putem numi astfel porţiunea mai lată a străzii principale, de vizavi de biserică şi de lângă fântâna satului, înecată de muşcate. Pe o firmă luminată în alb şi galben stătea scris cu litere mari Calanda Bräu, iar dedesubt, mai mic, Steinbock. Localul arăta exact aşa cum şi-l imaginase. Mese de lemn cu bănci, scaune şi candelabre de fier forjat, sub privirile sticloase ale caprelor negre, căprioarelor, cerbilor şi ţapilor sălbatici.

Jucătorii de cărţi de la masa lor tradiţională amuţiră. O fată cu blugi strâmţi şi un *piercing* în buric veni din spatele tejghelei spunând:

— Unde doriţi.

Sonia se aşeză la o masă lângă fereastră şi ceru un ceai.

— Ce fel de ceai? întrebă fata.

— Negru.

Fata aduse din spatele tejghelei o listă:

— Oferta de ceaiuri.

Într-adevăr, restaurantul Steinbock oferea sortimente de ceai pe patru pagini: de la Assam până la Oolong şi Gunpowder, de la frunze de zmeură până la ghimbir şi Roiboos. Sonia comandă un ceai de flori de portocal; i se aduse o cană în care era montat un infuzor de porţelan plin cu flori de portocal aromate.

Şi meniul o uimi. În afară de felurile de mâncare standard, cum ar fi platou à la Graubünden, platou cu brânzeturi, cârnaţi afumaţi, supă de arpacaş, mai găseai *Pizokel* cu busuioc de Thailanda, clapon umplut cu homari şi curry. Sonia îşi

propuse să ia masa aici de îndată ce va găsi companie. Nu-i prea plăcea să frecventeze singură restaurantele.

Jucătorii de cărți amuțiseră doar pentru puțin timp. Acum începură iar să atragă atenția asupra lor. Își însoțeau levatele de țipete triumfale, iar pierderile, de înjurături, făcând pe grozavii întocmai ca niște puștani de școală care vor să se dea mari în fața fetelor.

Când Sonia ceru nota, unul dintre ei se ridică și veni la masa ei. Un bărbat corpolent, cu o barbă grizonată și ochi albaștri-deschis, înconjurați de pleoape grele și cearcăne cafenii.

— Da?

— Aș vrea să plătesc.

— Puteți s-o faceți și la mine.

Sonia își achită ceaiul.

— Un meniu foarte promițător, începu apoi, ca să spargă gheața. Dumneavoastră sunteți bucătarul?

— Proprietarul.

Nu mai adăugă altceva.

Sonia nu depuse armele. La urma urmei, va petrece următoarele luni aici.

— Lucrez la Gamander.

— Așa, așa. La Gamander.

El pescui din buzunarul pantalonului o grămadă de monede și îi dădu restul.

— La Gamander, carevasăzică, mormăi iar, înainte de a se întoarce la cărțile sale de joc.

Ploaia se potolise puțin. Nu mai cădea în șiroaie subțiri, ci se pulveriza în aerul răcoros de munte. În loc să se întoarcă la hotel, Sonia își continuă drumul prin sat până la un indicator galben pe care scria: „Pășunea alpină Petsch, 2 ore". O luă în direcția aceea.

Prima porțiune a ulicioarei era încă gudronată. Ducea pe lângă gospodării țărănești ale căror grajduri și hambare fuseseră transformate în garaje și locuințe. În dreptul unora apăruseră plăcuțe inscripționate: „Locuință de vacanță de

închiriat" sau *„Abitaziun da vacanzas!"*. De-abia dacă rămăseseră câteva gospodării în fața cărora vedeai o grămadă de gunoi și auzeai tropăiturile și sforăiturile vitelor prin fereastra deschisă a grajdului.

Sonia mergea repede și curând aproape că își pierdu răsuflarea. Și recuperarea condiției fizice de odinioară făcea parte din noua ei viață. Pe vremea când lucrase ca fizioterapeută condiția fizică ținea de meseria ei. Mai târziu, după ce Frédéric o convinsese să renunțe, se menținea în formă din plictiseală. Făcea în mod regulat antrenament la un club, doar fiindcă nu știa cum să-și omoare timpul. Iar în clipa în care se plictisise și de asta, începuse cu yoga. Cu această ocazie făcuse cunoștință cu Peter, prima ei infidelitate. Când rupsese relația cu el, încetase și preocuparea pentru yoga. După aceea viața ei devenise tot mai puțin plictisitoare. Și mai nesănătoasă.

Străduța se transformase într-un drum de țară cu o fâșie de iarbă la mijloc. În șănțulețele lăsate de roțile vehiculelor se adunase apă, așa că trebuia mereu să le ocolească.

Pantofii ei negri Hogan se udaseră complet în scurt timp. Nu avea încălțăminte adecvată pentru asemenea drumuri, va fi deci obligată să-și cumpere o pereche de ghete din singura prăvălie cu articole de sport care exista în sat.

Își închise umbrela și o folosi ca baston. Din cauza ploii mărunte părul i se lipise de frunte și obraji, în șuvițe strălucitoare.

De la sosirea la Val Grisch era prima oară când se simțea atât de bine.

Drumul carosabil se termina în dreptul unei mici cariere de piatră dezafectat, transformată în loc de parcare și de întors pentru vehicule. De acolo continua cu o cărare exact atât de lată cât să poată trece una pe lângă cealaltă două persoane. Poteca străbătea o pășune, iar după câtva timp începea să urce.

Ceața se îndesea la linia orizontului devenind un perete întunecat. Când te apropiai, prindeau contur siluetele unor

arbori. Ajungând la o pădurice luminoasă de pini, Sonia se opri. Ploaia măruntă cădea fără zgomot. Nu se auzea nici o pasăre, nici un trosnet, nici un fâșâit. Din covorul de iarbă, mușchi, licheni și tufe scunde se înălțau trunchiuri cenușii și ude, pierzându-se în perdeaua de ceață difuză care atârna până jos. Mirosea a mușchi ud și lemn spongios.

Sonia își continuă drumul. Cărarea urca pieptiș, în serpentine ascuțite. Sonia înainta grăbită, alunecând și poticnindu-se – de parcă dacă reușea să umble cât mai repede ar fi avut acum o ocazie unică de a se lăsa pe sine însăși departe în urmă.

Ajunse cu răsuflarea tăiată la capătul urcușului. Drumul înscria o curbă mare ducând la liziera unei păduri. Acolo se găsea o bancă din două jumătăți de trunchi de copac, în care erau gravate cuvintele: „*Società da trafic Val Grisch*". Se așeză, gâfâind, fără să-și mai dea osteneala să șteargă apa de pe bancă.

În fața ei se întindea o pășune care se pierdea, într-o pantă lină, sub perdeaua de ceață. Cu siguranță că, pe vreme frumoasă, aveai o priveliște superbă spre vale și spre munții din față.

Încetul cu încetul, Sonia începu să respire normal. Și observă deodată schimbarea.

Iarba care fusese până cu câteva clipe înainte de un verde estompat strălucea ca spanacul proaspăt. Picățelele și petele incolore se transformaseră în salvie de câmp albastră ca cerul, margarete albe ca zăpada și troscoțel roz-deschis. Câteva raze de soare spărseseră perdeaua de ceață și, în lumina lor, iarba și florile ude scânteiau ca vitrina unui bijutier.

La un moment dat Sonia zări și curcubeul. Se contură, în nuanțe mai vagi, din cețurile nedeslușite, se îndesi devenind un semicerc falnic, în culorile saturate ale spectrului solar, iar sus de tot se descompunea contopindu-se cu cenușiul după-amiezii ploioase.

Sonia simțea că violetul este ca puful unui mâțișor de salcie, albastrul ca filetul unui șurub, verdele ca o pietricică

lustruită, galbenul ca o bucată colțuroasă de cauciuc spongios, iar roșul ca interiorul obrazului ei, când își plimbă limba prin cavitatea bucală.

Dar acest curcubeu avea o ciudățenie: la unul din capete, acolo unde roșul era cel mai roșu, iar spectrul se termina de obicei, mai apărea ceva. O fâșie de o culoare pe care n-o mai văzuse niciodată și pentru care nu găsea un nume. O fâșie destul de estompată; Sonia era însă sigură că nu se înșală. Arăta ca parfumul de coriandru și la pipăit te ducea cu gândul la blănița unei cărtițe.

Preț de câteva clipe domni o liniște desăvârșită; peisajul părea încremenit în vrajă: pajiștea, ceața, curcubeul și Sonia însăși.

Spărtura se închise tot atât de brusc pe cât se deschisese, iar razele soarelui se stinseră. Vălul cenușiu se lăsă deasupra pajiștii, iar curcubeul se destrămă.

Acolo unde apăruse, banda îngustă a culorii care nu exista străluci încă timp de o frântură de secundă.

Sonia se ridică de pe bancă și o porni înapoi. Încet și cu grijă, pentru ca vraja să nu se risipească.

Anna Bruhin alese fructele prea coapte și le puse într-un recipient. Din unsprezece coșulețe cu căpșuni nu tocmai proaspete făcu, astfel, opt coșulețe cu fructe proaspete. Puse recipientul în frigiderul din camera din spate, iar coșulețele înapoi, în vitrină. Aduse de afară tăblița și modifică inscripția în: „Specialitatea zilei: căpșuni!" Poate că va reuși să atragă în felul acesta câțiva cumpărători din autobuzul de la ora șase.

O tânără urca strada din sat. O mai văzuse o dată. De trei zile soseau angajații de la hotel. Cei ce nu veneau cu mașina proprie erau luați de la gară cu trăsura hotelului. Cine a mai auzit ca un hotel să-și aștepte angajații cu trăsura!

Femeia care se apropia acum era una dintre angajate. Ținea în mână umbrela închisă și era udă leoarcă. Pantalonul negru se murdărise până sus, la genunchi, iar culoarea pantofilor nu se mai ghicea din cauza noroiului. Umbla încet,

cu o expresie solemnă întipărită pe față, și părea să nici nu simtă ploaia.

Anna Bruhin strigă cu o voce voioasă „*Allegra*!". Oricât ar fi fost de sărită de pe fix, femeia era totuși o virtuală clientă.

Dar nu primi nici un răspuns. Individa o trata de parcă ar fi fost aer. Trecu pe lângă ea, la o distanță de doar doi metri, fără a o onora cu o privire.

Așa nu ajungi departe, fetițo, se gândi Anna Bruhin. Oamenii cu nasul pe sus nu sunt iubiți aici.

Sonia se băgase în cadă. Închisese ochii și număra picăturile care cădeau la intervale mari în apă, din bateria veche. Ajunsese la trei sute patruzeci și două. Inițial voise să iasă din cadă la a suta picătură. După care prelungise termenul la două sute, apoi la trei sute, iar apoi – definitiv – la trei sute cincizeci.

De câte ori se gândea la curcubeu, îi simțea culorile, iar starea de vrajă o cuprindea iar. Dar, după ce aceasta se risipea, în locul ei apărea de fiecare dată o senzație crescândă de anxietate.

Aceste halucinații o tot urmăreau de atunci, din acea noapte de la Meccomaxx. Sperase că o va putea scăpa de ele ca de mobile, dar iată că păreau să devină tot mai intense. Ce se întâmpla cu ea? Își pierdea mințile? Scăpase momentul oportun să-și revină? Modul de viață din ultimele luni lăsase sechele?

Trei sute patruzeci și șase.

Să fie oare prea târziu pentru un nou start? Ar fi cazul să plece mâine de aici? Să semneze hârtia trimisă de avocatul lui Frédéric și să înceapă *ea* după aceea un tratament psihiatric?

Cinci sute.

Încetă să numere. Dar nu se ridică. Va mai rămâne în cadă până când se va răci apa. Își interzise în clipa aceasta să dea drumul la apă caldă.

Poate că se supraapreciase. Nu era atât de puternică pe cât voia să pară. Las' să câștige Frédéric! Poate așa o să-i

dea pace. Ca toți perdanții meschini, era și el un învingător generos.

Sonia deschise ochii. Între timp se întunecase. O reclamă luminoasă de pe fațada hotelului arunca un pic de lumină și pe fereastra ei. Văzu colivia și silueta lui Pavarotti. Acesta stătea într-un picior, cu capul vârât în penele din spate, și dormea.

Sonia dădu drumul la apă caldă.

Țârâitul unui telefon o trezi brusc; se ridică șiroind de apă. Inima îi bătea nebunește. Sonia ieși din cadă, se înfășură în halat, intră în cameră și ridică receptorul.

— Dormeai? era vocea lui Malu.

— Eram în cadă.

— Să te sun mai târziu?

— Am ieșit deja.

— De ce nu răspunzi la SMS-urile mele?

Soniei îi veni în minte că de când luase cina cu noua ei șefă nu-și mai deschisese mobilul.

— Am mobilul închis.

— De ce?

— Fiindcă am uitat. Ce voiai?

— Să știu ce mai faci.

— Bine.

— Sigur? După voce, mă îndoiesc.

— Dar cum e vocea mea?

— Așa cum e când te simți mizerabil.

Sonia se uită prin cameră. Ușa dulapului ticsit cu haine rămăsese deschisă. Scaunul era ocupat de unul din cele două geamantane. Hainele ude și murdare zăceau risipite pe jos.

— Sunt puțin obosită, atâta tot.

— Obosită? Din ce cauză?

— Diferența de altitudine. Și umblatul pe jos.

— Umblat pe jos? La noi plouă.

— Păi vezi?

— Și? Cum e camera ta?

— Drăguță.
— Asta înseamnă mică.
— Baia e uriașă.
— Dar oamenii?
— Par să fie în ordine.
— Iar mâncarea? Doamne Dumnezeule, trebuie să scot totul cu cleștele de la tine?
— În sat este un restaurant cu bucătărie retoasiatică.
— Retoasiatică?
— Friptură de cerb cu curry, *saté* de căprioară, picantă, cu sos de arahide.
— Pare înfiorător.
— Nu mi se pare. Bate cineva la ușă. Trebuie să închid.
— Cine bate?
— N-am idee.
— Sună-mă înapoi.
— OK.
— Vorbesc serios.
— Sigur.

Sonia puse receptorul în furcă, se întoarse în baie, scoase dopul de la cadă, acoperi colivia cu un prosop și aprinse lumina. Se uită în oglindă. Poate că ar fi cazul să se ocupe de părul ei.

3

Perdeaua de ceaţă învăluia încă ţinutul, dar ploaia încetase.

De la casa lui Gian Sprecher se putea vedea acum până jos, la Gamander. El se aşezase pe banca din faţa grajdului, cu o veche lunetă militară la ochi.

Oaspeţii începuseră să sosească de ieri. Cu câteva minute înainte parcase un Renault Espace. Un bărbat şi o femeie coborâseră însoţiţi de trei, ba nu, de patru copii! Cam costisitoare plăcere – cu patru plozi, în asemenea hardughie.

Igor ieşi din hotel; chipiu de uniformă, şorţ verde, corect. Tatăl deschise portbagajul şi începu să descarce maşina. Igor dădu o mână de ajutor. Dar cele mai grele bagaje le cără tatăl. În locul lui n-aş mişca un deget – la peste trei sute de franci camera! Pe zi!

Întreaga familie căra bagaje. Femeia aia tânără îi întâmpină în uşă. Arătă spre Igor spunând ceva. Probabil că el este plătit pentru a căra geamantanele. Oaspetele râse răspunzând ceva. Probabil că geamantanele nu sunt grele. Acum le puse jos şi dădu mâna cu femeia aia tânără. Între timp Igor dusese două geamantane înăuntru şi ieşi iarăşi, să le ia şi pe cele ale bărbatului.

Sprecher vârî luneta în tocul slinos şi îl atârnă de un cui din uşa grajdului. Apoi începu să scoată gunoiul. Scuturând din cap.

Îşi dăduse seama încă din faza de *effleurage* că nu putea s-o sufere pe madame Lanvin. *Effleurage* se numea tehnica cu care începea şi se termina masajul clasic. Astăzi nu era

în stare decât de un masaj clasic. Pentru specialitatea ei – adică o combinație de masaj clasic și *shiatsu* – nu se simțea destul de bine. Fusese prima lecție a maestrei de *shiatsu*: dacă nu ești în apele tale nu poți face *shiatsu*. Iar Sonia nu era câtuși de puțin în apele ei. Visase că cineva o împinge într-o cascadă. Se agățase, cu ultimele puteri, de o cracă, dar alături de ea apa se prăvălea cu zgomot în spuma de dedesubt. Când se trezise țipând, continuase să audă zgomotul. Durase câtva timp până să înțeleagă că auzea vântul care foșnea în frunzele mesteacănului din fața camerei.

Rămăsese, după aceea, încă multă vreme trează, gândindu-se la primul client. Mâine, la ora șaisprezece: madame Lanvin.

Sonia nu mai făcuse masaje de ani de zile. Cu excepția celor aplicate lui Frédéric – care deveniseră însă tot mai rare în decursul anilor.

În mod normal, acest amănunt era lipsit de importanță. Putea să improvizeze. De obicei pacienții nu observau așa ceva. Dar cineva care venea special din Belgia și își programase un tratament pentru prima zi mergea probabil în mod regulat la masaj, așa că nu îl puteai duce de nas.

Până când crengile mesteacănului începuseră să prindă contur, iar primele păsări să cânte, Sonia rememorase tehnicile fundamentale din manualul ei de atunci. Apoi se cufundase într-un somn agitat din care se trezise mult prea devreme, simțindu-se de parcă o bătuse cineva.

Madame Lanvin zăcea pe burtă, acoperită până la talie cu un prosop plușat. Sonia își pusese palmele cu degetele răsfirate pe șalele ei, de o parte și de alta a coloanei vertebrale, urmând să o familiarizeze pe pacientă cu mâinile ei, pe care le trecea, cu mișcări apăsate, de-a lungul spatelui și al omoplaților.

Dar de-a curmezișul spatelui doamnei Lanvin rămăsese întipărită urma roșie a sutienului. Dintr-un motiv necunoscut, Sonia simți că n-o poate atinge. Ca atunci, în

copilărie, când fetiță fiind nu voia să calce pentru nimic în lume pe rosturile de îmbinare a dalelor de piatră de pe paviment.

Își trecu, ezitând, ambele mâini de-a lungul spatelui, dar când ajunse la urma roșie le ridică, reluând mișcarea deasupra dungii. În felul acesta mergea oarecum.

Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. Știa, ce-i drept, din vremea când făcuse cursuri, că sunt oameni cărora le este greață de pacienți. Câteva colege de-ale ei se văzuseră nevoite să abandoneze cursurile – din cauza aceasta – după primul semestru. Ea, una, nu avusese însă niciodată asemenea dificultăți.

Madame Lanvin nu era o apariție respingătoare. O femeie de patruzeci și ceva de ani, nici grasă, nici slabă, nici neîngrijită și nici nesănătoasă. Nu avea probleme cu pielea și nici nu emana vreun miros neplăcut. Doar că această dungă roșie și amprenta adâncă lăsată de copciile sutienului pe pielea palidă, lucitoare acum din cauza uleiului, îi provocau Soniei repulsie. Închise ochii, încercând să se autosugestioneze că madame Lanvin nu era acolo.

Dar aceasta scoase un oftat încet, de satisfacție, afirmându-și iar prezența. Sonia îi acoperi spatele și îi descoperi picioarele. Își puse ambele mâini pe gleznele femeii și făcu o mișcare în sus, de-a lungul pulpelor și al foselor poplitee, până la punctul unde începeau fesele. Acolo simți vârfurile perișorilor care începuseră să crească pe porțiunea depilată și își trase brusc mâinile înapoi, ca electrizată.

— Ți se întâmplă și ție să-ți fie greață de pacienți?

— Doar de paciente, rânji Manuel.

— Altădată nu mi se întâmpla asta. Puteam să fac o separație. Firește, mai apărea câte una care nu-mi plăcea, dar nu aveam probleme când trebuia să pun mâna pe ele.

În spațiul destinat personalului angajat la spa erau câteva dulapuri, o toaletă, o cabină de duș, un lavabou, un frigider, o chiuvetă, o chicinetă, un televizor. În mijlocul încăperii o masă cu șase scaune. Sonia și Manuel se așezaseră să bea

un ceai. Nu aveau prea mult de lucru. Sosiseră până acum doisprezece oaspeţi, dar în afară de madame Lanvin nici unul nu dorise să aibă parte de tratamente.

— Dacă put, am probleme. O dată l-am trimis pe unul la duş.

— Asta nu pute. Jean Patou 1000. Dar pur şi simplu n-am reuşit să pun mâna pe ea. Avea ceva greţos.

— De când n-ai mai lucrat?

— De şase ani.

— Înseamnă că nu mai eşti obişnuită să pui mâna pe oameni străini.

— Crezi că o să păţesc cu toţi aşa?

— Am cunoscut pe cineva care a trebuit să renunţe la meserie. Din cauza asta. Acum lucrează la Salubritate.

Manuel izbucni în hohote de râs. Sonia zâmbi.

— L-am întrebat dacă e mai bine. Mi-a spus că nu, dar poate măcar să poarte mănuşi.

Manuel începu iar să râdă.

În seara de după curcubeu, Sonia rămăsese în camera ei. Dar în dimineaţa următoare îşi luase inima în dinţi şi coborâse la restaurantul personalului, să ia micul dejun. Acolo intrase în vorbă cu Manuel şi, deoarece amândoi se simţeau cam stingheri, se împrieteniseră.

— Vorbesc serios, dacă nu poţi pune mâna pe ea, o preiau eu. Pe mine nu mă deranjează.

— Şi ei ce să-i spun?

— Nimic. Data următoare voi fi prezent eu, pur şi simplu. Şi cu asta, basta!

— Dar dacă mă va vrea pe mine?

— Nu te va vrea.

— De ce eşti atât de sigur?

— Fiindcă eu pot pune mâna pe ea.

Mobilul îi semnală un mesaj:

ce faci
mănânc retoasiatic

```
singură
cu colegii dar tu
hans peter
iar
toate bune
```

La bufet exista o fereastră glisantă mică, montată în lambriul din lemn de zâmbru coconar; personalul de la bucătărie o folosea ca să treacă prin ea farfuriile cu mâncare. Vedeai de acolo o parte din restaurant.

Peder Bezzola își scoase boneta de bucătar, trase la o parte fereastra glisantă și se uită prin ea. Trebuia să-i vadă pe clienții care comandaseră o dată friptură de cerb cu curry roșu, o dată capră neagră *saté* și o dată pui soté cu ghimbir și ardei iute mexican galben. Erau două femei și un bărbat – musafiri sau angajați de la hotelul Gamander. Mai degrabă angajați, căci una dintre femei fusese deja aici, înainte de deschiderea hotelului – după spusele Ninei, care o servise.

Se uită atent la cea mai frumușică dintre ele, care degustă vinul. Era clar că n-o făcea pentru prima dată. Roti ușor paharul, îl adulmecă, luă o înghițitură mică, o ținu în gură, apoi dădu din cap. Totul foarte firesc și neceremonios.

Închise fereastra glisantă și își văzu de treabă.

Discuția se învârtea în jurul unei singure teme: enigma Barbarei Peters. Michelle Kaiser, recepționera, sosise cu două săptămâni înainte, să facă toate pregătirile pentru deschiderea sezonului – știa deci mai multe decât Sonia și Manuel. Exploată puțin acest plus de informații, așa încât ceilalți doi recuperaseră deja când ajunseră la carne afumată cu gem de afine.

Barbara Peters locuia singură, ca Rapunzel din basm[1] – așa prezenta Michelle apartamentul pe care și-l amenajase șefa într-unul din cele două turnuri. Și anume și-l amenajase

1 Aluzie la basmul fraților Grimm *Rapunzel*, în care o vrăjitoare ține o fată prizonieră într-un turn. (N. tr.)

în mod exclusivist, accentuă Michelle. Singura ființă masculină care avea acces acolo era Bango, un cocker care primise o educație antiautoritară.

Proprietăreasa hotelului nu era din branșă. Cunoștințele ei de specialitate erau modeste. În schimb angajase persoane competente la birou, bucătărie și management. Ea însă, Michelle – precizăaceasta cu modestie –, dispunea de pataialamalele necesare conducerii unui hotel.

Hotelul putea adăposti cam cincizeci de oaspeți. Pentru moment era ocupat în proporție de patruzeci și patru la sută, incluzând și copiii.

— Câte persoane în total? întrebă Manuel.

— Douăzeci și două, recunoscu Michelle.

— Și câți angajați?

— Treizeci și șase.

Manuel fluieră:

— Ar fi mai bine, Sonia, să începem de pe acum să ne căutăm alt loc de muncă.

În schimb, Michelle nu reuși să răspundă la întrebarea: de unde avea Barbara Peters milioanele înghițite de achiziționarea, renovarea și punerea în funcțiune a hotelului Gamander.

— În orice caz, banii nu pot proveni de la o bancă. O bancă ar fi cerut un plan de afaceri, constată Sonia.

— Aha, iată cineva care se pricepe la bănci, râse Manuel.

— La bancheri, suspină Sonia.

În această seară Sonia îl întâlni pentru prima dată pe domnul Casutt. Era aproape unsprezece jumătate – o oră târzie pentru Val Grisch – când se întoarseră la hotel. Domnul Casutt ședea în spatele tejghelei și părea că atipise puțin. Era portarul de noapte. Nu fusese totdeauna. Mai demult lucrase în tura de zi. Și la case mai mari decât Gamander. Faptul că îl exilaseră în tura de noapte avea ceva de-a face cu alcoolul. Nu că ar fi băut în timpul orelor de serviciu. Doar înainte și după ele. Iar această meteahnă se repercutase, odată cu trecerea anilor, asupra memoriei

numelor – instrumentul indispensabil al unui portar de la case mari.

Domnul Casutt era un om uscăţiv cu un păr foarte negru şi des pentru cei şaizeci şi patru de ani ai săi. Purta o uniformă albastru-închis, a cărei vestă atârna puţin din cauza ţinutei sale cam gârbovite. Vorbea – în afară de engleză – toate celelalte patru limbi ale ţării. Casutt era originar din această zonă.

Se îndreptă zâmbind spre Sonia şi se prezentă. Michelle şi Manuel profitară de ocazie să se retragă în camerele lor.

Domnul Casutt suferea de sentimentul de însingurare al portarilor de noapte, aşa că o atrase de îndată pe Sonia într-o discuţie. Voia să ştie cum este mâncarea la restaurantul Steinbock şi dacă, după părerea ei, poate să le recomande ocazional oaspeţilor acest local. Se interesă dacă Sonia mai lucrase şi în alte hoteluri şi cum îi place aici.

Fiecare răspuns al ei îi dădea prilejul să povestească o istorioară. Pornind de la specificul asiatic al bucătăriei de la Steinbock, povesti despre un restaurant chinezesc din Paris în ale cărei containere pentru gunoi se descoperiseră zeci de conserve goale de mâncare pentru câini. Relatarea ei despre primul loc de muncă la un hotel îl duse cu gândul la greutăţile perioadei sale de ucenic-ospătar, de care avusese parte, la vârsta de cincisprezece ani, la un mare hotel.

Casutt era un povestitor bun. Îţi dădeai seama că îşi debitase deja de multe ori istorioarele, înflorindu-le de fiecare dată. Ştia când să intercaleze o pauză şi unde să vină cu o poantă. Doar surâsul stereotip pe care-l afişa tot timpul o irita puţin pe Sonia.

Se aşezaseră în fotoliile de lângă ficusul cel mare din hol. În hotel domnea liniştea, toţi oaspeţii erau deja în camerele lor. Sonia se lăsase convinsă să bea ceva pentru a adormi mai uşor: o bere pentru ea, un pahar cu apă pentru portarul de noapte.

Sonia îi ascultă mai mult de o oră amintirile şi anecdotele până izbuti să-i dorească, în fine, o noapte bună. Când ajunse la scări, îşi întoarse încă o dată capul şi îl văzu aşezat

iar în spatele tejghelei de la recepție. Părea să fi uitat deja de ea. Dar zâmbea și acum. Sonia își dădu seama că nu era vorba de un zâmbet. Era doar grimasa unui alergător de cursă lungă, epuizat.

De îndată ce ajunse în camera ei, Sonia înțelese că nu rezistase, jos, doar din politețe: voise să amâne cât mai mult momentul când va fi iar, singură, în această încăpere.

Dădu drumul la televizor. Reluarea unui talk-show, reluarea unui western spaghetti, reluarea unui magazin politic, reluarea jurnalului de actualități. În nord-vestul țării bântuia un om care tăia ugerele vacilor gestante.

În cameră era deja lumină când deschise ochii. Sonia sări din pat. La ora opt trebuia să-și ia în primire serviciul. Dar ceasul arăta de-abia șase fără ceva. Se culcă la loc.

Simțea în cap senzația aia pe care o ai după o noapte dezlănțuită. Cea de ieri nu se încadra însă în această categorie. Câteva pahare de vin și două beri în compania domnului Casutt. Poate că era un semn bun. Poate că era deja atât de dezintoxicat, încât o noapte ca cea de ieri o dădea peste cap.

Își încrucișă mâinile sub cap și fixă cu privirea găurica rămasă în locul unui nod pe lambriul peretelui înclinat. Era un truc vechi cu care reușea să-și clarifice gândurile într-o dimineață ca aceasta.

Găurica o luă deodată din loc, zburând pe suprafața lambrisată ca un lemn adus de ape. Sonia își miji ochii, apoi îi deschise. Găurica se mișca întruna.

Acum se deplasa și o altă găurică. O porni cu aceeași viteză, venind însă din altă direcție și îndreptându-se spre același punct: o gaură mai mare din susul peretelui înclinat.

Era singura care nu se mișca. Toate celelalte păreau atrase spre acest punct. Se îndreptau spre el alunecând parcă pe o întindere vâscoasă invizibilă.

Prima găurică dispăru, înghițită de cea mare. O înconjură deodată, într-o mișcare spiralată, ca spuma care se prelinge pe scurgerea căzii – și dispăru.

Apoi următoarea. Și următoarea. Și următoarea. Toate găurile de pe lambriu erau absorbite de gaura cea mare. Până nu mai rămase decât aceasta din urmă.

După aceea începură să se deplaseze rosturile de îmbinare a scândurilor. Sonia presupunea că în interiorul găurii mai mari care rămăsese intactă acționa probabil o forță uriașă. Cele două rosturi de îmbinare din apropierea ei au fost cuprinse de ea și absorbite ca două spaghete fierte și moi.

Una după alta, rosturile ajunseră să fie atrase în acest vârtej puternic și dispărură zvâcnind în deschizătura rotundă.

Rămase o suprafață atât de curată, cum Sonia nu văzuse încă niciodată. Dar culoarea ei o cunoștea: era culoarea pe care o remarcase la marginea curcubeului.

Deasupra ei strălucea, cu aceeași transparență ieșită din comun, ca în după-amiaza respectivă, culoarea care nu exista.

Coborând în hol Sonia constată că ficusul nu mai are frunze. Crenguțele filigranate stăteau depărtate de trunchiul cenușiu-deschis, iar pernele fotoliilor pe care șezuse astă-noapte alături de domnul Casutt erau acoperite de frunzișul strălucitor și veșnic verde. Portarul de noapte îngenunchease, cu zâmbetul său grotesc pe buze, adunând frunzele și punându-le într-un sac menajer mare.

— Azi-noapte erau intacte, se bâlbâi zărind-o pe Sonia.

Ea își aminti că îi atrăseseră atenția câteva frunze pe covor, dar nu le dăduse nici o importanță.

— După ce ați urcat, m-am culcat puțin; când am venit iar afară...

Arătă neajutorat spre frunze.

Imaginea acestei plante lichidate avea ceva amenințător. Un schelet într-un ghiveci.

Holul arăta ca locul unei crime. Barbara și Michelle, în spatele tejghelei, vorbeau la telefon, afișând o mină foarte

gravă. Domnul Casutt părea să se ocupe de conservarea indiciilor, iar acum apăru și Igor cu o roabă ca să evacueze victima.

Sonia ar fi vrut să-i spună domnului Casutt o vorbă bună, dar simțind că nu reușește să scoată nici un cuvânt se refugie în aripa spa-ului.

O întâmpinară vâjâitul cascadelor și mirosul de clor și de uleiuri aromatice. Coborî în goană scările, intră în încăperea rezervată personalului și izbucni în lacrimi. Nu-și dădea seama dacă de mila plantei, din cauza singurătății sau a halucinațiilor de după trezire.

De undeva se auzea încă cineva plângând. Parcă ar fi fost un copil. Sonia își suflă nasul, își șterse lacrimile, deschise ușa și ascultă.

Plânsul se potolise puțin. Sonia coborî pe coridor. Venea dintr-una dintre cabinele de tratament. Acum se înteți iar, părând disperat. Era un plâns de copil căruia cineva îi făcea rău. Sonia deschise încet ușa.

Cu o expresie concentrată, doamna Felix apăsa un băiețaș pe patul pentru masaj, obligându-l să ia o poziție contorsionată din care copilul încerca în zadar să se elibereze. Alături stătea o femeie tânără și rotunjoară cu privirile îndreptate spre ei. Pe buze avea un surâs ciudat. De încurajare? Răutăcios? Neputincios?

Cele două femei se uitară speriate la Sonia. Nici una nu spuse nimic, doar copilul plânse cu și mai multă disperare.

— Scuzați! Sonia închise ușa.

Șoseaua care ducea la Val Grisch strălucea în ploaie; din munți nu se vedeau decât pintenii. Hans Wepf conducea cu grijă, prin curbele ascuțite, autobuzul VW inscripționat „Wepf, plante și horticultură".

Proprietăreasa hotelului Gamander îi telefonase de dimineață pe mobil, „poruncindu-i" – în realitate – să lase totul baltă. Ghiveciul cu *ficus benjaminii* pe care i-l livrase în urmă

cu șase săptămâni își pierduse peste noapte toate frunzele. Îl aștepta în această dimineață să-i aducă un alt exemplar identic.

El fusese acela care se ocupase, la Gamander, atât de grădină, cât și de plantele de interior. Și semnase și un contract pe un an pentru livrarea de flori tăiate – cu o clauză de prelungire, la cerere. Barbara Peters era o clientă bună. Poate că nu cea mai bună, dar în orice caz cea mai frumoasă.

Prin urmare îi încredințase șefului de echipă supravegherea comenzilor unui alt client și căutase în depozitul de plante un ficus asemănător. Cel pe care îl găsise în cele din urmă era puțin mai mic. Dacă acest amănunt o va deranja, îi va spune: Da, dar în schimb are frunze.

Nu, firește că nu va da un asemenea răspuns. O va ruga să-l accepte pe acesta până când va găsi unul mai mare.

Și-a pierdut toate frunzele peste noapte! Nu mai auzise așa ceva. În decurs de o săptămână – mai treacă-meargă. Dar peste noapte?

Între Storta și Val Grisch erau trei curbe foarte strânse: ajunsese în dreptul celei de a doua. În timp ce lucra la Gamander se încrucișase odată aici cu autobuzul Poștei care venea din sens opus. Schimbă viteza și se trase cât putu de mult spre dreapta.

Tocmai când voia să accelereze iar văzu venind spre el un Pajero. Tăiase curba și se îndrepta direct spre el. În clipa aceasta, șoferul observă, și el, autobuzul VW, frână și trase de volan spre dreapta. Mașina de teren remorca o cisternă; aceasta devie încet, iar Hans Wepf constată, neputincios, că cisterna remorcată se îndreaptă direct spre el.

Cu puțin înainte de coliziune, remorca derapă, trecu pe lângă autobuz la câțiva centimetri. În oglinda retrovizoare Wepf văzu mașina dispărând în curbă cu remorca sa care bascula în toate direcțiile.

Wepf oprise motorul. Acum demară și ieși din curbă. După ce urcă încă o bucată de drum trase pe dreapta și urmări, cu privirile, șoseaua care șerpuia spre vale, în curbe

mari. Se aştepta să vadă Pajero-ul cu remorca sa zăcând răsturnată undeva într-o râpă, dar reuşi s-o mai zărească dispărând după o culme. „Ticălosule!“ ocărî, pornind apoi mai departe.

— Este normal ca un copil să plângă în timpul unui tratament Vojta!

Doamna Felix intrase valvârtej în încăperea personalului, uitându-se provocator la Sonia.

— Ştiu. Tocmai asta mă deranjează la acest tratament.

În timpul studiilor Sonia avusese de-a face cu terapia Vojta.

Li se aplica mai ales copiilor cu deficienţe locomotorii, pornind de la principiul că anumiţi stimuli pot declanşa anumite succesiuni de mişcări reflexe. Şi că aceste reacţii ar putea fi dinamizate dacă le declanşăm cu o mână şi le blocăm cu cealaltă. După ce Sonia văzuse pentru prima dată pe un terapeut băgându-i unui copil, care plângea, degetul cel mare între coaste şi împiedicându-l în acelaşi timp să-şi întoarcă trunchiul, îşi formase o părere definitivă despre acest procedeu.

— Aplic de douăzeci de ani tratamentul Vojta şi aş putea să vă arăt sute de scrisori de mulţumire de la părinţii recunoscători. Sute!

— Pur şi simplu, mie metoda nu îmi e simpatică.

Doamna Felix căută, o clipă, un răspuns adecvat. Apoi izbucni:

— Nici dumneavoastră nu-mi sunteţi mie deosebit de simpatică.

Şi ieşi din cameră.

```
totul ok
totul încă foarte nou
exact asta ai vrut
dar tu
totul încă foarte vechi
```

Sonia se plimba în sus și în jos de-a lungul bazinului, simțindu-se cam aiurea. Îi lipsea doar fluierul și ar fi fost ca Gerbo, adică domnul Gerber, temutul antrenor de înot de la bazinul unde își petrecea timpul în vacanțele de vară când era copil. N-ar fi crezut niciodată că va patrula într-o bună zi, îmbrăcată în alb, pe lângă un bazin interzicându-le copiilor să sară în apă sau să țipe.

Și acum iată că exact asta făcea. Pascal, Dario și Melanie, cei trei copii mai mici ai familiei Häusermann, încercau să-și omoare plictiseala unei zile ploioase. Se zbenguiau în apă în timp ce Lea, care avea cincisprezece ani, stătea într-un șezlong răsfoind o revistă și distanțându-se de frații ei. Bătrâna doamnă profesor Kummer se oprise lângă o duză subacvatică din bazinul termal aruncându-i Soniei o privire plină de reproș de câte ori gălăgia era prea mare.

— Copii! țipa Sonia cu o voce severă, dar zgomotul se potolea doar pentru o clipă.

Dacă ar fi fost după Frédéric, acum ar fi avut cel puțin un copil de vârsta lui Pascal. În al doilea an al căsniciei, cu mult înainte ca ea să fi apelat la tratamente de fertilizare, Frédéric îi făcea uneori surpriza unor seri erotice. *Lumânări*, icre negre, îmbrăcăminte sexi. Din punctul ei de vedere, aceste ocazii reprezentau eforturi cam serbede și chiar inutile de-ale lui Frédéric de a aduce variație în viața lor conjugală: totuși, îi făcea, docilă, jocul. Până când, calculând, la un moment dat, în ce zi avea loc ovulația, descoperise că aceasta coincidea exact cu una din serile excitante regizate de Frédéric. Urmărind retrospectiv fenomenul nu se mai mirase să constate că această coincidență se repetase și cu celelalte ocazii.

Continuase totuși să vadă în întreaga ceremonie o nostimadă – este adevărat, cam stupidă –, așa că la următoarea cină la lumina lumânărilor îl luase puțin peste picior pe Frédéric. Iar cu acest prilej ieșise la iveală că nu *el* era cel ce făcea calculele, ci *maman*. El furniza doar informațiile necesare, iar ea contabiliza calendarul fertilității Soniei! Și îi indica fiului ei în care seară momentul era prielnic. Proba-

bil că în asemenea seri stătea acasă, în Beerenstrasse, ciocnea cu soţul ei un pahar cu vinul ei rosé nesuferit şi le ţinea pumnii.

Sonia rămăsese consternată şi îngreţoşată.

Nu ştia ce e mai grav: că soacra îi dirija de la distanţă viaţa sexuală sau că Frédéric nu-şi dăduse seama că n-ar fi trebuit niciodată şi pentru nimic în lume să-i povestească ei, Soniei, toată tărăşenia asta.

Un pleoscăit zgomotos o smulse din gândurile ei. Dario stimulase din nou o „bombă acvatică". Îşi lua avânt, sărea, cu genunchii la piept înlănţuindu-i cu braţele, şi ateriza în apă în chip de bombă umană. Sonia se ridică de pe scaun, se apropie de marginea bazinului, îşi puse mâinile în şold şi spuse cu o voce severă:

— Dario, destul!

Dario ieşi din bazin şi se bosumflă:

— Oricum, voiam să plec.

Se şterse, îşi puse prosopul pe umeri şi plecă. Pascal şi Melanie îl urmară. Lea rămase pe şezlong.

Sonia se aşează iar pe scaunul ei supraveghind-o pe doamna profesor Kummer. Va trebui în curând să-i recomande să părăsească bazinul termal şi să se ducă în sala de relaxare. Pentru protejarea sistemului cardiovascular.

Ultima dată când îndrăznise să-i spună aşa ceva, bătrâna o repezise:

— Ce te priveşte sistemul meu cardiovascular?

Doamna profesor Kummer făcea parte din garda veche, după cum spunea Barbara Peters. Aceasta studiase registrul cu adrese al vechiului hotel Gamander căutând supravieţuitori, actualizase lista şi trimisese scrisori. Ecoul nu fusese răsunător, dar acţiunea avusese totuşi ca rezultat câteva rezervări. Familia Lüttgers din Hamburg, care nu mai fusese la Val Grisch din anii '60; familia Lanvin – *doamna* îşi petrecuse aici, în copilărie, vacanţele de vară împreună cu părinţii; şi familia Häusermann, unde soţul era acela care cunoştea hotelul din copilărie.

Şi, în fine, doamna profesor Kummer. Avea probabil în jur de nouăzeci de ani, vârsta exactă nu reieşea din documente.

Nici originea titlului de profesor. În schimb, reieşea că şi atunci venise însoţită de o domnişoară Seifert, cam de aceeaşi vârstă ca doamna profesor. Aceasta o însoţea şi acum, suportând toate capriciile, răutăţile şi şicanele bătrânei, cu obedienţa unei rude sărace, ceea ce poate că şi era.

Lea se ridică din şezlong, îşi strânse lucrurile şi plecă. În schimb, doamna profesor Kummer nu schiţă nici cu un gest că ar vrea să iasă din apă. Stătea lângă o duză subacvatică uitându-se mereu spre Sonia. Probabil în speranţa că aceasta se va amesteca iar în sistemul ei cardiovascular.

Manuel urcă scările:

— Ce linişte plăcută aici! I-ai înecat pe copii?

— N-a lipsit mult.

Manuel se aşeză pe scaunul de lângă Sonia şi tăcu un timp. Apoi spuse deodată:

— N-ai vrut niciodată să ai şi tu?

— Copii?

Sonia era surprinsă:

— Nu. Ba da. A existat o perioadă când aş fi dorit.

— Şi? De ce nu ai?

— Tulburări de pasaj.

— Ce-i asta?

— Cât de exact vrei să ştii?

— Ah, aşa.

Se uitară amândoi, în tăcere, la doamna profesor, care se mută de la ultima duză subacvatică înapoi, la prima.

Manuel reluă discuţia:

— Şi nu se poate face nimic?

— Depinde cât de tare doreşti.

— Tu nu prea voiai?

Sonia scutură din cap:

— Pe măsură ce trecea timpul, tot mai puţin.

— Înţeleg.

Arătă cu bărbia înspre bătrâna care stătea în dreptul duzelor pentru masaj.

— De când e în apă?

— De prea mult timp. Dar n-o poftesc să iasă. Nu face altceva decât să caute motiv de harţă.

— Cheam-o pe doamna Felix. Îi e frică de ea.

— Şi mie.

— Zău aşa! În fond, e foarte drăguţă.

— Ştiai că face aici terapie Vojta cu un copil?

— Da, mi-a povestit. Şefa i-a permis să-şi trateze aici, în continuare, pacienţii particulari.

— Dar i-a spus că aceşti copii ţipă cu această ocazie de parcă ar fi traşi în ţeapă?

— Ei, drăcie!

Manuel alergă la bazinul termal şi sări în apă. Sonia îl urmă. Din doamna profesor Kummer nu se mai vedea decât casca de baie de culoare roşie. Manuel o ridică iar la suprafaţă pe femeia aproape înecată:

— Doamna profesor! strigă. Mă auziţi? Drace, trebuie să vă facem respiraţie artificială.

Bătrâna deschise ochii arătându-şi dinţii falşi cu un rânjet triumfător:

— Ai vrea tu!

Uşa de sticlă se deschise, şi Barbara Peters intră însoţită de un bărbat cu părul roşu, îmbrăcat într-o salopetă cenuşie. Mâna lui era înfăşurată într-un şervet.

— Domnul Wepf s-a ars cu o substanţă corozivă. Se pricepe cineva la aşa ceva?

Manuel o lăsă pe doamna profesor Kummer în bazin şi se duse să aducă o alifie contra arsurilor.

— Cineva a otrăvit ficusul cu o substanţă acidă, explică Barbara Peters.

— Acid sulfuric, completă Wepf. Miroase ca acumulatorul descărcat al unei maşini.

```
beatrice şi-a injectat botox
cum arată
şi mai scârbită dar tu
ficusul a fost ucis
```

```
cine
planta din holul hotelului
ucisă
atac cu acid
de cine
n-am idee
cam bolnavă populaţia alpină
cam da
```

Yves Montand a condus un camion plin cu nitroglicerină printr-un defileu periculos. Razele X ale misterioasei supernove 1979 C nu au slăbit în ultimii douăzeci şi cinci de ani. S-a găsit încă o victimă mutilată de individul care torturează animale.

Sonia închise televizorul şi stinse lumina. Era încă devreme şi nu se simţea obosită, dar nu voia să vadă găurile lăsate de noduri în lemn. S-ar putea să prindă iar viaţă.

Ascultă zgomotele serii. Clinchetul uşor din colivie, când Pavarotti îşi schimba poziţia. Scârţâit de paşi. Foşnetul frunzelor clătinate de vânt în mesteacănul din faţa ferestrei. Clopotul bisericii care bătea surd la fiecare sfert de oră.

Zgomotele deveniră iar vizibile. Pe suprafaţa de proiecţie din faţa ochilor ei, clinchetele lui Pavarotti apăreau ca nodurile galben-deschis dintr-o ţesătură. Paşii erau cuburi bruncenuşii cu contururi difuze. Foşnetul frunzelor înscria dungi diagonale argintii, pictate cu o pensulă tremurătoare. Iar bătăile clopotului împrăştiau toate aceste zgomote, întocmai cum agitaţia de la suprafaţă tulbură fundul unei ape de mică adâncime.

Sonia se sculă, îşi îmbrăcă halatul şi se duse la fereastră. Intuia pătura joasă de nori şi pereţii stâncoşi înalţi din spatele acesteia. Vântul aducea mirosul grămezilor de balegă care abureau pe ici, pe colo în faţa grajdurilor. Nimic nu sugera intimitate, nimic pace. Totul era rece şi ameninţător.

```
îmi trebuie procură pentru poştă
de ce
```

```
o recomandată
n-o lua în primire
poliția o va preda cu forța
nu știi unde sunt
să-i mint pe polițiști
doar sunt și ei bărbați
```

Sonia scoase cu un polonic mare amestecul fierbinte de parafango din malaxor și îl turnă pe o tavă. Aceasta se lăbărță încet, ca o lavă, în timp ce Sonia băga iar polonicul în masa întunecată.

Mirosul îi amintea de perioada petrecută la Bad Waldbach. Urmase la Centrul de Terapie de acolo un curs de specializare și făcuse zilnic împachetări cu parafango. Majoritatea clienților ei locuiau într-unul din cele trei hoteluri de lux din localitate. Femei care auziseră că parafango este bun contra celulitei. Bărbați care făcuseră o întindere de ligament la partidele de golf de pe terenul din apropiere.

La Bad Waldbach făcuse cunoștință și cu Frédéric. Intrase în vorbă cu ea într-unul din barurile din sat pe care ea le frecventa ca să-și omoare singurătatea și plictiseala. Nu se înțelegea prea bine cu colegii și se simțea subapreciată și subsolicitată. Voia să le fie de folos oamenilor care aveau cu adevărat nevoie de ajutor.

Frédéric îi plătise cele două băuturi, iar la un moment dat ea spusese:

— M-am săturat de filfizonii ăștia de la golf, aș vrea să am, în fine, și un pacient cu adevărat bolnav.

Peste două zile îl găsise pe Frédéric pe patul de masaj. Voia un tratament cu parafango. Făcuse o întindere de ligament. La golf. I se păruse nostim și acceptase invitația lui la cină. Aflase de-abia peste câteva luni că Frédéric juca într-adevăr golf. Dar atunci erau deja logodiți.

Sonia netezi masa vulcanică neagră de pe tavă și puse totul în dulapul pentru menținere la cald. După care începu să umple o altă tavă. N-avea nici un masaj programat pentru

ziua aceasta. Şi, de când era aici, nu dorise nimeni un tratament cu parafango.

Anna Bruhin se aşezase în spatele tejghelei, cu o revistă de cuvinte încrucişate în faţa ei. Pusese o hârtie de calc peste unul din jocuri şi înscria, cu un creion moale, cuvintele în pătrăţele. În felul acesta putea vinde după aceea revista. Nu-şi permitea să sacrifice de fiecare dată o revistă.

O limuzină mare, plină de praf, opri în faţa vitrinei. Şoferul coborî şi intră în prăvălie. Purta un costum cenuşiu, închis până sus, care amintea de o uniformă. Vorbea italieneşte şi cumpără un pachet de Marlboro. După ce îl achită, rupse imediat celofanul, deschise pachetul şi scoase ţigările. În afară de două. Le puse pe celelalte pe tejghea şi părăsi prăvălia.

Anna Bruhin se duse la uşă şi se uită afară. Pe bancheta din spate a maşinii negre şedea un domn mai în vârstă, căruia şoferul îi predă pachetelul de ţigări început. Un şofer, se gândi Anna, un şofer în uniformă. Deschise uşa şi se uită după maşină. Avea număr de Italia.

Anna Bruhin se întoarse în prăvălie, trase un sertar al tejghelei şi aşeză cele optsprezece ţigări în cutia pentru vânzare cu bucata.

Gian Sprecher cobora în sat, cu tractorul uniax care trosnea din toate încheieturile. La răspântia către Quatter întâlni, pe mijlocul şoselei, doi pietoni care se plimbau. O femeie tânără şi un bărbat în vârstă. Când îl auziră venind, cei doi îşi ridicară capul. Era aia de la Gamander.

Sprecher nu încetini, cei doi aveau suficient timp să treacă pe partea corectă a şoselei. Ceea ce şi făcură.

Când trecu pe lângă ei, femeia îi zâmbi. Fără să vrea, salută şi el. Este adevărat că doar cu o scurtă înclinare a capului, dar era totuşi un salut.

Se uită în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă îşi întorseseră şi ei capul după el, şi evită în ultima clipă o maşină

neagră care ieșea din curbă mergând foarte încet. Costisitoare trăsură! Număr de Italia.

Sonia fusese unica vizitatoare a spa-ului. Transpirase în complexul băilor de aburi și înotase doi kilometri. Totul sub privirile dezaprobatoare ale doamnei Felix, care era astăzi de serviciu.

Apoi se duse să o ia pe Michelle de la recepție. Se înțeleseseră să coboare în sat.

La ieșirea din hotel dădură de Casutt – în uniformă și cu chipiul pe cap.

— Portarii de noapte nu sunt în pat la ora asta? întrebă Sonia mirată.

— Nu, dacă este nevoie de ei, răspunse Casutt. Apoi se întoarse spre Michelle: Am sosit.

Michelle se uită la el amuzată:

— Văd. Dar de ce?

— Păi de aceea. Sunt schimbul dumneavoastră.

— Dar cum v-a trecut prin minte că am nevoie de un schimb?

— Am primit un telefon de la birou.

Casutt ridicase puțin tonul.

— De la birou? Ca să veniți să mă înlocuiți?

— Întrebați și dumneavoastră.

Michelle intră pe ușa din spatele tejghelei de la recepție.

— Doar nu visez, îi spuse Casutt Soniei.

Michelle se întoarse scuturând din cap:

— De aici, de la noi, nu a dat nimeni telefon.

— Ba da. Un bărbat.

— Și-a spus numele?

— Nu. Doar: Hotel Gamander.

— Înseamnă că cineva și-a permis să facă o glumă. Duceți-vă liniștit acasă, domnule Casutt, și trageți încă un pui de somn.

— Frumoasă glumă!

Casutt părea decepționat. Soniei îi era milă de el.

— Dacă tot e aici, ar putea eventual să te înlocuiască până luăm masa, propuse Sonia.

— Nu-i nevoie. Dacă vine cineva, poate suna. Totdeauna procedăm așa.

Îl lăsară pe domnul Casutt, care rămase total descumpănit, și ieșiră din hotel. Cerul era cenușiu, zdrențe de ceață stăteau agățate de stâncile de deasupra localității Val Grisch. La intrarea hotelului parcă un Mercedes negru clasa S. Cineva scrisese pe portiera prăfuită, din dreapta, „Diavolul din Milano".

4

De mai jos de pășunea alpină Petsch puteai deja distinge vag vârfurile pinilor care începuseră să se profileze pe fondul cerului livid. Într-o zi senină ai fi reușit să deslușești contururile lanțului muntos din dreapta văii. În unele grajduri ardea lumina, se auzea zdrăngănitul bidoanelor cu lapte și bâzâitul mulgătoarelor electrice. Un cocoș cântă trist, un altul îi răspunse în depărtare.

Hotelul era încă învăluit în întuneric. Doar în spatele tejghelei de la recepție ardea o veioză mică. Domnul Casutt stătuse toată noaptea de veghe. Să nu-i poată reproșa nimeni că nu își îndeplinește cu rigurozitate obligațiile. Se vedea pe figura șefei și a colegilor că, de la întâmplarea cu ficusul și chemarea misterioasă de a veni ziua la serviciu, lumea punea sub semnul întrebării credibilitatea sa. În ultimii ani fusese concediat de câteva ori, știa deci cum se manifestă primele semne. Dar nu voia să ofere *el* pretextul.

Sonia stătea în pat cu ochii deschiși. În noaptea aceasta scăpase fără halucinații; se trezise de două ori, dar reușise să adoarmă la loc imediat. Acum se străduia să rămână trează.

Nu știa ce să creadă despre Barbara Peters. Miss Gamander, după cum o botezase Manuel. Se scula devreme, înota în fiecare zi lungimile de bazin programate, își făcea, indiferent de vreme, plimbările însoțită de Bango, își mânca felurile vegetariene speciale și ducea, din toate punctele de vedere, o viață de clientă la o fermă organică.

Faptul că hotelul era ocupat în permanenţă sub capacitatea maximă nu părea să o deranjeze. De parcă hotelul Gamander şi spa-ul ar fi existat doar pentru confortul ei personal, iar ea le-ar fi permis, cu multă generozitate, câtorva oaspeţi să se bucure şi ei de facilităţile oferite. Pentru aceştia era în permanenţă o amfitrioană radioasă, dar rezervată.

Şi personalul simţea că păstrează o distanţă confortabilă – Michelle, recepţionera, fiind unica persoană de care părea puţin mai apropiată. În orice caz, Michelle era singura cu care se tutuia.

Chiar şi faţă de atentatul asupra plantei ornamentale manifestase o indiferenţă ciudată. Când cineva o sfătuise să se adreseze poliţiei, ea râsese şi întrebase:

— Să denunţ o crimă împotriva arborelui de cauciuc?

În viaţa ei nu părea să existe şi un bărbat. În afară de italianul elegant, mai în vârstă, care petrecuse două nopţi la hotel dând ocazia la tot felul de speculaţii. Luase masa împreună cu Barbara Peters, fiind prezentat de ea ca *Il Senatore*. Păreau să fie cunoştinţe apropiate, dar *nu* un cuplu. Locuise într-unul dintre cele trei apartamente, iar şoferul fusese cazat într-un miniapartament. Se întreţinuseră în italiană, o limbă pe care Barbara Peters o vorbea destul de prost – după spusele chelnerilor italieni.

În cercurile personalului se vehicula ideea că *Il Senatore* avea ceva de-a face cu finanţele şefei.

Sonia se sculă şi trase perdelele. În cameră pătrunse un pic din lumina obosită a zorilor. Insuficient pentru a insufla din nou viaţă mobilelor şi obiectelor. Aprinse lumina şi intră în baie, aprinse şi acolo plafoniera şi scoase prosopul de pe colivia lui Pavarotti.

Pasărea se uită la ea clipind din ochi. Apoi începu să se plimbe în sus şi în jos pe stinghia ei.

— Condiţii atmosferice de zbor? întrebă Sonia deschizând uşiţa coliviei.

Pavarotti nu se urni. Va aştepta ca Sonia să se îndepărteze şi va ieşi din colivie într-un moment pe care *el* îl va hotărî.

Sau nu va ieși deloc. Specialiștii recomandau un zbor în aer liber pe zi. Pavarotti se mulțumea însă cu unul sau două pe săptămână. Sonia se bucura de câte ori el nu profita de șansa ușii deschise. O scutea de efortul de a-l aduce înapoi. Dacă vedea că au trecut zece minute, iar el tândălea încă în colivie, închidea iar ușița.

Pavarotti reprezenta proprietatea ei personală. Îl avea când îl cunoscuse pe Frédéric. Pasărea avea mai mult de zece ani și fusese a unei prietene. O chema Caroline și erau colege la cursurile de gimnastică medicală. Sonia îl luase pe Pavarotti în pensiune pentru patru săptămâni când Caroline plecase cu niște prieteni pe Mediterană într-o croazieră cu un velier. Și Caroline i-ar fi făcut Soniei același serviciu, doar că Sonia nu avea animale de companie, cu atât mai puțin un papagal.

Deci, Caroline făcea cu prietenii ei o croazieră printre insulele grecești; în penultima zi de vacanță Sonia primise vestea că prietena ei dispăruse. Plecaseră într-o zi cu vânt bun și marea cam agitată și deodată Caroline dispăruse. Sus, pe punte, crezuseră că e în cabină. Jos, în cabină, crezuseră că este pe punte. Nimeni nu-și mai amintea când o văzuse ultima oară. Căutările – puțin cam superficiale – ale marinei grecești rămaseră lipsite de rezultat. Oficial, Caroline fusese considerată una din victimele acelei veri: moarte prin înec.

Sonia îl păstrase pe Pavarotti, deoarece la început sperase că prietena ei se va întoarce. Nu voia să accepte ideea că o fată atât de voioasă și gălăgioasă putea dispărea atât de silențios și pe nesimțite din lumea aceasta.

```
m-am culcat cu kurt
aiurezi
da
și
ei da
iar acum
ăla își ține gura
nimeni nu-și ține gura
```

Azi i se întâmplă iarăși. După ce doamna Lüttgers își terminase sauna Sonia o însoți în sala de relaxare. Chiar din clipa în care intră i se păru că ceva nu e în ordine. Scoase un prosop plușat din dulapul termic și îl întinse pe un șezlong. Doamna Lüttgers se culcă pe el, iar Sonia o acoperi cu alt prosop încălzit. Tresări dându-și seama că simte ceva ciudat la atingerea prosopului. Nu era doar cald, moale și flaușat, ci și rece, aspru și neted. Ca un ornament din oțel cromat de pe o sanie americană.

Sonia dădu drumul prosopului și își frecă palmele de coapse. Senzația nu dispăru. Se combină doar cu cea a stofei fine din care era confecționată uniforma ei albă cu inscripția hotelului Gamander deasupra sânului stâng.

Înțelese deodată ce era altfel ca de obicei. Cineva umpluse vaporizatorul cu un parfum proaspăt. Camera era înecată în miresme puternice de bergamotă. Iar ea simțea pe palme acest parfum.

Probabil că pe fața ei se întipărise o expresie de spaimă, deoarece doamna Lüttgers întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu. Doar că nu mă simt prea bine. Fiți amabilă și scuzați-mă o clipă.

Îl rugă pe Manuel, care fuma o țigară jos, sub hota absorbantă a nișei pentru gătit, să o înlocuiască, deoarece nu se simte bine.

— Dar ce-i cu tine? întrebă acesta îngrijorat.

— Nimic grav.

— Ah, da, așa.

Sando Burger se ghemui lângă una din băncile din biserică și înșurubă la loc scândura pentru îngenuncheat. Las' că pune el într-o zi mâna pe derbedeul care în timpul liturghiei se distrează scoțând șuruburile cu briceagul! Cât de ușor se poate întâmpla ceva. Iar vina ar cădea pe el.

Ușa se deschise și intră o femeie mai tânără. Una din alea care lucrau la Gamander.

— Uneia ca asta i-aş permite să mă maseze, îi declarase râînjind lui Chasper Sarott de la Steinbock când acesta îi spusese că respectiva e maseuză.

Femeia nu-l observă, iar el se ascunse după şirul de bănci.

Ea îşi făcu cruce şi se îndreptă spre altarul mare. Ajunsă în dreptul altarului mic al Fecioarei Maria, ezită şi se opri. Se uită în jur. Apoi se duse la altar şi îşi făcu iar cruce. Îşi deschise poşeta, scoase portmoneul şi căută o monedă. Burger auzi moneda căzând în cutie. Femeia luă o lumânare, o aprinse de la singura care mai ardea şi o înfipse în stativul pentru lumânări.

Rămase apoi cam cinci minute nemişcată în faţa altarului. Sandro Burger nu îndrăznea să se urnească. Pârâitul genunchiului ar fi trădat prezenţa sa – atât de profundă era liniştea din biserică.

După ce femeia plecă, Burger reuşi cu greu să se ridice.

Sonia nu mai intrase într-o biserică de la botezul celui mai mic copil al cumnatei lui Frédéric – o femeie dornică să aibă copii. Şi nici înainte de aceea nu mersese la biserică decât la ocazii familiale. Dar trecând astăzi, cu sufletul răvăşit, pe lângă faţada înaltă şi simplă a bisericii San Jon şi văzând câtă pace şi linişte respiră se hotărâse să intre.

O întâmpină o linişte răcoroasă. La altar ardeau o candelă şi o lumânare. Cam la mijlocul naosului pâlpâia încă o lumânare la un altar lateral închinat Fecioarei Maria. Se opri în dreptul aceluia.

În adolescenţă, cam între treisprezece şi şaisprezece ani, practicase un cult al Fecioarei Maria. Îşi amenajase în cameră un mic altar unde aprindea beţişoare parfumate şi lumânări pentru cercul – în continuă schimbare – al celor ce îi erau apropiaţi. Îi ceruse Fecioarei Maria sfatul în toate problemele pe care le avusese cu părinţii, prietenele, prietenii, şcoala, viaţa în general. Cu excepţia acelora care se refereau la aspecte prea intime pentru urechile unei fecioare preacurate.

Părinţii, care nu erau religioşi, toleraseră cu o răbdare plină de ironie această fază evlavioasă a fiicei lor,

considerând că va trece. Şi avuseseră dreptate. După a şaisprezecea aniversare a Soniei, Sf. Maria dispăruse, fiind înlocuită cu un mic Buddha; dar şi acesta trebui să-şi împartă în curând locul cu tot felul de bibelouri şi suveniruri aduse din primele călătorii de vacanţă fără părinţi.

Şi acum iată că, după aproape douăzeci de ani, se afla din nou în faţa Fecioarei Maria cerându-i sfatul, mângâierea, şi ajutorul. Realitatea îi scăpa printre degete. Avea nevoie de ceva de care să se poată agăţa.

Sfântă Fecioară Maria, ajută-mă să *aud* sunetele, să *miros* mirosurile, să *simt* gusturile, să *văd* imaginile şi să am senzaţii *tactile* când ating lucrurile. Ajută-mă să pot face iar deosebire între ceea ce există şi ceea ce nu poate exista.

Aprinse şi o lumânare. Ca atunci, în adolescenţă. Dar de data aceasta pentru sine însăşi.

Cerul de culoare cenuşiu-lăptoasă părea aproape transparent. Aveai impresia că soarele şi-ar putea face apariţia în orice clipă. Sonia îşi prinsese jacheta în jurul taliei coborând, cu paşi mici şi repezi, cărarea povârnită. Făcuse o plimbare lungă. Asta, şi poate şi vizita la altarul Sf. Maria, îi alungase neliniştea făcând loc unui sentiment de uşurare, aproape de bună dispoziţie. Se consolase cu gândul că episoadele anormale deveniseră mai rare. Poate mai intense, dar totuşi mai rare. Iar într-o bună zi vor dispărea definitiv. Dacă nu, va considera că-i îmbogăţesc viaţa interioară. Oare multă lume se bucura de privilegiul de a pipăi parfumul de bergamotă şi de a vedea sonorităţile clopotelor care băteau ?

În punctul unde cărarea ajungea la şoseaua care străbătea satul staţiona o maşină de teren cu o remorcă cu cisternă; pe aceasta erau lipite două postere – o frunză de cânepă în culorile rasterului, cu textul „Vibraţii pozitive", şi o vacă albă cu pete negre şi cu sloganul „Laptele fortifică oasele". Un bărbat cu ochelari de soare cu oglindă şi irizaţii roşietice stătea la volan prefăcându-se că nu se uită la ea.

Pe tăbliţa de la băcănie stătea scris: „Astăzi dulceaţă de căpşuni, făcută în casă!“ Sonia intră. Uşa declanşă melodia clopoţeilor. În spatele tejghelei şedea o femeie uscăţivă, mai în vârstă, care se ridică:

— Bună ziua! îi spuse cu o voce sonoră, exagerat de prietenoasă. Se pare că o să avem totuşi un pic de vară în anul acesta. Cu ce vă pot servi?

— Vă rog, un pachet de ţigări.

— Cu plăcere. De care?

— Indiferent. Eu nu fumez.

— Şi nu ştiţi ce marcă fumează persoana respectivă?

— Nu. Sunt pentru mine.

— Dar aţi spus că nu fumaţi.

— Exact. Aşa este.

— În cazul acesta de ce le cumpăraţi? voi să ştie, contrariată, proprietăreasa prăvăliei.

— Nu vreau să *nu* fumez doar fiindcă n-am ţigări la mine.

Femeia zâmbi forţat:

— Da. E şi asta o metodă.

La poştă îi ieşi în cale domnul Casutt. În ciuda feţei zâmbitoare, ochii săi erau atât de trişti, încât Sonia se opri. Iar când el luă în serios întrebarea ei: „Ce mai faceţi?“, răspunzând: „Rău!“, Sonia îl invită la Steinbock, ca să bea ceva împreună.

Localul era gol. Nina şedea la o masă, cu o revistă în mână. Salută, se duse în spatele tejghelei şi dădu ceva mai încet muzica transmisă de postul de radio local.

Sonia ar fi comandat o băutură alcoolică, dar domnul Casutt se decise pentru o cafea – „băutura portarului de noapte“, după cum o numea. Sonia ceru „ceva de pe lista minunată cu ceaiuri“, adăugând exuberantă: „În orice caz, nimic cu bergamotă“.

— Mi s-a dat o ultimă şansă, mărturisi Casutt după ce li se aduse comanda. O ultimă şansă! Din partea puştoaicei ăsteia! Ştiţi de câţi ani lucrez în branşa hotelieră?

Sonia nu știa.

— De patruzeci și opt de ani! Patruzeci și opt de sezoane de vară și patruzeci și opt de sezoane de iarnă plus de două ori patruzeci și opt de extrasezoane intermediare fac la un loc o sută nouăzeci și două de sezoane.

Intercală o pauză pentru ca cifra să-și facă efectul.

— Aproape două sute de sezoane. Și am ajuns în situația ca o mică directoare de hotel amatoare, răzgâiată, să-mi dea o ultimă șansă în primul ei sezon. Oare e cazul să înghit așa ceva?

— Dar ați acceptat? întrebă Sonia.

Casutt își lăsă umerii în jos:

— Ce altceva pot face?

— Nu este peste tot nevoie de portari?

— Ba da. Dar nu de portari care mai au doi ani până la pensie.

Sonia suflă în ceaiul din ceașcă.

— Acidul acela sulfuric ar fi putut fi turnat în ghiveci și în timpul zilei. Și este adevărat că am primit un telefon ca să vin s-o înlocuiesc pe doamna Kaiser la ora douăsprezece. Doar nu visez!

Luă, cu grijă, o înghițitură de cafea:

— O ultimă șansă!

— Așa a spus? Vă dau o ultimă șansă?

— Să mai facem o încercare, a spus. E același lucru.

— Nu mi se pare. Este mult mai pozitiv. Și mai binevoitor.

— Credeți?

— Desigur... „Mai facem o încercare" implică o promisiune. I se potrivește mai bine Barbarei Peters. Care, în fond, este drăguță.

— Drăguță? E prea frumoasă pentru asta.

— Oamenii frumoși nu sunt drăguți?

— Cei foarte frumoși nu. Poate cei normal de frumoși. Așa cum sunteți dumneavoastră.

— Mulțumesc.

— Oamenii atât de frumoşi ca şefa nu au nevoie să fie drăguţi pentru ca şi ceilalţi să fie drăguţi cu ei. De aceea nu învaţă niciodată să fie. Credeţi-mă. În meseria mea am întâlnit mulţi oameni frumoşi.

— Cu mine e drăguţă.

— O *face* pe drăguţa. Când veţi ajunge la vârsta mea vă veţi da seama de deosebire.

Dacă era adevărat că Barbara Peters doar *o făcea pe drăguţa*, în această seară rolul îi reuşi deosebit de bine. Sonia o căută la birou, ca să-şi ceară scuze pentru absenţa de după-amiază.

— Nu-i atât de grav, râse şefa. În domeniul dumneavoastră nu înregistrăm deocamdată carenţe de personal.

În aripa veche, biroul ei era singura încăpere mobilată design. Lambriurile erau vopsite într-o nuanţă turcoaz-pastel mată, vechiul parchet fusese lustruit şi ceruit. Pe pereţi atârnau fotografii făcute de Diane Arbus, Lee Friedlander, Richard Avedon şi alţi fotografi americani renumiţi.

Pe tăblia neagră a micului birou din ţevi de oţel, de tip Breuer, stătea un monitor plat cu mouse şi tastatură *cordless*. Soniei i-ar fi plăcut să arunce o privire asupra ecranului ca să vadă dacă este adevărat ceea ce se zvonea, şi anume că Barbara Peters se distra cu jocuri pe calculator când se retrăgea în biroul ei.

— Cum vă simţiţi?

— Am prea puţin de lucru, răspunse Sonia.

Barbara Peters râse:

— Mai bine aşa decât invers, nu?

— Cel mai bine ar fi cam pe la mijloc. Credeţi că în viitorul apropiat m-aş putea aştepta la aşa ceva?

Şefa ridică din umeri:

— Este adevărat că gradul de ocupare a hotelului ar putea să fie mai bun. După toate probabilităţile vom avea o vară liniştită. Iar dacă vremea nu se drege, chiar una foarte liniştită. Avantajul este că noi toţi vom avea timp să ne acomodăm încetul cu încetul unii cu alţii.

— În vederea sezonului de iarnă?

— Nu. A verii următoare. Iarna nu funcţionăm. Val Grisch nu este o staţiune balneară de iarnă. În afară de aceasta, urăsc frigul. Aţi fi vrut să vă angajaţi pentru sezonul de iarnă?

— Nu. Doar să ştiu ce perspective am, să trec cu bine peste sezonul de vară.

— Dar de ce să nu treceţi?

Barbara Peters părea sincer mirată.

— Rentabilitate.

— Ah, aşa. Nu, nu. În primul an nu va trebui să înregistrăm profituri.

Acesta era punctul de plecare pentru întrebarea care îi interesa pe toţi:

— Cine zice asta?

— Eu. Aveţi chef de un cocteil, să spunem la ora şase-jumătate, jos la bar? Am pregătit şi o surpriză.

— Îmi plac ambele, răspunse Sonia. Şi cocteilurile, şi surprizele.

Surpriza era un pianist la bar. Dar nu unul din cei pe care Sonia îi ştia din barurile şi restaurantele vieţii ei de odinioară. Aceştia erau de obicei domni mai în vârstă, cu priviri obosite şi degetele îngălbenite de nicotină. Pianistul de aici avea cel mult treizeci şi cinci de ani. Purta o barbă de cinci zile şi nici părul nu părea mult mai lung. Costumul de culoare închisă şi cămaşa arătau noi, iar nodul de la cravată prea mare şi legat mai lejer.

Cânta *Here we go again*, într-un tempo lent şi abia atingând clapele. Nu încerca să stabilească un contact vizual cu oaspeţii, ca alţi pianişti de la bar. Aveai impresia că se produce doar pentru sine. De parcă ar fi experimentat ceva, fiind în acelaşi timp mirat şi amuzat că îi reuşeşte.

Barul era gol, cu excepţia lui Vanni, barmanul, şi a unui oaspete pe care Sonia nu-l mai văzuse. Arăta ca un politician indian: păr alb des, cu cărare şi dat cu briantină, trăsăturile feţei puţin obosite, ten cenuşiu-oliv, buzele şi cearcănele cu

o nuanță mai închise, ochii negri, sprâncene stufoase, încărunțite, și ochelari fără ramă.

Bărbatul ședea la bar, cu un *drink* în fața lui. Asculta muzica sprijinindu-și capul în mâna stângă. Când intră Sonia, o cercetă cu privirea, o salută dând din cap, apoi se lăsă iar furat de muzică.

Sonia se opri o clipă, neștiind dacă era cazul să se așeze la bar sau la o măsuță, în așteptarea Barbarei Peters. Înainte de a fi luat o hotărâre apăru și șefa. O prinse pe Sonia de braț și o prezentă oaspetelui nou:

— Domnule doctor, dați-mi voie să vi-o prezint pe Sonia Frey, femeia cu mâini miraculoase, despre care v-am vorbit deja.

Indianul pe care Barbara Peters îl numise „domnule doctor" se numea Ralph Stahel și vorbea un dialect elevat, caracteristic cantonului Zürich, cu un *r* graseiat din cerul gurii.

— Mâini miraculoase, spuse. Exact ce îmi trebuie și mie. Aveți încă un loc liber pentru mâine?

— Cred că vă pot găsi un locșor pe undeva, răspunse Sonia zâmbind. Ce oră v-ar conveni?

— Cândva între înotul de dimineață și masa de prânz.

Se înțeleseră pentru ora unsprezece din ziua următoare. Barbara Peters o conduse pe Sonia la o măsuță:

— Ce doriți să beți?

Sonia stătu o clipă pe gânduri:

— La muzica aceasta? Un Martini.

— Nu vă place?

— Ba da. Și îmi place și Martini.

— Mie nu. Nu este un cocteil. Este un rachiu. Iau un pahar cu șampanie.

— Nici asta nu prea este un cocteil.

— Dar te face să te simți fericit.

— Credeam că sunteți fericită de la natură.

De parcă ar fi auzit conversația lor, pianistul începu să cânte *Sometimes I'm Happy Sometimes I'm Blue*. Barbara începu să râdă și comandă băuturile.

— Mi-a povestit domnul Casutt că i-aţi dat o ultimă şansă. I-am spus că probabil a înţeles greşit.

— Iar eu mă temeam că nu m-am exprimat destul de clar.

— Ah!

Barbara Peters îi aruncă o privire amuzată:

— Nu vă uitaţi la mine ca la un monstru. Pe un portar de noapte trebuie să te poţi baza.

— Cred că în cazul lui putem.

— Are probleme cu alcoolul.

— Dar pare să ţină situaţia sub control.

Barbara Peters nu era deloc convinsă:

— Să sperăm. Dar ca lucrurile să rămână aşa e poate nevoie să se exercite puţină presiune asupra lui.

— Alcoolul şi presiunea – două entităţi inseparabile.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă doamna Peters.

— Cineva care se simte fericit după un pahar cu şampanie nu ştie nimic despre alcoolici.

— Spuneţi totdeauna cu voce tare ceea ce gândiţi?

— Nu. E un lucru nou.

```
nu şi-a ţinut-o
cine ce
kurt gura
vezi
ştie acum şi hans peter
ce spune
cu cel mai bun prieten al meu scroafo
şi ce este cu kurt
rămâne prietenul lui cel mai bun
de ce
fiindcă i-a mărturisit
```

Văzu sfârşitul unui documentar despre berzele albe din Alfaro. Depresiunea atmosferică Max se extinsese şi asupra Adriaticii influenţând vremea în Alpi. Se presupune că individul care chinuia animalele era un criminal la indigo.

Nu avusese senzaţia că va cădea din cameră, nu observase modificări ciudate pe lambriul de pe peretele înclinat. Nu văzu sunete, nu auzi mirosuri, nu simţi gustul formelor. Se culcă şi se bucură de un somn profund, lipsit de vise, până când mobilul îşi ţârâi alarma stupidă.

După toaleta de dimineaţă, îi deschise lui Pavarotti uşiţa coliviei dându-i zece minute timp de gândire: este sau nu este dispus să profite de şansa de a zbura în aer liber?

Şi el părea să fi avut o noapte bună. Nu trecu nici un minut şi părăsi colivia zburând pe dulapul de haine. Sonia încuie uşa pe dinafară şi coborî la micul dejun.

Când se întoarse, Pavarotti dispăruse. Iată că se întâmplase exact ceea ce specialiştii prezintă mereu drept un pericol major, se gândi Sonia. Pasărea căzuse probabil între o mobilă şi perete şi îşi frânsese aripile încercând să scape de acolo. Doar fiindcă ea fusese prea leneşă să astupe cu hârtie de ziar toate capcanele care l-ar fi putut pândi pe papagal.

Dar tocmai când se uită sub cadă cu o lanternă de buzunar – Sonia făcea parte dintre femeile care aveau totdeauna la ele o lanternă de buzunar în loc de un spray lacrimogen – îl auzi deasupra ei pe Pavarotti scrâşnind încet din cioc. Se ridică încercând să localizeze zgomotul. Venea din colivie. Deţinutul se întorsese de bunăvoie în izolare, în celula sa. De-ar şti femeia galbenă din tren!

Ajungând în ambianţa de aburi, parfum şi apă, care era acum locul ei de muncă, Sonia se simţi pentru prima dată după multe luni de zile aproape fericită. Dar nu era senzaţia de fericire care se instala uneori, pentru scurtă vreme, după ingerarea cantităţii de alcool adecvate, fiind apoi anihilată de următorul pahar. Şi nici euforia sălbatică, de scurtă durată, care o cuprindea din când în când dacă lua o priză de cocaină şi se întorcea de la toaletă pe ringul de dans. Şi nici satisfacţia tihnită resimţită câteodată când se trezea în braţele unui bărbat care continua să-i placă puţin chiar şi la lumina zilei.

Era senzația cât se poate de normală de fericire, pe care o cunoștea de pe vremea când își începea ziua neîmpovărată de nimic și își făcea meseria cu plăcere.

Dr. Stahel își înfășurase un prosop alb pluşat în jurul șoldurilor, ceea ce îl făcea să semene și mai mult cu un indian. Intră în cabina de masaj și dădu mâna. Apoi își desprinse prosopul atârnându-l în cuier. Boxeri albi; îi deveni dintr-odată simpatic. Nu făcea parte dintre bărbații care se prezentau în pielea goală așteptându-i reacția.

— Pe burtă sau pe spate? o întrebă.

— Pe burtă.

El se întinse pe burtă pe masa de masaj. Sonia îi acoperi fundul și picioarele cu un prosop încălzit.

— Ceva probleme deosebite? se interesă.

— Da. Săptămâna trecută am împlinit șaizeci de ani.

Sonia râse:

— Și unde doare așa ceva?

— Câte puțin peste tot.

Sonia își picură ulei în palme frecându-și-le repede una de alta ca să le încălzească și să stimuleze propriul *qi*. Își ținu o clipă mâinile lipite una de cealaltă, închise ochii și respiră adânc. Apoi își puse mâinile pe șoldurile pacientului ei, de o parte și de alta a coloanei vertebrale. Pielea lui era răcoroasă.

Își plimbă ambele mâini, cu putere, în sus, spre omoplați, iar apoi, cu degetele răsfirate, de-a lungul umerilor, înspre exterior. De acolo le aduse, aproape fără să-l atingă, înapoi, la poziția de pornire, pentru a repeta mișcarea puternică în sus.

Apoi își puse mâna stângă pe partea stângă, iar pe cea dreaptă pe marginea dreaptă a toracelui pacientului, se concentră asupra respirației lui și, în momentul când el expiră, își mută centrul de greutate pe mâini. Simți cum mușchii se întind, se opri o clipă și își mută iar, încet, centrul de greutate pe picioare. După care schimbă poziția mâinii și repetă mișcarea.

— *Shiatsu?* întrebă dr. Stahel vorbind prin deschizătura rotundă a patului de masaj.

— Şi *shiatsu*.

Sonia îşi puse degetele mari în gropiţele de deasupra muşchiului fesier şi începu să înainteze cu mişcări circulare mici, de profunzime, la dreapta şi la stânga coloanei vertebrale, în sus, spre ceafă, de unde reveni, cu mâini imponderabile, la punctul de plecare.

Către finele primului an de studiu simţise pentru prima dată masajul ca pe o activitate creatoare. Pe atunci era chinuită – ca mulţi alţi colegi – de îndoieli, întrebându-se dacă *aceasta* era cu adevărat meseria potrivită pentru ea. Nu ştiu dacă sunt făcută pentru activităţi de întreţinere, îi spusese la un moment dat profesorului ei de masaj; mă atrage mai mult aspectul creativ.

Iar el răspunsese: Care este materia dumneavoastră primă? Un muşchi extensor anchilozat, scurtat, durificat. Şi care este produsul final? Un muşchi dorsal mlădios, moale, bine irigat, elastic. Priviţi lucrurile în felul acesta. Creaţi ceva nou dintr-o materie primă calitativ inferioară.

Ce-i drept, Sonia se îndoia de justeţea acestui punct de vedere, dar peste câteva zile constatase cu surprindere că masajul aplicat unui pacient chinuit de lumbago reuşise totuşi să-i producă ceva ce semăna cu satisfacţia creativă.

Ţesutul celular subcutanat din regiunea lombară a doctorului Stahel era tare şi dur la pipăit. Sonia îşi lipi degetele mari de apofiza spinoasă a vertebrelor, ridică cu opt degete un pliu al pielii, îl rulă înspre degetul mare şi îl lăsă apoi să alunece pe dedesubt. Şi făcu această mişcare de atâtea ori până când straturile superioare se destinseră încât reuşi să palpeze musculatura de sub ele. Apoi prinse, cu fiecare mână, câte un grup de muşchi pe care îi apăsă şi îi frământă cu o perseverenţă blândă.

Difuzoarele invizibile transmiteau o muzică în surdină, numai bună pentru meditaţie. Flaute şi instrumente tibetane, precum şi zgomotele şi vocile animalelor din pădurile tropicale se contopeau cu respiraţia adâncă a pacientului şi cu mişcările ritmice ale maseuzei.

Sonia lucra ca în transă. Cu mâna dreaptă ridică ușor omoplatul și își strecură degetele mâinii stângi sub unghiul de jos masând mușchiul trapezoid inferior cu mișcări circulare executate cu vârful degetelor.

Parfumul uleiului de masaj – lavandă, lămâie, migdale – umplea încăperea combinându-se cu cel al briantinei doctorului Stahel și cu mirosul loțiunii fortifiante emanate de propriul ei trup înfierbântat.

Cuprinse mușchiul scapular de deasupra umărului drept. Dr. Stahel gemu ușor. Sonia începu să-l frământe cu grijă. Simțea duritatea și contracțiile și înaintă, cu mișcări lente, de-a lungul cefei până la regiunea occipitală. Pe urmă înapoi până la omoplat.

Încetul cu încetul pliul de piele dintre degetele ei începu să fie altfel. Mai moale, mai suplu. Își schimba forma. Deveni apoi mai colțuros fără a-și pierde supleţea, Sonia simțea pliul ca o riglă din aluat. Iar forma aceasta avea și un gust: era amară ca angostura.

— De ce v-ați oprit? întrebă dr. Stahel.

Sonia rămăsese cu degetele răşchirate ştergându-şi palmele de coapse.

El se întoarse pe o parte și se uită la ea:

— Nu vă simțiți bine?

Sonia scutură din cap:

— A trecut.

— Sunteți sigură?

Ea dădu din cap.

Dr. Stahel se întinse pe burtă. Sonia făcu un efort și îi ridică iar mușchii cefei. Erau normali la pipăit. Și dispăruse și gustul amar de pe limbă. Continuă să-l frământe.

— Nu vă jenați să-mi spuneți dacă vreți să întrerupeți tratamentul. Am toată înțelegerea pentru indispoziții. Sunt medic.

— Nu e nimic fizic.

— Fizicul nu reprezintă, de fapt, domeniul meu.

Sonia trecu pe partea cealaltă și se ocupă de umărul stâng. Și deodată se auzi spunând:

— Am simţit că muşchiul trapezoidal este ca o riglă. Cu patru muchii.

— Aşa îl simt şi eu câteodată.

— Iar pe limbă un gust amar, de angostură.

— Pe limbă?

— Formele au gust, văd sunetele, miros culorile. Şi aşa mai departe.

— Sunteţi sinestezică?

— Sines cum?

— Sinestezia este un cuvânt grecesc şi înseamnă cam acelaşi lucru ca empatia. Percepţiile se leagă una de alta. Zgomotele devin colorate sau primesc forme. Atingerile au miros sau gust.

— Au şi alţi oameni aşa ceva?

— Nu mulţi. Nu v-a spus încă nimeni acest lucru?

— Nu simt de multă vreme toate acestea.

— Cam de cât timp?

— De câteva săptămâni.

— Şi înainte niciodată?

— Niciodată.

— Dar în copilărie?

— Niciodată.

Dr. Stahel rămase pe gânduri.

— Este cazul să mă îngrijorez?

În loc de a răspunde el întrebă:

— Sunteţi stângace?

— Da.

— Majoritatea sinesteziciIor sunt femei, şi anume femei stângace.

Apoi tăcu din nou.

Sonia îi trase prosopul pluşat până sus, la umeri. Picioarele lui rămăseseră acum descoperite. Ea îşi mai turnă ulei în palme, îşi frecă mâinile, apoi îi unse piciorul drept. Îşi puse ambele mâini mai sus de gleznă, una în spatele celeilalte, şi urcă până la fosa poplitee cu o mişcare puternică, apoi reveni, cu o mişcare uşoară de tot, la punctul de plecare.

— Literele aveau anumite culori, când aţi învăţat să scrieţi?

Sonia se opri din masat:

— Da. Au şi astăzi.

— Hm. Dar memoria dumneavoastră cum este?

— Bună.

— Cât de bună?

— Fotografică. Nu uit nimic.

— Bine.

— Nu mi se pare chiar atât de bine. Capul mi-e plin de imagini pe care aş vrea să le uit.

— Voiam să spun bine pentru diagnosticul meu. Prezentaţi toate caracteristicile unei sinestezice.

— Aţi spus că ele se manifestă din copilărie?

— Dacă literele au culori, aceasta este deja o formă de sinestezie.

Sonia îşi continuă activitatea. Ea îşi trecu mâinile, cu o mişcare apăsată, de-a lungul piciorului, până la începutul feselor, slăbind apăsarea doar în regiunea foselor poplitee, care erau mai sensibile.

— Şi aveţi tot timpul aceste simptome?

— Nu. Doar din când în când. Ca, de exemplu, acum.

Muzica trecu de la flaut la harpă.

Tăcerea doctorului Stahel o enervă pe Sonia:

— Şi toate acestea sunt declanşate de ceva?

El chibzui:

— De droguri? Aveţi antecedente în acest domeniu?

Ceva în modul în care ea negă îl făcu pe doctor să adauge după câtva timp:

— Haideţi să considerăm această discuţie ca o consultaţie confidenţială, supusă obligaţiei de a păstra secretul profesional. Vreţi?

Sonia râse:

— În asemenea discuţii situaţia este inversă. *Pacientul* trebuie să stea culcat.

Râse şi el, apoi o întrebă:

— Puteţi preciza exact când a început?

— Foarte exact.

— Are legătură cu o anumită întâmplare?

— Da.

El ezită:

— O întâmplare legată de droguri?

— Acid. LSD.

— Știu ce este acidul. Aveam douăzeci și unu de ani când a fost interzis. Luați mai des?

— A fost prima dată, din câte mi-aduc aminte. N-am știut ce este.

— Și atunci ați avut primele senzații sinestezice?

— Am văzut voci, am mirosit culori, dacă la asta v-ați referit. Iar un tapet s-a descompus în pixelii componenți, care au început să se miște.

— Și de atunci acest fenomen se repetă mereu?

— Acesta și altele asemănătoare.

— Cred că drogul v-a provocat o stare de euforie sinestezică, iar acum suferiți de un flashback sinestezic. Și deoarece sunteți structural o sinestezică disimulată, manifestările devin deosebit de plastice.

— Dar trece?

— Nu cunosc nici un caz asemănător. Mă voi informa, să văd dacă literatura medicală prezintă așa ceva. Dar ar fi bine să vă obișnuiți deocamdată cu gândul că veți trăi de acum înainte cu aceste simptome. Mulți v-ar invidia pentru ele. De exemplu eu.

```
stau acum la tine
bun sosit
e cam deprimant
știu
dar tu
am flashbackuri sinestezice
ce-i asta
simți culori, vezi sunete etc. de la
lsd-ul de atunci
auau
```

Umbrele unor nori grăbiţi alunecau deasupra peisajului în terase, ca nişte trene grele care mătură scările late. În ciuda ochelarilor de soare, ochii Soniei lăcrimau de la vânt. Se întorcea acasă după un marş forţat purificator.

Hotărâse, pe drum, să considere diagnosticul pus de doctorul Stahel o veste bună. Nu era nici bolnavă şi nici nebună. E adevărat că ceea ce o supăra pe ea nu părea să fie chiar normal, dar şi alţi oameni o scoteau la capăt cu aşa ceva.

Vântul zvântase urmele ploii din ultimele zile, aerul se limpezise, aşa că reuşea, în fine, să distingă o parte din natura înconjurătoare. Pereţii stâncoşi, prăpăstioşi, acoperiţi de molizi gravi, de pe partea cealaltă a văii; verdele delicat al laricelor de-abia ieşite din pământ; povârnişul sudic care se contopea în depărtare cu verdele albăstrui al fundului văii. Şi Val Grisch: câteva gospodării şi case de vacanţă albe şi brune, presărate pe pajişti; iar apoi satul grupat în jurul bisericii, cu case greoaie, în stilul tipic ţinutului Engadin, precum şi clădiri de duzină, lipsite de importanţă.

Puţin mai izolat, la o distanţă nobilă: hotelul Gamander, o cetate nereuşită având înfipt în coastă vârful unei sulițe care scânteia în soare.

Sonia ajunse la capătul cărării şi intră pe şoseaua gudronată îngustă care ducea la câteva gospodării. Într-un sfert de oră va ajunge în sat. Desluşi în spatele ei zgomotul unei maşini care se apropia. Se trase spre taluz fără a se uita înapoi.

Auzi că şoferul încetineşte, schimbând viteza. Dar nu o depăşi. Sonia se opri. Era aceeaşi maşină de teren cu cisternă, care îi atrăsese deja atenţia nu demult. Prin fereastra deschisă se revărsau efluvii de muzică dată la maximum. La volan – bărbatul cu ochelari de soare cu irizaţii roşietice. El opri, îşi scoase capul pe fereastră şi strigă:

— Să vă iau o bucăţică de drum?

— Nu, mulţumesc. Merg pe jos, îmi face bine.

El o măsură prin lentilele cu oglindă şi spuse:

— La silueta dumneavoastră, n-aveţi nevoie.

Sonia scutură din cap:
— Dorm mai bine.
Bărbatul rânji:
— Există şi alte metode.
Sonia îi aruncă o privire plictisită continuându-şi drumul. Maşina o ajunse iar din urmă după câţiva metri. Încetini şi rulă în acelaşi tempo cu ea. Sonia se uită, neclintită, drept înainte. Din maşină se auzi *No Woman No Cry*.
Teama zvâcni în ea ca un animal sălbatic trezit dintr-un somn uşor. Se forţă să imprime paşilor ei un ritm uniform. Maşina rămase alături de ea.
Deodată Sonia se opri. Îl luase prin surprindere pe şofer, care mai rulă câţiva metri înainte de a opri şi el. Sonia îşi deschise poşeta, îşi scoase mobilul şi formă un număr.
Individul din maşină schimbă viteza şi apăsă pe acceleraţie. Vehiculul dispăru după prima curbă. Sonia rămase pe loc până văzu maşina reapărând în depărtare, la intrarea în sat. Îşi puse mobilul înapoi, în poşetă, întrebându-se la cine ar fi putut suna dacă tipul nu s-ar fi lăsat păgubaş.

Vântul care fugărise, întreaga după-amiază, norii peste vale se înteţi în timpul nopţii, devenind vijelie. Bântuia în rafale furioase prin sat, smulgând de pe tulpiniţe florile muşcatelor şi măturându-le în grămezi multicolore care se adunau la colţuri şi în dreptul proeminenţelor zidurilor de pe strada principală.
Se dezlănţui zgâlţâind fântâna arteziană de lângă cişmeaua satului şi scuturând clopotele bisericii, care scoaseră câteva dangăte fantomatice.
Apoi urlă până dimineaţa pe deasupra acoperişurilor, făcu prăpăd prin păduri, mugi în jurul piscurilor stâncoase. Luna aproape plină domnea, rece şi indiferentă, peste tot tumultul.
Sonia se temuse dintotdeauna de fulgere şi tunete. Dar mai demult teama aceasta fusese mai plăcută. Când era fetiţă avea voie să se refugieze în patul părinţilor când începea

furtuna. După ce crescuse puţin se muta, cu perne şi pături, în camera de zi, unde părinţii ascultau vreo operă italienească stând la un pahar cu vin. Iar când era adolescentă părăsea mansarda nesuferită, făcându-şi patul pe canapea. Şi chiar şi în primii ani de căsnicie se ghemuia lângă soţul ei când vremea de afară exploda.

Dar aici, sus, în singurătatea camerei străine şi în această ambianţă ostilă, teama nu avea nimic plăcut. Nu putea închide obloanele clămpănitoare, deoarece nu suporta obloanele închise. Fulgerele stridente imprimau forme halucinante motivelor florale bizare ale perdelei, iar tunetele asurzitoare tropăiau şi hurducăiau fără milă pe acoperiş.

Avu un somn agitat, cu multe întreruperi, bucurându-se când văzu că deasupra galeriei perdelei se iveşte o geană palidă de lumină care anunţa revărsatul zorilor.

Era, ce-i drept, de-abia ora cinci şi ceva, dar azi lucra de dimineaţă. Urma să dea drumul la cascade, să pună la priză dulapurile termice, să înfierbânte băile de aburi şi să facă peste tot lumină. La ora şapte spa-ul trebuia să fie gata să-şi primească oaspeţii mai matinali. Chiar dacă până în ziua de astăzi nimeni – în afară de Barbara Peters – nu-şi făcuse apariţia înainte de ora nouă.

Furtuna se potolise. În hotel domnea liniştea, de parcă locatarii s-ar odihni după vacarmul nopţii. Pe coridoare şi în casa scărilor ardea încă lumina de veghe, adică becurile slabe, galbene, montate aproape de podele. Scările de lemn scârţâiră sub paşii ei.

Şi holul de la intrare era încă învăluit în întuneric, fiind aprinsă doar veioza din spatele tejghelei de la recepţie. Sonia îl zări pe domnul Casutt cu capul pe ziar; pe tăblia mesei de lângă el o ceaşcă de cafea golită. Respira adânc şi neliniştit.

Sonia se îndreptă încet spre spa, uşa de sticlă automată se deschise fără zgomot.

Zări imediat lumina. În direcţia bazinului un foc mocnit părea să ardă în depărtare. Se defectase oare ceva din

cauza vijeliei? Apropiindu-se văzu însă că lumina venea dinspre bazinul termal. Se opri la marginea lui.

Pe fundul bazinului, chiar la mijloc, erau îngrămădite unul peste altul niște tuburi care răspândeau o lumină roșie.

Un foc subacvatic învăpăiat.

Sonia se dădu înapoi. O cuprinse din nou teama care se risipise odată cu potolirea vântului.

5

În pădurea numită prin partea locului Corv, aflată sus, deasupra satului, Gian Sprecher își inspecta parcela. În gnaisul din porțiunile mai expuse vântul smulsese din rădăcină câteva larice. Peste tot uscături; nu văzu copaci rupți. Va face mai târziu o evaluare și va cere de la Cantoni despăgubiri pentru situații de forță majoră. S-ar putea să iasă totuși câțiva franci.

Se întoarse la liziera pădurii, pe drumul forestier invadat de bălării unde își lăsase tractorul. O pâclă albicioasă estompa asperitățile acestei ore foarte matinale. Privirile sale se îndreptară spre vale, apoi se opriră asupra hotelului Gamander. Ce nelocuită părea hardughia asta!

Sprecher se așeză pe bancheta de tinichea, uzată, și porni motorul.

Împrăștiate pe stradă, florile de mușcată sunt periculoase ca niște coji de banană. Anna Bruhin le adună cu o mătură. Să nu-și frângă nimeni gâtul în fața prăvăliei ei! Vijelia devastase urât satul. Ieri florile fuseseră încă atât de numeroase, încât nici nu se vedeau lădițele în care erau așezate pe pervazuri. Acum jardinierele păreau să fi fost de-abia aduse, goale, din pivniță. Se gândi la „Oferta zilei: muşcate!". Lăsă în rigolă grămada de flori strânse cu mătura. Să le mai rămână și angajaților comunali ceva de făcut.

Pajero-ul lui Reto Bazzel staționa în parcarea hotelului Gamander. Remorca era încă acasă, colectarea laptelui

începea de-abia peste o oră. Așezat la volan, Reto fuma un joint. Marfă bio admirabilă, de la ultima recoltă din Engadinul de Jos, cultivată de el însuși.

Închisese ferestrele și asculta muzică la volumul potrivit pentru interiorul mașinii. Ziggy Marley & The Melody Makers, *Look Who's Dancing*. Nu atât de bun ca taică-său, dar OK.

Din acest punct al parcării pentru oaspeți putea vedea fereastra mansardei, care era mascată aproape complet de un mesteacăn. Și se putea uita și în aripa spa-ului. Maseuza stătea la marginea bazinului împreună cu proprietăreasa și cu Casutt, portarul de noapte. Acesta din urmă în maiou.

Sonia alergase la recepție și îl trezise pe Casutt. Ațipise doar de câteva clipe, repeta acesta mereu în drum spre bazin, cel mult de două, trei minute. Amuți de-abia când ajunseră la marginea bazinului.

Tuburile zăceau unul peste altul pe fundul bazinului căptușit cu plăci turcoaz – întocmai ca bețișoarele încinse ale unui joc Negus.

— *Dimuni!* murmură Casutt.

— Ce sunt? întrebă Sonia.

Casutt se trezi din starea de letargie. Își scoase jacheta și o aruncă pe jos.

— Ce vreti să faceți?

Casutt își dezbrăcă și vesta.

— Nu puteți intra în apă, dacă fac explozie?

El își desfăcu nodul cravatei.

— Sau apa este otrăvită.

— Trebuie să le scot. Înainte să apară *ea*.

Casutt își descheie cămașa.

— Dar nu puteți tăinui toată afacerea.

El își aruncă pe jos cămașa și se uită speriat la Sonia:

— Sper că n-o să povestiți nimănui.

— Nu. Eu nu. *Dumneavoastră* veți povesti.

Casutt scutură din cap, se aplecă şi îşi desfăcu şireturile de la pantofi.

Sonia îi puse mâna pe umăr.

— Aşa. Fiţi rezonabil. Ieşim acum de aici, încuiem uşa şi o trezim pe şefă.

Casutt îi împinse mâna la o parte şi îşi scoase pantoful stâng.

În clipa aceasta intră Barbara Peters. Avea pe ea un halat de baie, dar nu modelul care stătea atârnat în camere, şi părea odihnită, ca după o noapte bine dormită.

Văzându-l pe Casutt în pantaloni şi maiou, expresia feţei ei se schimbă. Se uită la Sonia cu o privire interogativă.

Casutt aşteptă resemnat până ce Barbara ajunse în dreptul bazinului şi văzu ce era pe fundul lui.

— Ce sunt acestea?

— Tocmai voiam să le scot, răspunse Casutt.

— Dar cum au ajuns acolo?

Casutt îşi ridică mâinile şi le lăsă iar în jos.

Sonia avu acum ocazia să cunoască o altă faţă a Barbarei Peters. Chipul ei frumos, cu o expresie mereu fericită, deveni dur, iar vocea amabilă, aproape tandră, luă o inflexiune tăioasă:

— Mai stăm de vorbă! Chemaţi-l pe Igor. Şi fiţi atent să nu intre aici nici unul din locatarii hotelului până nu spun eu!

Casutt o luă din loc.

— Dar îmbrăcaţi-vă mai întâi, Doamne Dumnezeule!

Se uită batjocoritor la el cum îşi strânge lucrurile şi se îmbracă. Sonia se aplecă după un pantof care aterizase mai la o parte şi i-l aduse. El dădu din cap recunoscător.

După ce Casutt plecă, Barbara Peters întrebă:

— Dormea când aţi coborât?

Sonia scutură din cap.

Trecu ceva timp până apăru Igor. Se părea că domnul Casutt îl scosese din pat.

— Controlați să vedeți dacă ușa care duce în pivnița pentru schiuri este încuiată; apoi veniți înapoi și aduceți câțiva saci pentru gunoi.

Tonul mai puțin obișnuit, poruncitor, avu efect și asupra lui Igor. Acesta părăsi încăperea aproape în pas alergător.

Barbara Peters își puse casca și își scoase halatul de baie.

— Dar dacă astea au otrăvit apa din bazin? întrebă Sonia nedumerită.

— Se vede că nu sunteți amatoare de sport nautic. Sunt doar tuburi de iluminat. Făcute pentru a fi întrebuințate sub apă; când corabia este în pericol.

— N-ar fi mai bine să anunțăm poliția? Am impresia că încetul cu încetul situația devine îngrijorătoare.

— Nici vorbă! Nu le fac această plăcere!

— Cui?

— Acelora care au pus totul la cale.

— Știți cine sunt?

— Vreun troglodit din sat.

— Dar ce motive să aibă?

— Habar n-am. Și știți ceva? Nici n-am chef să-mi bat capul cu asta.

Igor reveni:

— Nu. Ușa nu era încuiată.

Barbara Peters dădu din cap cu o expresie cruntă și coborî în bazin. Se cufundă ca o focă și scoase două tuburi de iluminat. Fuseseră îngreunate cu bucăți de plumb, din acelea pe care le utilizează pescarii. Igor le preluă și le puse în sacii pentru deșeuri.

Până la urmă se adunaseră treizeci și cinci de tuburi.

— Ce să fac cu ele? întrebă Igor.

— La gunoi. Ce altceva?

Barbara Peters își începu turele matinale de înot.

Sonia coborî scările. Coridorul întunecat, pe care ardea doar lumina roșie, i se părea amenințător. Dar dacă autorul acțiunii acesteia ciudate se ascundea aici, jos?

Intrarea în cabina tehnică se găsea la capătul coridorului, în spatele unui perete de oglinzi. Împinse la o parte oglinda și deschise cu grijă ușa. O izbiră căldura instalației de încălzire a bazinelor și mirosul de clor. Sonia intră și se opri. Pe peretele din fața ei pâlpâiau luminițele verzi, galbene și roșii ale tablourilor de comandă. Singurul ascunziș ar fi putut fi instalația ovală de epurare a apei și aerului. Exact acolo se găsea și panoul cu siguranțele, cu care trebuia să înceapă.

Trase cu urechea, să vadă dacă se aude respirația cuiva sau alte zgomote care ar fi putut trăda prezența vreunui intrus. Nimic. Înaintă, încet, câțiva pași până văzu și unghiul mort. Nimeni.

Găsi întrerupătorul și, în fine, aprinse becurile de neon. Simți de-abia acum cât de tare îi bătea inima.

Instrucțiunile de pe perete indicau precis care butoane trebuiau apăsate și în ce succesiune, care manete trebuiau răsucite și care comutatoare acționate. Sonia le avea întipărite pe toate în memorie.

În sala de relaxare se auzea o muzică blândă. Peștii tropicali ornamentali se roteau în apă în ritmul lent al acestei muzici ocolind flora subacvatică. Sonia le tulbură armonia aruncându-le o porție de mâncare. Era și aceasta o obligație a persoanei de serviciu. După aceea puse ulei de lavandă în vaporizator.

Inspectă, în cele din urmă, cabinele de baie și de tratament. La una dintre uși plăcuța mică, din oțel cromat, era întoarsă cu partea pe care scria *Ocupat* în afară. Tocmai voia să o întoarcă la loc când auzi din cabină plânsul unui copil.

N-o văzuse venind pe doamna Felix.

```
azi-dimineață în bazin erau tuburi de
iluminat
dar de ce
habar n-am 35 bucăți
mie mi-ar fi frică
și mie
```

Ziua continuă tot atât de halucinant precum începuse.

La ora zece, un grup de excursioniști din Germania de Sud – cu toții, oameni de peste cincizeci de ani, clienți fideli ai spa-urilor – luă cu asalt hotelul Gamander, având câteva vouchere pentru saună.

Făceau un „tur de întinerire" – după cum îl numea organizatorul – prin Elveția, Austria și Italia. Din cauza incidentului de la bazinul termal și a unei pene de comunicare pe linie administrativă, Sonia, Manuel și doamna Felix fuseseră luați prin surprindere de această invazie. În încăperile de obicei atât de liniștite, destinate băilor de aer, băilor de aburi și băilor carbogazoase, activitatea era în toi, iar la masajul cu peria se formase coadă.

Sonia și Manuel stăteau la mesele de masaj ca niște muncitori la bandă rulantă – fiecare înarmat cu câte două perii – și își prelucrau pacienții cu mișcări circulare. Începeau, frumos, de la dreapta, înaintând de la extremități spre inimă. Îndată ce transformau un trup alb într-unul trandafiriu și-l ungeau cu ulei, apărea altul care se culca pe masă.

Timp de trei ore prelucrară treizeci și șase de adulți binedispuși care se foiau cu atâta dezinvoltură în aceste încăperi din marmură, de parcă nu ar fi pus încă niciodată haine pe ei de când se născuseră.

Și apoi tot episodul luă sfârșit tot atât de subit cum începuse. Sonia auzea din nou vâjâitul celor patru cascade de sus și sonoritățile visătoare ale muzicii pentru meditație.

Traversară toate încăperile, culeseră prosoapele ude și șterseră urmele umede de pe jos.

— Povestește-mi despre tuburile de iluminat, o rugă Manuel mai târziu, în timp ce se odihneau, în camera personalului, în urma asaltului.

Sonia își făcuse un ceai, iar Manuel fuma. Doamna Felix supraveghea bazinele de sus.

— Stăteau, pur și simplu, îngrămădite pe fund și luminau.

— Trebuie să fi arătat colosal.

— Mie mi s-a făcut frică.

— Frică?

— Nu-i o glumă proastă. E o amenințare. Întocmai ca povestea cu ficusul.

— Crezi ca există o legătură între ele?

— Cu siguranță.

Sonia se ridică de la masă și fură un fum din țigara lui Manuel. Acesta întrebă:

— Cum ți se pare pianistul?

— E bun.

— Cred că mă voi îndrăgosti de el.

— E homosexual?

Manuel clătină, nesigur, din cap.

— Credeam că voi observați așa ceva imediat.

— Eu nu. Dar tu ce crezi, este?

— Mie nu mi s-a părut că ar avea ceva feminin în el.

— Nici mie. Dar mie îmi plac trăsăturile masculine.

Sonia nu voia să fie singură în seara aceasta. Îl invită pe Manuel la cină, la restaurantul Steinbock, comandă încă o sticlă de vin înainte de a se fi golit prima și rămase pe loc când Manuel își luă rămas-bun: era de serviciu mâine dis-de-dimineață.

Restaurantul fusese destul de plin, după standardele locale. Până cu o jumătate de oră în urmă la una dintre mesele vecine luase cina familia Lüttgers, iar soții Häusermann păreau să se fi eliberat de copii și sărbătoreau ceva. O zi de naștere, ziua căsătoriei, ziua logodnei, ziua împăcării sau alta dintre zilele importante care se adună într-o căsnicie.

În camera cealaltă a localului, despărțită printr-un spalier decorat cu vechi ustensile țărănești și de bucătărie de sala ornată cu orhidee thailandeze – în care mesele erau acoperite cu fețe de masă albe –, jucătorii de cărți ocupau trei mese. La o masă laterală ședea, singur, țăranul pe care Sonia îl văzuse de câteva ori șchiopătând de-a lungul șoselei care trecea pe lângă hotel. Se uita drept înainte, iar buzele lui se mișcau de-abia perceptibil într-un dialog mut și furios cu paharul de vin roșu pe jumătate golit.

Deodată apăru bucătarul cu o tăviță:

— Înghețată de afine sălbatice cu cremă de cocos. Din partea casei.

Puse o farfurioară în fața Soniei și rămase în picioare, în așteptare.

Sonia gustă:

— Delicioasă! exclamă.

Bucătarul nu se clinti. Părea să se fi pieptănat. Boneta lăsase o urmă pe fruntea lui. *P.B.* era brodat cu ață albastră la dreapta, deasupra pieptului.

— De ce nu luați loc?

El se așeză uitându-se la Sonia, care își mânca desertul.

— Nu e prea dulce?

— Sincer vorbind, e puțin prea dulce.

— Crema. O rețetă thailandeză. Probabil că cei de acolo trebuie să mănânce ceva dulce după preparatele lor atât de iuți și piperate. Data viitoare pun mai puțin zahăr de palmier.

— Vă ocupați de mult de bucătăria asiatică?

— Am început de-abia în sezonul acesta.

— Felicitări!

— Clienții nu comandă.

— Ba da, oaspeții de la hotel. Au ocupat astăzi trei mese.

Bucătarul rânji:

— Record!

— Vi se va duce vestea.

— Printre cei douăzeci de oaspeți ai hotelului? Restaurantul Steinbock nu poate trăi din atât.

— Nici hotelul Gamander.

— Nici nu trebuie.

La recepție era acum Igor. Purta costum de culoare închisă și cravată.

— Carieră fulgerătoare, spuse Sonia.

Igor își ridică mâinile:

— Ar fi trebuit să refuz?

Sonia se îndreptă spre scări.

— Acum poţi cel puţin să dormi liniştită, îi strigă Igor cu o voce pe jumătate înăbuşită.

— Să vedem, murmură Sonia.

O explozie provocată de un atentator sinucigaş ucisese la Bagdad peste patruzeci de candidaţi la funcţia de poliţist. Max, depresiunea atmosferică, se menţinea încă deasupra Adriaticii, stricându-le vecinilor din nord începutul verii. Printre sutele de indicii referitoare la individul care chinuia animalele nu figura până acum nici unul folositor.

La ora patru o trezi un sunet care semăna cu o tijă de sticlă albăstruie ca gheaţa. Mobilul de pe comodă bipăia. Sonia oftă, aprinse lumina şi se sculă.

```
salutări de la meccomaxx
dormeam
sorry noapte bună
acum m-am trezit ce s-a întâmplat
se numea pablo
cine
tipul cu acidul
da de ce
să fac
ce
ambele
nu
ce nu
ambele culcă-te
```

Sonia se culcă înapoi şi închise ochii. Îi veni în minte Casutt. Omul putea dormi cu conştiinţa împăcată. Încercă să şi-l imagineze dormind, fără zâmbetul stereotip pe buze. Dar nu reuşi.

Oare aceste conspiraţii ciudate îl vizau pe el? În orice caz, *el* era acela care îşi pierduse slujba.

Dar din ce cauză să facă cineva atâta tevatură doar pentru a-i învenina unui biet bătrân ultimii ani dinaintea pensionării?

Să fie vorba de o veche vendetă din sat? În fond, el era de aici.

Clopotul bisericii bătu în depărtare, amenințător, primul sfert al celei de-a cincea ore. Sonia intră în baie. În razele slabe reflectate de iluminația fațadei hotelului văzu colivia acoperită a lui Pavarotti. Sonia se duse la chiuvetă și deschise robinetul până ce apa se făcu rece ca gheața.

Umplu paharul și bău. Avea gust de apă rece. N-avea nici formă, nici culoare, nici sunet.

Se întoarse în pat.

Dar dacă era chiar el autorul? Ar fi putut inventa telefonul dat de la birou și ar fi avut suficient timp în decursul nopții să toarne acid sulfuric în ghiveciul ficusului sau să pună în bazin tuburile luminoase.

Dar care să fie motivul?

Nici unul. Poate că nu era întreg la cap, atâta tot. Iar zâmbetul său încremenit pe buze era doar rânjetul unui nebun.

Cu ani mulți înainte, pe când urma un curs *qi-gong*, la Fürstenhof din Bad Waldbach, învățase să-și lase gândurile să vagabondeze întocmai ca norii de pe cer. Dar Casutt, nebunul care rânjea, rămase suspendat deasupra ei ca un nor negru și greu.

Clopotul bătu jumătatea.

O dimineață răcoroasă. În fața Poștei, șoferul descărca din primul autobuz un sac cu corespondență. Sonia îi făcu un semn cu capul trecând în goană pe lângă el. Purta un trening și pantofi de jogging – o nouă încercare de a distrage atenția spiritului cu ajutorul trupului.

Doamna Bruhin se postase în fața prăvăliei cu brațele încrucișate, îmbrăcată într-o jachetă împletită. Pe tăbliță stătea scris: „Oferta zilei: mușcate!" Sonia trecu în goană pe lângă ea făcându-i semn cu mâna.

După douăzeci de metri intră pe o uliță laterală. De acolo pornea un drum care înconjura satul făcând un ocol mare. Începea cu un urcuș abrupt, după care șerpuia lin pe lângă

câteva gospodării și case de vacanță, ajungând înapoi, la strada principală.

În timpul urcușului Sonia își pierdu suflul. Renunță să mai alerge și parcurse lent ultimii douăzeci de metri până sus, pe culmea cărării. Acolo se opri și își trase sufletul.

O bucată de drum mai încolo, în fața unei case țărănești, staționa mașina de teren cu cisterna pentru lapte. Nu-l vedea nicăieri pe șofer. Cu toate acestea Sonia făcu stânga împrejur. De îndată ce i se păru că nu mai poate fi văzută, începu să gonească.

În dreptul bisericii mergea iar la pas, cu mâinile în șold și privirea îndreptată în jos, spre șosea. Iată de ce o observă pe femeie de-abia când aceasta i se adresă:

— Pot să vă întreb ceva?

Era femeia care își aducea băiatul la doamna Felix, la tratament.

— Firește, gâfâi Sonia.

— Și dumneavoastră vă ocupați de gimnastica medicală, nu-i așa?

Sonia dădu din cap încercând să-și aducă sub control respirația.

— Am un copil spastic – pe Christoph.

— Știu.

— Urmează acest tratament de aproape un an. De trei ori pe săptămână cu doamna Felix și de două ori pe săptămână acasă, fără ea. Dar nu observ nici un progres. Iar copilul plânge tot mai tare.

Femeia avea lacrimi în ochi:

— Doamna Felix spune că terapia Vojta este singura care îi poate fi de folos. E adevărat?

Sonia ezită cu răspunsul. Dar apoi spuse totuși:

— Există și terapia lui Bobath.

— Aceea cum este?

— Mai blândă.

— Vă pricepeți la ea?

— Din păcate nu.

Femeia se uită atât de disperată la ea, încât Sonia adăugă:

— Dar trebuie sa existe în ţinutul Engadin cineva care se pricepe.

Femeia dădu mâna cu Sonia:

— Vă mulţumesc. Mă numesc Ladina.

— Sonia.

Se uită după ea când o luă pe stradă în jos. Nu putea avea mai mult de treizeci de ani. Dar de departe ai fi zis că este o femeie bătrână.

Hotelul Gamander părea platoul unui film, când îl vedeai cum se profilează – luminat, ca de un reflector, de razele soarelui matinal – pe fundalul unui cer ameninţător de negru. În momentul în care Sonia intră în cameră, perdeaua se umflă la fereastra întredeschisă şi se auzi bubuitul leneş al unui tunet. Închise geamul şi se duse să facă un duş.

Ieşind din baie constată că în cameră se lăsase noaptea.

Trebui să aprindă lumina. Afară cădea o ploaie deasă.

Lumina ardea şi la bazine. Vântul plesnea rafalele de ploaie de pereţii de sticlă. Era atât de întuneric, încât Sonia îşi vedea imaginea reflectată în apă. Stătea la marginea bazinului termal, mică şi părăsită, ca pe malul unui fluviu adânc.

Barbara Peters îşi făcea, imperturbabilă, turele în bazinul sportiv. Sonia coborî scările spre cabinele pentru tratament.

În camera personalului îl găsi pe Manuel. Stătea în cap, cu călcâiele picioarelor goale sprijinite de perete şi ochii închişi. Sonia închise încet uşa şi intră în sala de relaxare. Acolo era întuneric, singura sursă de lumină fiind acvariul. Se duse la comutator.

— Vă rog, nu.

Sonia se sperie.

— Scuzaţi-mă, n-am vrut să vă sperii.

Era doctorul Stahel. Stătea culcat într-un şezlong, luminat de reflexele verzui ale algelor marine şi învelit într-un prosop pluşat.

— Ce mai faceţi? întrebă.

— Nu ştiu. Totul mi se pare atât de ireal.

Sonia se aşează într-un şezlong:

— Credeţi că este încă influenţa drogului?

— LSD modifică biochimia creierului. Îl adaptează la alte lungimi de undă şi la alte sensibilităţi. Nu eu spun asta, ci Albert Hofmann. Şi, în fond, *el* a descoperit substanţa.

— Nu înţeleg.

— Ceea ce nouă ni se pare a fi realitatea ia naştere în capul nostru. Ochii noştri receptează o frântură din undele electromagnetice emanate de toate lucrurile. Iar creierul nostru le transformă în culori.

— Nu demult, povesti Sonia, am văzut un curcubeu. Avea la marginea spectrului o culoare care nu există.

— Ştiţi în ce constă spectrul curcubeului? În oscilaţii electromagnetice între 0,4 şi 0,7 milicroni. Poate că drogul v-a reglat creierul în aşa fel încât să poată vedea câteva sute de miimi mai mult.

— Iar această modificare are un efect atât de îndelungat?

— Creierul este un organ foarte receptiv.

Sonia văzu acvariul, lumina ciudată de pe şezlongurile goale şi de pe figura liniştită a doctorului.

— Înseamnă că realitatea pe care o vedem nu există deloc?

— Dimpotrivă. Există infinit de multe realităţi. Iar acestea nu se exclud unele pe altele. Se completează, devenind o realitate transcendentă atemporală, atotcuprinzătoare. Tot Hofmann a spus-o. Nu un hippiot oarecare, ci un recunoscut om de ştiinţă.

— Nu sunt sigură că în prezent aş fi în stare să fac faţă la mai mult de o singură realitate, spuse Sonia.

Pe coridor era linişte, nu se auzea decât vâjâitul cascadelor artificiale de la etaj. Uşa cabinei de tratament

numărul doi se deschise brusc, iar doamna Felix o chemă înăuntru. Închise uşa după ea şi se proţăpi, cu o figură provocatoare, în faţa Soniei. Era aproape cu un cap mai scundă. Sonia văzu firele cărunte de la rădăcina părului negru şi simţi mirosul amestecat de sudoare şi deodorant. Ochii măriţi o fixau cu o expresie de ură prin lentilele groase ale ochelarilor arcuiţi ca la Hollywood. Sonia simţi că teama îi accelerează bătăile inimii.

— Dacă încercaţi încă o dată să-mi furaţi pacienţii, şuieră doamna Felix, veţi blestema ziua în care aţi venit aici.

— Dar despre ce vorbiţi? reuşi Sonia să îngaime.

— Despre ce vorbiţi? Despre ce vorbiţi? o maimuţări doamna Felix. Ştiţi foarte bine despre ce vorbesc. Ba chiar mult prea bine.

Apoi deschise uşa şi şuieră iar:

— Şi acum, afară!

Sonia se supuse ca un copil pedepsit.

Manuel se ridicase iar în picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă îngrijorat când Sonia intră în cameră.

Nimic, voise Sonia să răspundă. Dar nu reuşi decât să scuture din cap. Manuel o luă în braţe şi ea izbucni în lacrimi.

Era drăguţ. Nu puse întrebări, nu spuse nimic, nu o mângâie consolator pe spate. O ţinea doar strâns în braţe, aşteptând să se potolească plânsul; mirosea a un parfum bărbătesc prea albastru-turcoaz.

Când se desprinse din braţele lui, Manuel îi întinse un şerveţel. Sonia îşi suflă nasul.

Manuel se uită la ea şi zâmbi. Ea se strădui să răspundă tot cu un zâmbet:

— Cred că nu mai pot rămâne aici.

El continuă să tacă, zâmbetul său exprima însă regret.

— Dar nu pot nici să mă întorc.

— De ce?

— Poate că aș fi putut *rămâne* acolo. Dar să mă *întorc* acolo – nu, așa ceva nu pot.

După-amiază auzi pe cineva tușind în baia de aburi. Nu observase pe nimeni intrând, așa că se duse să vadă cine este acolo.

Domnul Casutt ședea pe una dintre treptele de granit. Era nebărbierit și în pielea goală. Încăperea mirosea a alcool tare. La apariția Soniei, se ridică în picioare.

— Domnule Casutt?

Stătea în fața ei, uscățiv, cu spatele ușor gârbovit și pieptul scofâlcit. Ochii îi sticleau, rânji arătându-și dinții. Respira greu în aerul fierbinte.

— Vedeți acum cât de drăguță este? spuse cu limba îmbleticită.

— N-ar trebui să fiți aici.

— Aici poate sta oricine dacă plătește biletul de intrare.

— Nu este sănătos pentru sistemul cardiovascular. Ați băut.

— Nu este sănătos pentru afaceri: un portar de noapte decedat la baia de aburi! Un ex-portar de noapte care a dat ortul popii! Dăunează renumelui.

Casutt se așeză iar, aruncându-i o privire provocatoare.

Sonia se duse în camera personalului și îl chemă pe Manuel. Dar nici acesta nu reuși să-l readucă pe portarul beat cu picioarele pe pământ. Cu puțin înainte ca Manuel să recurgă la forță ușa se deschise și apăru doamna Felix; aceasta îi întinse lui Casutt un prosop, spunându-i cu o voce liniștită:

— Acum gata!

Casutt luă prosopul, se ridică, și-l înfășură în jurul coapselor și ieși.

Pe coridor aștepta doamna profesor Kummer într-un costum de baie verde ca veninul; pielea veștedă părea plisată.

Una din încăperile cele mai plăcute ale hotelului Gamander era sala de lectură. Avea o fereastră mare, boltită,

în *jugendstil,* prin care vedeai până la laricele de la liziera terenului. Doi pereți erau îmbrăcați în rafturi pentru cărți, în același stil ca lambriurile bine mirositoare, din lemn de zâmbru; și mobilele capitonate se încadrau în concepția de ansamblu inițială a încăperii: două sofale încastrate în perete și câteva fotolii asortate. Pe peretele cu ușa vedeai fotografii din perioada în care fusese fondat și construit hotelul. Oaspeți care soseau cu trăsura, oaspeți mascați pentru seara de carnaval, oaspeți care patinau: apoi fotografii de grup, împreună cu bucătarii, chelnerii, spălătoresele și subretele. Deasupra ușii, un crucifix mare care aparținuse, și el, inventarului inițial, căci se potrivea exact într-o nișă din peretele lambrisat. Singura concesie făcută prezentului erau câteva lămpi cu halogen, pentru citit, care completau în mod agreabil iluminația inițială.

În rafturi se îngrămădea un talmeș-balmeș format din cărți pentru vacanță, abandonate de călători și adunate de-a lungul a opt decenii, precum și o bibliotecă mică, alcătuită de un specialist, conținând *hardcover*-uri și cărți din colecția *Taschenbuch* – de ultimă oră și în mai multe limbi.

Sonia intră în sală, deoarece Manuel o rugase să ducă înapoi romanul polițist cu Maigret, citit deja, și să-i aducă unul nou în schimb. Fiind de serviciu până seara la opt se plictisea în spa-ul pustiu.

Unicul cititor din sală era unul din băieții Häusermann. Se așezase într-un fotoliu și manevra un *gameboy* care scotea sunete electronice agitate. Nu-i dădu nici o atenție Soniei.

Aceasta găsi repede șirul lung de romane cu Maigret, se decise pentru *Maigret se înșală* și îl puse înapoi pe cel citit deja.

Alături de un scaun pe lângă care trebuia să se strecoare stătea o măsuță, iar pe aceasta câteva cărți lăsate de-a valma, de parcă cititorul ar fi fost deranjat tocmai în timpul lecturii. O carte rămăsese deschisă, celelalte zăceau una peste alta. Titlul volumului din vârful teancului îi trezi o amintire: trei cuvinte scrise pe portiera prăfuită a unei limuzine.

Sonia puse mâna pe carte. Părea veche şi uzată. Pe coperta pânzată, de culoare verde, fusese gravat titlul, cu litere aurite pe jumătate şterse: *Diavolul din Milano*. Iar dedesubt, cu litere ceva mai mici: *Şi alte legende din munţii Alpi*.

Sonia luă cartea.

— Este.

— Ba nu este.

— În acest caz, de ce cântă Zarah Leander?

— Cântă pentru tine, Sonia.

Se instalase la bar, împreună cu Manuel. Barbara Peters îi îndemnase să procedeze aşa. Să consume băuturi cu reducere pentru personal, spusese. Deoarece nu există ceva mai deprimant decât un bar pustiu, cu un pianist.

Bărbatul de la pian îşi ridicase o clipă capul la intrarea lor, continuând apoi să cânte pentru propria-i plăcere. Îl chema Bob, Bob Legrand din Canada. Manuel se interesase la birou. L-ar fi putut întreba direct, dar nu voia să dea impresia că urmăreşte să-l agaţe pe Bob.

— De ce nu? întrebase Sonia. În fond, exact asta vrei.

Ba nu, răspunse Manuel. Ar fi dorit ca Bob să vrea să-l cucerească pe el.

În orice caz, Bob părea departe de a dori aşa ceva. Şedea la pian dus pe gânduri şi cufundat în muzica mâinilor sale.

— De ce v-aţi despărţit – soţul tău şi cu tine?

Sonia îşi goli paharul de şampanie şi îl ridică. Barmanul dădu din cap.

— Atât de lungă este povestea? întrebă Manuel.

— Atât de plictisitoare.

— Povesteşte!

— S-a întâmplat ca în majoritatea cazurilor. Ne-am înstrăinat. Adică nu, nu-i adevărat. Am fost de la bun început doi străini. Am observat doar încetul cu încetul că suntem doi străini.

— Amândoi?

— Da. Dar numai eu am recunoscut. Pe el nu-l deranja câtuşi de puţin. Cred chiar că prefera această situaţie. O viaţă aşa cum şi-o imagina el nu poate fi dusă decât cu o femeie străină.

— Ce fel de viaţă?

Vanni aduse încă o cupă cu şampanie.

— O viaţă orientată spre exterior. Ca toţi prietenii săi. Ca părinţii săi. Ca fraţii săi. Ca toţi cei pe care voia să-i imite.

Manuel se rezemă de spătarul scaunului, ca un copil când ascultă povestea de seară, înainte de a se culca.

— Şi pe urmă?

— Chestiile obişnuite. El a avut câteva aventuri, dar acestea erau chipurile lipsite de importanţă. Când am avut şi eu, a fost dintr-odată foarte important.

— Şi după aceea v-aţi despărţit?

— Eu m-am despărţit. El a vrut să dăm cărţile pe faţă şi să ne împăcăm. Eu nu sunt prea amatoare de încăierări, aşa încât m-am mutat şi am înaintat divorţul.

— Şi ai pierdut?

— Am câştigat.

— Dar de ce trebuie să lucrezi? Credeam că are bani.

— Nu trebuie. *Vreau* eu.

— De ce, pentru Dumnezeu?

— Îţi povestesc altă dată.

Pianistul se oprise. Sonia îi făcu semn să vină la masa lor.

— Ai înnebunit? şopti Manuel.

Pianistul arătă spre sine însuşi uitându-se interogativ la ea. Sonia dădu din cap. El se ridică şi veni la masă. Sonia îl invită să ia loc. El comandă o bere.

Bob Legrand era pianist concertist la Quebec. Fusese într-un turneu prin Europa, cu o orchestră de cameră, şi rămăsese aici după sfârşitul turneului, până cheltuise toţi banii. Angajamentul la Gamander era primul într-un bar.

După o pauză de exact cincisprezece minute se întoarse la pian.

— Ce ţi-am spus? oftă Manuel. Categoric nu.

Sonia nu-l contrazise.

jos plânge o femeie
la ce etaj
nu știu ce să fac
cheamă poliția
mă va întreba ce caut aici
ești în vizită
ok

Mesajul o trezise pe Sonia dintr-un somn superficial, alcoolizat.

Rămăsese până noaptea târziu la bar. Bob venise în fiecare pauză la masa lor și băuse o bere. Ea îi ținuse de fiecare dată companie cu un pahar de șampanie. Manuel se scuzase la ora unsprezece. Ea rămăsese până la sfârșit.

Acum trecuse cu puțin de unu jumătate. Încercă să adoarmă iar. Dar trupul ei își făcu simțită prezența. Percepea bătăile inimii. Înregistră un ton înalt în urechea stângă. În ceafă sesiză o împunsătură ușoară care, până spre dimineață, s-ar putea să devină o durere de cap. Și mai simțea ceva – ceva ce avea probabil legătură cu pianistul.

Aprinse lumina și puse mâna pe mobil:

s-a oprit
dă totuși telefon
ajutor o femeie a încetat să plângă

Sonia închise mobilul și luă de pe comodă cartea cu legende.

Între pagini găsi o ilustrată alb-negru: o turmă de capre mânată printr-un sat, inscripționată: „Salutări din Engadinul de Jos". Ilustrata nu era scrisă, dar cineva încercuise cu creionul capul țapului din fruntea turmei. Acum servea drept semn de carte pentru povestirea care purta titlul cărții:

Sus de tot, în fundul lui Val Solitaria, acolo unde soarele nu pătrunde nici în toiul verii mai mult de trei ore pe zi, iar ţurţurii de gheaţă strălucesc printre stânci până la Buna Vestire, se găsea odinioară păşunea alpină Dscheta. Douăzeci de capre slabe şi un ciobănaş puteau anevoie să supravieţuiască din puţina iarbă aspră şi un izvor care îngheţa mereu. Pe această culme găseai cu greu o aşchie cu care să încălzeşti coliba sărăcăcioasă. De îndată ce se lăsa seara, ciobănaşul mâna caprele în colibă şi se culca printre ele ca să nu îngheţe în noaptea rece din creierii munţilor.

Se tocmeau ciobani doar copiii celor mai săraci oameni din sat, iar unii nu mai apucau toamna.

În cea mai rece vară de după războiul de treizeci de ani sorţii căzură pe Ursina, mezina unei văduve sărmane. Ursina avea doar nouă ani, fiind prea mică pentru păşunea Dscheta; dar mama ei spusese că fata are zece ani. Avea neapărat nevoie de cei treizeci de crăiţari plătiţi de ţărani, pe vară, păstorului.

Vara aceea era atât de rece, încât de Sfântul Bartolomeu caprele trebuiră să scormonească sub două picioare de zăpadă ca să dea de iarbă, iar ugerele caprelor-mame secară. În curând se terminară şi ultima bucăţică de brânză de capră, şi ultima înghiţitură de lapte. Înfometată şi tremurând de frig, Ursina se ghemuise printre caprele care behăiau şi se ruga tuturor sfinţilor să o scape de nenorocire.

Dar, cu cât rugăciunile ei deveneau mai fierbinţi, cu atât vântul sufla mai tăios pătrunzând prin crăpăturile colibei strâmbe şi acoperindu-i faţa cu fulgi îngheţaţi, ascuţiţi ca nişte ace.

— Ah! exclamă la un moment dat, deznădăjduită, de nu mă ajută sfinţii, să mă ajute măcar diavolii!

În clipa aceea vântul se potoli, iar în liniștea care se lăsase se auzi o voce profundă și joasă:

— Diavolul din Milano te ajută mai degrabă decât Mântuitorul.

Vocea era a bătrânului țap care stătea lângă ea privind-o cu ochii săi galbeni.

Ursina se înfioră știind că diavolul nu dă nimic degeaba.

— Care este prețul? întrebă cu o voce tremurătoare.

Țapul nu răspunse. În afară de câte un behăit când și când vocea sa nu se mai auzi toată vara.

Dar zăpada se topi în aceeași noapte. În dimineața următoare soarele încălzea tăpșanul, iar iarba era verde și mustoasă. Și rămase așa toată vara. Toamna, când țăranii se duseră să o aducă pe Ursina cu turma, găsiră caprele grase, iar ei cărară jos, în vale, treizeci de calupuri de brânză. Ursina însăși era sănătoasă și zdravănă, dinții îi erau albi, iar părul blond îi strălucea în bătaia soarelui.

Ursina duse caprele pe pășunea Dscheta vară de vară, până împlini șaisprezece ani – în fiecare an se mai adăugau câteva capre. Țăranii erau atât de mulțumiți de munca ei, încât îi dădură mamei mai întâi un gulden, apoi doi și în cele din urmă trei pentru fiecare vară. Fata crescu devenind o frumusețe, cum nici cei mai bătrâni din sat nu-și aminteau să fi văzut vreodată în toată valea.

Dar cu zece zile înainte de a noua vară petrecută sus, pe pășune, sosi în sat o trăsură acoperită de praf.

Singurul pasager era un domn bătrân și distins. Purta o haină de mătase neagră, o spadă de argint la cingătoare și o pană roșie la pălărie. Porunci în italienește să-i fie adusă Ursina, căci voia să stea de vorbă cu ea.

— Cine sunteți? întrebă Ursina de îndată ce rămaseseră singuri.

— Diavolul din Milano te ajută mai degrabă decât Mântuitorul.

Ursina se cutremură auzind cuvintele pronunțate de țapul ei bătrân, în acea noapte rece, sus, pe tăpșanul Dscheta.

— Ați venit deci să vă luați plata? îngăimă ea.

— Ba nu, răspunse diavolul. Ceea ce ai primit până acum de la mine nu costă nimic. Va trebui să plătești doar dacă vrei mai mult.

— Ce-aș putea dori mai mult?

— Frumusețe nemaiîntâlnită, tinerețe veșnică, bogăție, fericire și un castel cu o sută de ferestre și treizeci de turnuri.

Ursina, care era tânără și devenise cam îndrăzneață în urma faimei de care se bucura la țărani datorită frumuseții și a muncii depuse ca păstoriță, întrebă:

— Și care este prețul, diavole din Milano?

— Același ca de obicei, Ursina: sufletul tău!

Fata râse:

— Prețul este prea mare, mult prea mare.

Diavolul zâmbi:

— Înainte de a spune nu, ascultă ce-ți cer. Și se aplecă spre ea șoptindu-i la ureche următoarele vorbe:

Când toamnă se face în toiul verii,
Când noaptea se lasă în miezul zilei,
Când focul în apă va arde,
Când zi se face la al doisprezecelea dangăt,
Când pește se face o pasăre
Când om devine animalul,
Când crucea spre sud se îndreaptă,
De-abia atunci a mea vei fi.

Ursina îl rugă pe diavol de trei ori să-i repete condițiile ca să fie sigură că le înțelesese bine. După care bătu palma.

Își luă rămas-bun de la mama ei, de la frați, de la sat și de la capre, apoi se urcă în trăsură. Înainte de a fi ajuns la capătul drumului, se făcuse și mai frumoasă. Oriunde oprea, trăsura era înconjurată de oameni care voiau să vadă o frumusețe atât de nemaiîntâlnită ca cea a tinerei Ursina.

Castelul era sus, pe un deal, stăpânind peste o vale mănoasă și având într-adevăr o sută de ferestre și treizeci de turnulețe cu acoperișuri din aur curat.

Diavolul din Milano îi dădu pace Ursinei. Venea la ea doar o dată pe an. Ea îi servea atunci o masă de sărbătoare și punea o muzică de dans. Diavolul era forte manierat și nu aducea niciodată vorba de prețul convenit.

Până când, într-o bună zi superbă de iulie...

Textul ajunsese la finele paginii 82, dar ceea ce se găsea pe foaia următoare nu avea sens:

...și se vedeau de departe flăcările care luminau cerul întunecat de deasupra văii.

Sonia verifică numerotarea paginilor. Textul sărise de la pagina optzeci și doi la optzeci și cinci. Foaia dintre ele lipsea.

...și se vedeau de departe flăcările care luminau cerul întunecat de deasupra văii. În dimineața următoare, când oamenii din sat începură să răscolească prin ruinele fumegânde ale castelului, nu mai găsiră nici urmă de Ursina, în afară de bijuteriile pe care le purtase în noaptea aceea în onoarea iubitului ei.

Dar când vremea se schimba uneori în toiul verii, iar zăpada ajungea până pe pășune, oamenii din sat își înălțau înfricoșați ochii spunând:

— Priviți, Ursina își aerisește pernele.

6

Cerul se boltea deasupra localității Val Grisch ca interiorul unei scoici. Pe coame începea să se creioneze un contur sidefiu. Satul se trezea întâmpinând zorile primei zile senine de vară a acestei luni.

Era cu puțin înainte de cinci. Turnul bisericii San Jon se înălța ca o umbră în dimineața palidă. Mecanismul orologiului se puse în mișcare cu un zornăit încet, împingând, la intervale scurte, limba spre clopotul reglat pe nota *sol* și spre cel reglat pe *mi*. Ding-dang, ding-dang, ding-dang, se auzeau sferturile de oră. După care urmau bătăile grave și solemne care indicau ora exactă: dong-dong...

La auzul primelor bătăi, care indicau sferturile de oră, Sonia se trezi dintr-un somn agitat, bântuit de vise. Văzând că prin crăpătura draperiei se furișează o geană de lumină încă foarte palidă, își închise ochii numărând bătăile orei exacte. Dong. Dong.

La a șasea bătaie gemu.

La a șaptea dădu pătura la o parte.

La a opta se sculă.

La a noua se opri în aerul răcoros care pătrundea prin fereastra deschisă, uitându-se la lanțul muntos învăluit în aburii zorilor.

Dong. Dong.

Numără douăsprezece bătăi. După care o primă rază de soare străfulgeră cerul deasupra crestei Piz Vuolp.

În parcarea hotelului, Sonia zări mașina care colecta laptele.

Şi Gian Sprecher văzu maşina care colecta laptele. Cele douăsprezece bătăi ale orologiului îl făcură să iasă în faţa grajdului. Luă luneta din cui şi trecu în revistă tot satul. Şoseaua era pustie.

Dar la Gamander se mişca ceva. Pajero-ul lui Reto Bazzel întoarse şi ieşi din parcare. Sprecher îl urmări până dispăru în curbă.

Apoi îşi îndreptă iar luneta spre sat. Îl observă pe Sandro Burger urcând în grabă strada. În timp ce mergea îşi băga cămaşa în pantaloni; se uita mereu, scuturând din cap, spre turnul bisericii. Sprecher îl văzu încă pe Sandro scoţând cheile din buzunar, după care silueta unei case, când trecu prin dreptul ei, îl ascunse vederii.

Scoase un hohot de râs şi intră iar în grajd.

Sandro Burger îşi încrucişase mâinile pe ceafă studiind tabloul de comandă al mecanismului ceasului. Orologiul din turnul bisericii San Jon fusese restaurat şi electrificat în anul 1964. De atunci funcţionase ireproşabil, cu excepţia câtorva pene de curent. Se mai întâmpla ca mecanismul să nu se sincronizeze perfect cu bătăile clopotului. Dar diferenţa fusese totdeauna infimă. Era suficient ca Sandro Burger să potrivească arătătoarele tot a doua zi de luni.

Acum ceasul arăta însă douăsprezece şi zece minute. O diferenţă de şapte ore nu putea să se fi produs de la sine. Cineva umblase la mecanism.

Burger găsise poarta principală încuiată. Se duse la poarta laterală. Încuiată şi ea. Şi cele douăsprezece ferestre cu vitralii erau închise.

Burger îşi continuă inspecţia. În altar descoperi o fereastră întredeschisă. Dădea spre micul cimitir ale cărui prime cruci de piatră se sprijineau de zidul bisericii. Una dintre ele se găsea sub fereastra joasă din altar. O scară din piatră.

Burger era sigur că fereastra fusese închisă cu o seară înainte. Ce-i drept, nu o verificase, dar nu o deschidea niciodată.

Dacă domnul Häusermann ar fi avut pe cap măcar o mică parte din părul de pe spate, n-ar trebui să-l radă. Soniei nu-i prea plăcea să maseze trupuri păroase. Părul se înnoda formând mici cocoloașe care nu mai puteau fi îndepărtate decât cu forfecuța de unghii.

Se limită deci la câteva mișcări ușoare pe spate și în regiunea umerilor, concentrându-se asupra porțiunii lombare a coloanei vertebrale unde pilozitatea nu era atât de deasă.

Lectura fantomatică din pat, crâmpeiele de vise și cele douăsprezece bătăi ale orologiului, de la revărsatul zorilor, intensificaseră sentimentul de irealitate care o obseda de când venise aici, sus. Parcă se pregătea ceva. Simțea în ea neliniștea pisicii înaintea unei catastrofe naturale. Dar și incapacitatea acesteia de a-și împărtăși angoasele.

În orice caz, *ceva* se pregătea.

Sau poate se întâmplase deja? Se întâmplase poate ceva și ea nu era în stare să precizeze ce?

Să fie vreo deosebire? Poate că ceea ce se întâmplase deja într-una dintre realități urma de-abia să se întâmple într-alta.

Își strânse ușor pumnii și lovi cu ei porțiunea lombară a coloanei vertebrale a domnului Häusermann.

Ce căuta oare individul cu mașina de colectat lapte sub fereastra camerei ei la o oră atât de matinală?

De ce Pavarotti fusese atât de ciudat azi-dimineață când ea îndepărtase prosopul de pe colivia lui? Nu ședea, ca de obicei, pe stinghia lui uitându-se iritat și clipind din ochi în lumina unei zile noi. Se plimba, în schimb, cu pencle zbârlite, de parcă ar fi căutat ceva în nisipul de pe fundul coliviei.

Trase puțin mai jos chiloții domnului Häusermann și își puse mâinile uleioase la dreapta și la stânga, pe inserția mușchilor fesieri. Simțea că din punctele *laogung*, de la mijlocul palmelor ei, energia se scurge în el ca o rază caldă de lumină puternică.

Se opri în această poziție până nu mai văzu, nu mai mirosi, nu mai auzi și nu mai simți nimic altceva decât acest flux necontenit de *qi* pur.

Un geamăt al domnului Häusermann o readuse la realitate. Ridică prosopul şi îl rugă să se întoarcă pe spate.

El ezită; în clipa când se întoarse totuşi, Sonia îşi dădu seama care fusese motivul.

— Scuzaţi, spuse el.

— Se mai întâmplă, răspunse Sonia, cu un zâmbet care nu i se adresa lui.

Mai târziu, în camera personalului, îl întrebă pe Manuel:

— Ai auzit şi tu, azi-dimineaţă, la ora cinci?

— La cinci dorm încă.

— Orologiul bisericii a bătut de douăsprezece ori.

Manuel se uită la ea neîncrezător.

— Dar îţi jur. Am stat la fereastră şi am numărat bătăile.

— Ciudat, nu-i aşa?

— Tot atât de ciudat ca orice orologiu care o ia razna.

— Dacă n-ar fi şi celelalte: acidul sulfuric din ghiveciul ficusului. Tuburile luminoase din bazin.

— Situaţia devine ciudată doar dacă se construieşte o legătură între ele.

— Bine, dar aceste întâmplări sunt ciudate şi luate fiecare separat.

Manuel curmă discuţia cu o mişcare a mâinii:

— Şi Bob?

— Ce-i cu el?

— V-aţi...?

Sonia scutură din cap.

— Cineva toarnă acid sulfuric într-un ghiveci de flori; cineva pune tuburi luminoase într-un bazin termal; cineva reglează orologiul să bată de douăsprezece ori dimineaţa la ora cinci; şi cineva nu s-a culcat cu pianistul. Zău că se petrec lucruri ciudate la Val Grisch!

```
baumann vrea numărul tău
nu-l ai
spune că îl va găsi
```

blufează
l-a descoperit şi pe-al meu
pe-al tău îl ştie jumătate de oraş
şi cu toate acestea nu mă sună nimeni
singură
bătrână şi singură dar tu
la ora 5 orologiul a bătut de 12 ori
mai bine vino acasă.

Dr. Stahel stătea culcat pe-o parte. Cu mâna stângă Sonia îi trase uşor umărul spre spate, prelucrându-i, cu dreapta, muşchiul de sub baza craniului. Conform obiceiului, îl întrebase înainte de tratament dacă are astăzi ceva probleme speciale. El răspunse cu o întrebare:

— În afară de faptul că îmi crapă imediat capul?

Sonia îşi începu tratamentul cu un *shiatsu* la cap. Îşi puse degetul cel mare, întins, în adâncitura dintre muşchii cefei, sub craniu, şi apăsă uşor. Dr. Stahel gemu.

— Doare?

— Nu, e bine.

— „Iazul vântului".

— Poftim?

— Aşa se numeşte punctul acesta. Se situează pe meridianul vezicii biliare. Un punct important în toate durerile de cap.

— „Iazul vântului", repetă dr. Stahel, mai mult pentru sine.

Sonia îi arătă şi alte puncte ale meridianului vezicii biliare:

— „Fântâna umerilor", „ogorul de lângă colină", „izvorul de lângă movila funerară bătută de soare", iar aici – ea apăsă osul din spatele urechii – „osul desăvârşit". Punctul optim pentru durerile de cap localizate în tâmple.

Câtva timp păstrară amândoi tăcerea ascultând muzica sferelor, care îndemna la meditaţie. Apoi dr. Stahel începu iar:

— Mi-aţi spus că vă vine greu să o scoateţi la capăt cu mai mult de o realitate.

— Da, foarte greu.

— Dar meridianele? Nici un patolog n-a dat vreodată de un meridian. Şi cu toate acestea vă bazaţi cu cea mai mare dezinvoltură pe existenţa lor. Sau *qi*? Ştiinţa vestică n-a putut dovedi niciodată existenţa acestei energii vitale, nu sunt cunoscute nici componenţa şi nici structura ei. Când faceţi *shiatsu* depistaţi obturări ale fluxului *qi* şi le înlăturaţi cu aceeaşi uşurinţă cu care un instalator repară o conductă. După părerea mea este vorba despre realităţi diferite.

— Dar n-am văzut niciodată în ele alte realităţi.

— În fond, ce altceva?

— Problemă de credinţă:

— Eu nu cred în *qi* şi în meridiane. Dar – se ciocăni în cap – durerile de cap aproape că au trecut.

Sonia râse:

— Cu siguranţă că există şi o explicaţie neurologică.

— Desigur. Dar îmi place mai mult „iazul vântului".

Tăcură amândoi până la sfârşitul şedinţei. De-abia când dr. Stahel se sculă de pe pat, iar Sonia îi întinse un prosop pluşat cald, îl întrebă:

— Aţi auzit şi dumneavoastră clopotul bisericii, azi-dimineaţă?

— Da. Mai întâi m-am bucurat, crezând că am reuşit pentru prima dată, după decenii întregi, să dorm atât de mult. Dar după aceea m-am întrebat: de când începe ziua la ora douăsprezece?

— Nu vă uitaţi aşa la mine; asta vă paşte şi pe dumneavoastră.

Sonia se simţi surprinsă în flagrant delict. La vederea pielii veştede a doamnei profesor Kummer se întrebase într-adevăr dacă şi ea va arăta la un moment dat aşa. Stăteau una în faţa celeilalte în apa caldă care le ajungea până la şolduri, iar Sonia se gândea la un prim exerciţiu. Trecuse multă vreme de când nu se mai ocupase de aşa ceva. Dar gimnastica în apă făcea parte din oferta spa-ului, iar Sonia era singura disponibilă în momentul de faţă.

— Vreau să spun: vă paşte aşa ceva doar dacă aveţi noroc. Nu toată lumea ajunge la vârsta mea.

— Ca primă mişcare: facem o uşoară genuflexiune şi apoi ţâşnim iar în sus, împingând.

— Când eram de vârsta dumneavoastră arătam şi eu tot aşa. Câţi ani aveţi? Pe la treizeci şi cinci?

— Genuflexiune – apoi sus!

— Mai degrabă cu pielea mai întinsă. Şi pieptul puţin mai plin.

Doamna profesor Kummer se cufundă încet în apă, până la umeri, apoi se ridică repede, până la şolduri, fără să-i tacă gura.

— Şi firește că n-aveam nici un tatuaj. Femeile n-aveau pe atunci aşa ceva. Sau, mai bine zis, doar o anumită categorie de femei avea.

— Şi acum în apă puţin mai adâncă.

Sonia înaintă câţiva paşi spre mijlocul bazinului. Bătrâna o urmă ajungând să stea în apă până la gât.

— Şi deodată a sosit – bătrâneţea. Te uiţi în oglindă şi te întrebi: când naiba a început? O să vedeţi. Poate chiar mâine, după duş.

— Daţi-i drumul! Alergaţi cât puteţi de repede până pe partea cealaltă.

— Sau poate chiar astăzi, imediat după gimnastică. Vă opriţi în faţa oglinzii din garderobă, observaţi micile riduri din dreptul gurii şi de pe braţe şi vă întrebaţi...

— Daţi-i drumul!

Agitându-şi braţele, doamna profesor Kummer se strădui să ajungă la cealaltă margine a bazinului, unde se prinse de perete uitându-se la Sonia:

— Când? vă veţi întreba. Oare când a început acest proces? spuse gâfâind.

— Acum daţi-i drumul! o somă Sonia.

Doamna profesor Kummer se desprinse de marginea bazinului şi se repezi spre Sonia ca o fantomă a bătrâneţii –

zbârcită și rea. Cu încetinitorul, dar în mod inexorabil, de nestăvilit.

Și, în timp ce Sonia aștepta, ca hipnotizată, sosirea bătrânei și următoarea ei răutate, își dădu seama ce o iritase după masajul făcut doctorului Stahel.

Și anume o observație a acestuia: de când începe ziua la ora douăsprezece?

Peste două minute puse capăt lecției de gimnastică în apă cu doamna profesor Kummer. Nici nu se obosi să caute un pretext care să justifice întreruperea. Spuse doar: „Fiindcă mă călcați îngrozitor pe nervi".

Memoria ei stocase cele opt versuri ca imagine. Dar cu toate acestea alergă, în halat, pe trepte în sus, în cameră, unde deschise cartea cu legende. Imaginile se suprapuneau:

Când toamnă se face în toiul verii,
Când noaptea se lasă în miezul zilei,
Când focul în apă va arde,
Când zi se face la al doisprezecelea dangăt,
Când pește se face o pasăre,
Când om devine animalul,
Când crucea spre sud se îndreaptă,
De-abia atunci a mea vei fi.

Când zi se face la al doisprezecelea dangăt, repetă încet.

Inima ei nu bătea tare doar fiindcă urcase în grabă două etaje abrupte. Bubuia acum ca după o spaimă mare.

În fond, nu se făcuse ziuă la a douăsprezecea bătaie? Iar tuburile luminoase nu arătaseră ca un foc subacvatic?

Când focul în apă va arde!

Pavarotti făcea un scandal de parcă ar fi simțit că ceva nu e în ordine. Sonia se duse la colivie. Scoase sertărașul de jos, scutură nisipul în găleata de gunoi, îl spălă cu apă fierbinte, îl umplu cu nisip curat și îl puse apoi la locul lui în colivie.

Schimbă apa din vasul pentru apă, umplu vasul pentru mâncare, fixă un ştiulete de mei proaspăt între gratii. După care nu ştiu cu ce să-şi mai distragă atenţia.

Când toamnă se face în toiul verii?

Fireşte, ficusul! Îşi pierduse frunzele, de parcă ar fi fost toamnă.

Sonia se aşeză la masa de scris străduindu-se să respire adânc şi regulat. Era sigură că şi condiţia a patra trebuie să fi fost îndeplinită. Dar încă nu ştia în ce fel. Simţea însă că în următoarele secunde va înţelege.

Când noaptea se lasă în miezul zilei!

I se păru că cineva îi aruncă un cub de gheaţă pe şira spinării. Un frison îngheţat o străbătu de la ceafă în jos şi de-a lungul braţelor.

Casutt! Portarul de noapte care venise la serviciu în miezul zilei! *Când noaptea se lasă în miezul zilei.*

Sonia se ridică, împinse scaunul în faţa dulapului, se urcă pe el, scoase un geamantan gol şi îl aruncă pe pat. Într-un buzunar lateral cu fermoar se afla, nedesfăcut, pachetul cu ţigări cumpărat de ea ca să *nu* fumeze.

Erau ţigări mentolate. Dădu la o parte celofanul, desfăcu pachetul şi scoase una. În baie găsi chibrituri: pe soclul sfeşnicului pregătit de ea pentru cazul unei pene de curent.

Scăpără trei chibrituri până reuşi să aprindă ţigara.

Telefonul de pe masa de scris începu să sune. Sonia se sperie şi ridică receptorul. Era Michelle de la recepţie.

— Eşti OK?

— Da. De ce?

— Te-am văzut urcând în grabă scările.

— Sunt bine.

— Barbara ar vrea să stea de vorbă cu tine. În birou. Acum imediat.

Doamna profesor Kummer era în vestibul, în halat de baie; se aşezase într-un fotoliu uitându-se cu o privire

triumfătoare la Sonia, care bătu la uşa cu plăcuţa „Direcţia".

Barbara Peters o aştepta în spatele monitorului. În onoarea primei zile de vară îmbrăcase o bluză cu bretele subţiri de tot. Umerii cu o rotunjire lină aveau o strălucire mată, sidefie, iar scobiturile de la stânga şi dreapta gâtului arătau ca adânciturile lăsate de bijuteriile grele în cutiuţele capitonate cu perniţe moi.

Arătă spre scaunul din faţa ei şi aşteptă ca Sonia să se aşeze.

— Doamna profesor Kummer se plânge că în timpul gimnasticii în apă aţi lăsat-o baltă fiindcă – citez – „vă calcă îngrozitor pe nervi". Este adevărat?

Sonia dădu din cap.

— Aţi spus într-adevăr aşa ceva? „Mă călcaţi îngrozitor pe nervi"?

Sonia încercă să interpreteze expresia şefei ei. Surâsul convenţional se va transforma în clipa următoare în furie? Sau în descumpănire? Sau în dispreţ?

— Mă tem că am spus aşa ceva.

— Aşa ceva?

— Textual.

Lupta dusă de porniri opuse, pe faţa ei frumoasă, nu mai dură mult.

— Dar nu admit aşa ceva, spuse izbucnind în râs. Cum de v-a putut trece prin minte aşa ceva? Doamna Kummer face parte dintre clienţii noştri de bază, deja de peste două sute de ani, este deţinătoare a medaliei de diamant pentru gimnastică în apă.

Sonia o rugă să vorbească mai încet, doarece doamna profesor este în faţa uşii. Dar Barbara Peters nu reuşea să-şi revină din accesul de râs.

După ce se potoli întrebă:

— Presupun că nu vreţi să vă cereţi scuze?

— Aşa este.

— Dar pot să-i spun că aţi primit o mustrare severă?

— Din partea mea...

— Şi că aţi promis că aşa ceva nu se va mai întâmpla?

— Nu. Asta nu.

Barbara Peters zâmbi:

— Dar să nu recurgeţi la forţă.

— Doar în legitimă apărare.

— OK. Legitima apărare este permisă. Chiar şi în sectorul prestărilor de servicii.

După felul în care Barbara Peters se uita la ea, Sonia înţelese că întrevederea luase sfârşit. Dar pentru Sonia nu se sfârşise încă.

— Azi-dimineaţă, la ora cinci, clopotul bisericii a bătut de douăsprezece ori.

— Mi s-a povestit.

— Pe mine mă nelinişteşte.

— Faptul că orologiul bisericii a luat-o razna? Ar trebui să vedeţi în ce stare se găseşte sistemul de alimentare cu apă.

— Dar celelalte incidente? Ficusul? Apariţia lui Casutt ca portar de zi? Tuburile luminoase?

Barbara Peters o privi surprinsă:

— Ah, credeţi că şi clopotele tot Casutt le-a tras? Poate că aveţi dreptate. Bine că am scăpat de el.

De fapt, Sonia nu asta voise să spună. Dar cuvintele rostite cu atâta uşurătate de şefa ei, care părea să nu-şi facă probleme, aveau o rezonanţă convingătoare.

Se ridică şi îşi luă rămas-bun. Fără a fi pus întrebarea care îi stătea pe limbă: cunoaşteţi legenda diavolului din Milano?

— Nu pot citi dacă mă priveşte cineva. Mă enervează.

Sonia îi dăduse cartea lui Manuel, care era în încăperea personalului, şi se aşeză apoi în faţa lui.

— Bine, răspunse ea, îmi fac tura şi apoi mă întorc.

Coridorul era pustiu. Deschise uşa de la prima cabină de tratament. Masa de masaj fusese proaspăt înfăţată; un sul curat pentru genunchi, două prosoape de baie împăturite şi o pernă albă ca zăpada stăteau gata pregătite. Lumina era estompată, muzica, de asemenea.

Următoarea cameră de tratament arăta la fel, doar că lumina era galbenă. Fiecare cabină fusese prevăzută cu o orgă de lumini mascată de un paravan mic, care putea fi reglată în așa fel încât plafonul să fie scăldat în lumină albă sau colorată, sau să pulseze în culori alternative.

În a treia cabină doamna Felix stătea cu spatele la ușă. Cu brațele desfăcute și capul dat pe spate murmura descântece într-o limbă necunoscută Soniei. Orga de lumini era în funcțiune. Ochelarii excentrici ai doamnei Felix stăteau pe masa de masaj. Lentilele groase concentrau lumina în fascicule de raze care dansau pe cearșaf în toate culorile spectrului.

Sonia închise încet ușa.

Băile de aburi și de aer cald își risipeau căldura în gol, iar în sala de relaxare muzica era auzită doar de pești. Sonia urcă scările.

Una din duzele subacvatice vâjâia în bazinul termal. Un bărbat se postase în dreptul ei. Sonia recunoscu părul tuns scurt al lui Bob și își simți inima zvâcnind. Se duse la el și se așeză pe șezlongul alăturat.

Bob își încrucișă brațele pe marginea bazinului, ridicându-și ochii spre ea.

— Azi-dimineață la ora cinci orologiul a bătut de douăsprezece ori, spuse.

— Am auzit și eu.

— Dar la ora patru n-a bătut de unsprezece ori. Iar la ora trei n-a bătut de zece ori. Și nici la ora două de nouă ori.

— Ai un somn atât de prost?

— În ultima noapte da. Dar tu?

Sonia zâmbi:

— Am dormit și mai bine ca acum la viața mea.

— Vii diseară la bar?

— Dacă găsesc loc.

Bob zâmbi și coborî în apă.

— Deci, pe diseară!

Sonia se uită la el cum înoată. Nu avea silueta unui pianist. Deși ar fi primul ei pianist.

Manuel era cufundat în lectura cărții cu Maigret. Volumul cu legende stătea pe masă, închis.

— Și? Ce părere ai? întrebă Sonia.

— Că lipsesc două pagini.

— Dar în rest?

— Ca toate legendele.

Sonia deschise cartea, i-o băgă sub nas și îi citi cele șapte condiții.

— Nu-ți sare nimic în ochi?

Manuel își examina unghiile.

— Spune-mi tu.

— Ficusul își pierde frunzele în timpul verii, portarul de noapte devine portar de zi. Tuburi luminoase scot văpăi în apă, iar orologiul bisericii bate de douăsprezece ori la răsăritul soarelui. Cineva reeditează această legendă.

Manuel îi luă cartea din mână și citi poezia. Apoi i-o înapoie:

— Cam trasă de păr.

— Crezi? întrebă Sonia interesată.

Nu era nereceptivă la un asemenea punct de vedere.

— Un arbore de cauciuc otrăvit pentru: *Când toamnă se face în toiul verii?* Un portar de noapte senil care vine la serviciu la amiază pentru: *Când noaptea se lasă în miezul zilei?* Un pumn de obiecte cu care se fac glume la chefuri pentru: *Când focul în apă va arde?* Și un orologiu dereglat pentru: *Când zi se face la al doisprezecelea dangăt?*

Manuel puse la o parte cartea:

— Fetițo! Te-ai prostit!

În seara aceasta Sonia văzu primul apus de soare de când sosise la Val Grisch. Ușile de sticlă ale barului erau deschise, oaspeții se așezaseră la mesele de pe terasă luându-și acolo aperitivul. Sonia se oprise cu Manuel în dreptul parapetului uitându-se la soarele care prefăcea zdrențele de nori în vată de zahăr roz. Din bar se auzeau arpegiile vaporoase ale lui Bob.

Sonia îmbrăcase o rochie de cocteil neagră, mai decoltată, de la Donna Karan, pe care o fizioterapeută de la un hotel nu și-ar fi putut-o permite în mod normal, și ținea în mână un pahar cu *Blue Curaçao.* Nu cea mai potrivită băutură de seară pe care o cunoștea, dar cea mai asortată la negru.

Sonia nu reușise nici până în ziua de astăzi să se familiarizeze cu acest peisaj. Lanțul muntos prăpăstios de pe partea cealaltă a văii, cu blana sa de pini, povârnișurile abrupte și stâncoase care pândeau, amenințătoare, satul, casele într-un stil Engadin degradat care păreau să se sufoce într-un sentiment de automulțumire.

Dar lumina roșiatică a acestei seri topea ascuțișurile stâncilor, îmblânzind coamele tăioase și dând povârnișurilor abrupte un aspect mai puțin amenințător. Chiar și satul părea să emane ceva ce semăna a căldură.

Seara învăluia într-o aură mai prietenoasă și evenimentele ciudate ale ultimelor zile. Manuel avusese cu siguranță dreptate, fantezia ei o luase razna. Simțurile rătăcite o făcuseră hipersensibilă față de orice fel de percepție. S-ar putea să existe mai multe realități diferite. Dar poate că ar fi mai bine să ne orientăm spre cea în care trăiesc și ceilalți.

Barbara Peters apăru pe terasă. Purta o rochie de seară dintr-un material argintiu care parcă se prelingea pe trupul ei, în față închisă până sus, în spate decoltată până mai jos de talie. Puțin exagerat de elegantă după părerea Soniei, dar altfel, încântătoare. Făcu onorurile casei stând de vorbă cu toți oaspeții, care o întâmpinară cu acea timiditate ce se manifestă de multe ori față de oamenii deosebit de frumoși.

Se întreținu ceva mai mult cu doamna profesor Kummer și domnișoara Seifert. Bătrâna încerca să o convingă de ceva, uitându-se mereu spre Sonia.

După care Barbara se îndreptă direct spre Sonia și Manuel:

— Faceți-mi plăcerea și luați diseară masa aici, la restaurant. *Ea* se va sufoca de furie.

Un sfârșit frumos al unei zile calde. Ferestrele rămaseră deschise în timpul cinei. Și ușa spre bar era deschisă. De

acolo se auzeau nocturnele interpretate de Bob – la dorința Barbarei Peters – la fiecare sfârșit de săptămână, ca muzică de *dinner*. Sosiseră oaspeți noi, două cupluri mai tinere care petreceau la Gamander un weekend prelungit. Păreau să fie cunoștințe ale șefei. Manuel credea că beneficiau de un tarif special. Ca metodă de promovare a afacerilor.

Unul dintre cele trei meniuri oferite, la alegere, în fiecare seară pe lista de bucate părea exotic: supă de arpacaș picantă, dulce-acrișoară, cu busuioc de Thailanda, iepure de casă cu curry și orez, spumă de caise cu cremă de cocos.

— Retoasiatic, mârâi Manuel, se va bucura bucătarul de la Steinbock Nu-i prea amabil din partea șefei.

Sonia trebui să se gândească la cuvintele domnului Casutt: oamenii atât de frumoși ca șefa nu trebuie să fie drăguți pentru ca și alții să fie drăguți cu ei. De aceea nu învață niciodată să fie.

Manuel se retrăsese făcându-i din ochi, cu subînțeles. Sonia își turnase în pahar restul din sticla de Barolo. Barbara Peters se așeză la o măsuță împreună cu cei patru oaspeți noi. Se întreținea în surdină; din când în când se auzea râsul ei cristalin.

Și soții Lanvin erau încă aici. Ședeau tăcuți la o măsuță, consumându-și băutura de seară și ascultând muzica plină de reverie a lui Bob. Familia Lüttgers tocmai se retrăsese făcându-le semn cu mâna tuturor oaspeților de la bar.

Dr. Stahel ședea singur la bar, schimbând din când în când câte o vorbă cu Vanni.

Sonia își luă paharul și ieși pe terasă.

Aerul era călduț, iar cerul atât de luminos, încât munții se profilau pe el. Satul părea lipit de povârniș – ca pe o ilustrată. Pe coasta de deasupra lui, presărate parcă întâmplător: luminile unor case mai izolate; câteva luminițe își luaseră zborul lucind acum, ca stele, pe cerul întunecat de vară.

Sonia voia să aștepte aici până ce pianul va înceta. Și poate încă un pic, până ce Bob se va așeza lângă ea, în dreptul

parapetului, şi îi va spune ceva despre seara aceasta frumoasă.

Vocea Barbarei Peters şi a cunoştinţelor ei se auzi o clipă mai tare, apoi se pierdu în depărtare. Pe unul din pinii din faţa hotelului apăru deodată un pătrat luminos. Sonia se uită în sus. În turnul în care locuia Barbara, ca Rapunzel din basm, se aprinsese lumina.

În bar, familia Lanvin le ură tuturor *„bonne nuit"*. Apoi auzi acordul final al pianului. Şi imediat după aceea o voce lângă ea:

— N-am fost răsfăţaţi până acum cu seri frumoase.

Era dr. Stahel. Ţinea în mână un *cigarillo* proaspăt aprins şi un pahar cu cuburi de gheaţă aproape netopite.

Din planurile Soniei nu făcea câtuşi de puţin parte o conversaţie nocturnă cu un neuropsiholog mai în vârstă, chiar dacă era un om foarte simpatic. De aceea răspunse doar cu un „Mhmm" absent.

Un liliac spintecă cerul întunecat într-un zigzag imprevizibil, fără să facă nici un zgomot.

— Şi acesta poate vedea sunetele, observă dr. Stahel.

— Credeam că le aude.

— În orice caz, creierul lui le transformă în imagini. Întocmai ca al dumneavoastră.

— Dar de unde ştiţi atât de bine ce se întâmplă în capul unui liliac?

— Sunetele sunt şi unde, asemenea culorilor. Poate că este indiferent care organ le înregistrează. Important este doar în ce le transformă creierul.

El luă o înghiţitură din pahar, apoi întrebă deodată:

— Aţi văzut vreodată aura cuiva?

Sonia îi aruncă o privire piezişă. Poate că băuse puţin prea mult. Totuşi întrebarea fusese pusă la modul serios.

— Există, se pare, sinestezici care reuşesc aşa ceva. Dar nu-i adevărat!

Ei bine, se pare că băuse într-adevăr puţin cam mult.

— Este o eroare! Oamenii care reușesc o asemenea performanță se dovedesc de multe ori a fi sinestezici. Iată formularea mai corectă. Ei stabilesc o conexiune între anumite persoane și o anumită culoare.

— Dar cum arată ceea ce numiți o aură?

— Ca un văl colorat sau așa cumva. Uitați-vă la mine. Ea se întoarse spre el.

— Și?

— Și nimic.

— Unde mă termin?

— La margine.

— Sunteți sigură? El descrise cu mâna un contur deasupra lui și în jurul său. Pe aici nu mai este nimic? Chiar nimic?

Sonia adulmecă:

— Ba da, poate că un pic de boare.

Dr. Stahel rămase stupefiat:

— O puteți *mirosi*? Ce-am spus mai înainte? Organul care înregistrează este lipsit de importanță. A ce miroase?

Sonia închise ochii și se concentră:

— *Single Malt? Glenfiddich?*

Dură câteva secunde până ce dr. Stahel pricepu. Dar apoi izbucni în hohote de râs. Profită de acest acces de râs ca pretext pentru a-și pune brațul în jurul umerilor ei și nu-și reveni până nu auzi la etajul întâi o fereastră închizându-se cu zgomot.

Sonia își duse degetul la buze. După care îi veni ușor să-l expedieze pe dr. Stahel la culcare.

Vanni începuse să facă ordine în bar. Capacul pianului era închis – nici urmă de Bob.

Vanni arătă cu degetul în sus. Sonia se duse la bar, se așeză pe un scăunel și comandă ceva „ca să pot adormi".

Vanni îi aduse un ceai de verbină:

— A vrut să iasă pe terasă, spuse. Dar a văzut că te distrezi bine cu dr. Stahel.

— N-ai ceva mai tare decât ceaiul?

În cameră era zăpuşeală. Soarele bătuse toată după-amiaza pe acoperiş. Sonia deschise fereastra şi intră în baie. Şi acolo era zăpuşeală şi mirosea a papagal. Acoperi colivia şi deschise şi celălalt canat al ferestrei.

Îşi dezbrăcă rochia, o atârnă de un umeraş, se duse la oglinda din baie, puse puţin lapte demachiant pe un tampon de vată şi începu să-şi şteargă ochii.

„Observaţi micile riduri din dreptul gurii şi de pe braţe şi vă întrebaţi oare când a început acest proces?“ spusese doamna profesor Kummer. Sonia nu se întreba. Ştia foarte bine când începuse. Cu mai mult de trei ani în urmă. Şedea la măsuţa de toaletă şi se farda pentru una din premierele unui spectacol de balet sponsorizat de banca lui Frédéric. Urâse baletul încă de când era adolescentă. Fetele astea slabe şi afectate care aveau impresia că sunt mai bune decât restul lumii şi alături de care se simţea ca un cal. Iar acum trebuia să asiste în fiecare an la mai multe premiere de balet. Singurul avantaj era că putea sta în rândul întâi. De acolo auzea tropăitul de pe scenă. Asta o amuza. Pe de o parte fâpturile uşoare ca o pană, care pluteau pe scenă, şi pe de altă parte, tropăitul asincron – ca acela făcut de o cireadă de bivoli care evadează. Această satisfacţie tainică o ajuta puţin să îndure asemenea spectacole.

În seara respectivă observase ceea ce doamna profesor Kummer numea un rid mic. În timp ce se ruja depăşi puţin marginea buzei în colţul din dreapta. Scoase un Kleenex din cutie şi corectă greşeala. Cu această ocazie trase puţin în jos pielea din colţul gurii. Când îi dădu drumul, pielea nu se mai ridică la locul ei.

În timpul spectacolului de balet îşi sprijinise bărbia în mână, simulând interes, şi îşi ţinuse, cu degetul arătător, colţul gurii ridicat. Dar în pauză văzu, în oglinda de la toaletă, că pielea atârna şi acum în jos. Firește că doar o cunoscătoare intimă a fiecărui detaliu al fizionomiei ei putea sesiza schimbarea – era însă clar că pielea i se lăsase puţin.

Malu, singura persoană căreia îi povestise cele întâmplate, nu o crezuse nici o clipă. Sonia era însă convinsă că în acea seară trăise pe viu un infim proces de îmbătrânire. Tot atunci își dăduse pentru prima dată seama și că nu va îmbătrâni alături de Frédéric. Nu fiindcă s-ar fi temut de bătrânețe. Ci fiindcă se temea de o viață în care petrecea atât de mult timp în fața oglinzii, încât putea urmări procesul de îmbătrânire.

Sonia se dezbrăcă, stinse lumina și se culcă. Ferestrele fiind deschise și perdelele trase la o parte, reclama luminoasă de pe fațadă proiecta în cameră suficientă lumină pentru a nu trebui să aprindă lampa din baie.

Frunzișul mesteacănului desena un model pe peretele înclinat. În mijlocul lui se aprindea uneori o luminiță și când adierea ușoară a vântului mișca frunzele. Marginea modelului se termina în colți ascuțiți sau rotunjiți, de formă neregulată, desenând profiluri pe lambriu. Sonia își putea alege un segment, putea declara o proeminență drept nas și putea urmări cum restul se asambla formând o fizionomie. O fizionomie drăgălașă, una frumoasă, una veselă.

În cameră se făcu întuneric. Iluminația fațadei se stinsese. Sonia aștepta ca ochii să i se obișnuiască iar cu întunericul. Obiectele din încăpere începură să prindă un contur, ca niște taine negre.

Afară, auzi o mașină demarând. Un far lumină imediat după aceea camera – doar pentru o fracțiune de secundă, așa încât modelul desenat de frunzișul mesteacănului se înfiripă din nou, iar apoi dispăru.

Sonia se sculă și se duse la fereastră.

O mașină întorcea în parcarea hotelului. Văzu luminile de marșarier, apoi doar lumina roșie de poziție. Vehiculul vira și intră pe șosea. Când trecu pe sub felinar, Sonia recunoscu Pajero-ul colectorului de lapte.

Trase perdeaua, aprinse lumina în baie, întredeschise ușa și se culcă la loc.

De ce reușea să zărească încă umbrele aruncate de frunzișul mesteacănului, deși prin fereastră nu mai intra deloc

lumină? Ba chiar le vedea mai clar ca înainte. Contururile erau mai precise. Se transformau, se deplasau, se estompau, deveneau iar clare, apoi colorate, mai negre, formând în cele din urmă un profil. După care se schimonoseau, devenind o pocitanie.

Aprinse lumina și luă mobilul de pe noptieră.

```
malu ești trează
nu
ești singură
nu
sorry
```

Orologiul din turnul bisericii bătu sferturile de oră. Ding-dang. Ding-dang. De patru ori. Apoi, încet și cu bătăi grele, ora exactă.

Aveau gustul unor mure prea coapte. Sonia numără douăsprezece.

Sonia visă că stă sub duș, iar apa e rece.

Melodia mobilului o trezi din somn. Își dăduse pătura la o parte și tremura de frig, goală, în aerul rece care pătrundea prin fereastra larg deschisă. Vâjâitul dușului din vis era zgomotul ploii care alunga ultimele rămășițe ale nopții de vară de ieri.

Sonia se simțea amețită după fazele scurte ale somnului ei agitat. Făcu un duș fierbinte, își îmbrăcă treningul, luă o umbrelă și deschise colivia lui Pavarotti:

— Zi de zbor.

Ploaia se mai domolise puțin. Dar pe strada din sat curgea un pârâu îngust, argilos. Norii care aduseseră ploaia stăteau încă lipiți de versanții stâncoși, fără să se urnească.

Sonia coborî șoseaua care ducea în sat. Simțea că va claca în curând. O dată până la Poștă și înapoi – mai mult nu va putea astăzi.

Îl văzu de departe pe paracliser în fața bisericii. Privea în direcția ei, apoi se întoarse, își dădu capul pe spate și se

uită concentrat în sus, spre turnul bisericii. Rămase așa prefăcându-se că nu o vede.

Când ajunse în dreptul lui, Sonia se opri:

— Astăzi a bătut corect, nu-i așa?

Sandro Burger nu avu încotro și trebui să-i răspundă. Dar continua să se uite în sus, spre orologiu.

— Da, astăzi da.

— Se întâmplă mai des?

Burger se întoarse uitându-se la Sonia:

— Nu. Niciodată.

— Dar cum de s-a întâmplat acum totuși?

— Probabil că cineva l-a dereglat.

— Și cum a intrat?

— Pe una din uși.

— Nu sunt încuiate la ora aceasta?

— Ba da. Dar zăvoarele sunt vechi.

— N-ar fi putut intra pe fereastră?

— Ba da, dar ar fi trebuit să spargă un geam.

Paracliserul făcu un pas spre portal ca să-i dea de înțeles că mai are și alte treburi.

— Bănuiți cam cui i-ar fi putut trece prin minte așa ceva?

— Unor derbedei.

— Care sparg un zăvor?

— În ziua de astăzi, derbedeii sparg chiar și parole de calculator.

— Dar vă gândiți la cineva anume?

— La cei ce în timpul liturghiei desprind scândurile pe care se îngenunchează, pentru ca oamenii bătrâni să-și frângă gâtul. Pe ăia îi prind eu până la urmă, puteți fi sigură. Și acum bună ziua.

Omul se îndreptă spre portalul bisericii.

— Cunoașteți legenda diavolului din Milano?

Paracliserul se opri și se întoarse spre ea.

— „Când zi se face la al doisprezecelea dangăt", încercă Sonia să-l ajute.

Burger își schimonosi fața într-un rânjet lipsit de înțelegere și dispăru în biserică.

Sonia își continuă drumul. Își simțea picioarele mai puțin grele, iar respirația mai ușoară. Discuția o readusese la banalitatea realității din Val Grisch. Pozna unui derbedeu. Clar!

În dreptul băcăniei o întâlni pe Ladina. Sonia avusese de gând să treacă mai departe făcându-i doar un semn amical cu mâna. Dar femeia se opri așteptând-o.

— Voiam să vă mulțumesc, spuse.

— Pentru ce?

— Pentru că ați vorbit cu colegul dumneavoastră. Mi-a dat o adresă. Diseară avem programare la Storta.

— I-ați spus deja doamnei Felix?

Ladina părea jenată:

— Mă gândeam să aștept până văd dacă ne place.

Sonia se simți ușurată:

— Ideea este bună, după părerea mea.

Mașina care colecta laptele apăru din curbă. Șoferul încetini și trecu pe lângă ele aproape la pas. Sonia nu reacționă, de parcă nu l-ar fi văzut.

— Îl cunoașteți? întrebă Sonia după ce acesta trecuse.

— Reto Bazzel. Colectează laptele și îl duce la ferma de produse lactate.

Iar după o scurtă ezitare, adăugă mai încet:

— Este mai bine să-l ocoliți.

— Nu-i atât de simplu.

— Știu; dacă nu se potolește, spuneți-mi.

— Și ce veți face?

— Îi spun tatălui său.

Băcănia Bruhin se deschidea deja la șase și un sfert. Sătenii care trebuiau să plece cu primul autobuz cumpărau uneori câte ceva de la doamna Bruhin. Acum era șase jumătate, iar prăvălia goală.

Sonia intră și ceru țigări.

— Indiferent de care, nu-i aşa? spuse doamna Bruhin dându-i un pachet cu ţigări mentolate.

— Oricum, nu le fumaţi, adăugă apoi.

Sonia chibzui o clipă:

— E adevărat. Dar pentru cazul că aş dori totuşi să fumez aş prefera nementolate.

— Şi anume?

— Indiferent. Adică nu. Daţi-mi un pachet de Marlboro. Dar *light*.

Doamna Bruhin îi întoarse spatele căutând pe raftul cu ţigări.

— Nu-i mare forfotă la Gamander, constată în timp ce căuta.

Femeia avea pe ceafă un semn de un roşu atât de aprins, încât părea să sângereze. Dacă şi-ar fi purtat părul mai lung l-ar fi acoperit. Dar ceafa era tunsă cu maşina, aproape ca la un bărbat, ca şi cum ea ar fi dorit ca toată lumea să poată vedea această pată sângerie.

Se întoarse acum şi puse pe tejghea ţigările:

— Şi nici vremea nu ţine cu noi.

Se sprijini apoi cu mâinile de tejghea, dând de înţeles că n-ar avea nimic de obiectat împotriva unei mici şuete.

Femeia aceasta mai avea o ciudăţenie. Genele pleoapei superioare stângi erau albe, mai groase şi mai dese decât cele negre ale pleoapei inferioare. Aceasta dădea privirii ei ceva asimetric, parcă s-ar fi uitat uşor cruciş.

Sonia răspunse cu lealitatea unei bune salariate:

— Pentru primul sezon este normal ca hotelul să nu fie pe deplin ocupat. Sunt sigură că situaţia se va îmbunătăţi.

Doamna Bruhin nu ripostă, dădu doar din cap, ca cineva care ia cunoştinţă de o opinie fără să o împărtăşească.

— Aţi auzit şi dumneavoastră clopotele orologiului, ieri-dimineaţă?

— Da. Douăsprezece bătăi la ora cinci. Paracliserul spune că este pozna vreunui derbedeu.

Doamna Bruhin îşi îndreptă privirile agasante spre Sonia:

— Aşa, aşa. Deci pozna vreunui derbedeu.

— Aveţi îndoieli?

— Nu. Există tot felul de derbedei. Mici şi mari. Drăguţi şi răi.

Intercală o pauză grăitoare:

— Se pare că şi la hotel s-a întâmplat câte ceva.

— Credeţi că se poate face vreo legătură între toate acestea?

— Cine ştie? Gamander nu are doar prieteni aici în sat.

— Cred chiar că n-are deloc.

Doamna Bruhin nu răspunse nici de data aceasta.

Sonia puse banii pe tejghea şi luă ţigările.

— Satul şi unicul său hotel au nevoie unul de altul. Ar trebui să se înţeleagă şi să colaboreze, aşa ar fi firesc.

— Aşa ar fi firesc, confirmă doamna Bruhin. Apoi se duse la uşa prăvăliei şi i-o deschise Soniei.

— Ieri credeam că a început în fine vara.

Era deja şapte fără douăzeci şi ea era de serviciu de dimineaţă. O luă uşor la pas.

Pârâul brun de pe strada principală se uscase, deşi cerul părea să nu-şi fi încheiat încă socotelile cu Val Grisch.

Dură câtva timp până ca Igor să-şi facă apariţia în spatele tejghelei de la recepţie. Proaspăt pieptănat şi cu hainele nesifonate. Dar când o recunoscu pe Sonia nu se mai prefăcu, ci se întinse căscând fără să se jeneze, în timp ce apăsă butonul care deschidea uşa de la intrare.

Sonia urcă scările sărind câte două trepte deodată, în ideea de a compensa marşul mai scurt de astăzi, descuie uşa şi o deschise cu grijă, ca să nu-l sperie pe Pavarotti, care poate că acceptase oferta de a zbura prin cameră.

O refuzase. Nu era în nici unul dintre locurile sale preferate: nici pe galeria perdelei, nici sus pe dulap, nici pe abajurul veiozei de pe noptieră.

— Leneşule, spuse Sonia intrând în baie. Dar nu era nici în colivie. Şi nici într-unul din locşoarele lui din baie.

— Pavarotti ?

Oare lucrul temut se întâmplase de data aceasta ? Oare căzuse între perete şi vreo mobilă, deoarece ea nu catadicsise nici până acum să umple spaţiile goale cu hârtie de ziar ?

Aduse lanterna de buzunar şi se uită în spatele comodei, a dulapului, al noptierei, al patului.

— Pavarotti ? strigă. Pavarotti ?

Şi deodată înţelese ce se întâmplase. Scăpă lanterna din mână şi ieşi în fugă din cameră.

7

— Ce s-a întâmplat? strigă Igor când o văzu pe Sonia coborând în goană scările şi repezindu-se, prin vestibul, spre aripa spa-ului.

Sonia nu răspunse. Intră în incinta liniştită, cu bazine, şi alergă spre scările care duceau la etajul de jos. Lumina de veghe proiecta pete albăstrui pe pereţii de granit lustruit, tălpile de cauciuc ale pantofilor de jogging pe care îi avea încă în picioare scoteau un scârţâit parcă perfid la fiecare pas.

Ajunse la uşa sălii de relaxare şi ezită un moment. Apoi o deschise încet şi cu grijă.

Încăperea era cufundată în întuneric, doar acvariul arunca o lumină verzuie pe şezlongurile din imediata apropiere.

Şirurile de perle de oxigen se înălţau liniştite la suprafaţa apei, plantele acvatice stăteau nemişcate în nisipul cenuşiu. Doar printre peşti domnea o agitaţie ciudată. Îşi schimbau brusc direcţia, se ciocneau unii de alţii, se opreau, zvâcneau iar mai departe.

Sonia se apropie de acvariu. Iată-l: plutea aproape la suprafaţă, alături de gura de oxigen. De-a lungul aripilor se prinseseră băşicuţe minuscule de aer, iar penele albastre de pe pieptul său se mişcau în apa agitată de parcă ar fi fost nişte alge tropicale rare.

Lumina se aprinse, iar faţa Soniei se oglindi în pereţii de sticlă ai acvariului. Un braţ îi înlănţui umerii. Era Igor, care venise după ea. Sonia îşi sprijini capul de pieptul lui şi izbucni în lacrimi.

— Ţi-e mai bine? întrebă Manuel.

Sonia era culcată pe masa de masaj dintr-una din cabinele pentru tratament şi se simţea într-adevăr ceva mai bine. Ieşise din starea de şoc, iar frica dispăruse. Dar ştia că nu va dura mult. Manuel îi dăduse o tabletă de Temesta.

În ziua *aceea*, poliţiştii care îl arestaseră pe Frédéric chemaseră ambulanţa. Medicul îi dăduse o Temesta încă pe drum. Când sosiseră, la scurt timp după aceea, la Spitalul de Urgenţă ea era deja calmă şi indiferentă. Îi cususeră buza, fotografiaseră celelalte răni – julituri, hematoame, contuzii – consemnaseră totul în procesul-verbal şi o trataseră.

O reţinuseră o noapte la spital fiind suspectată de o uşoară comoţie cerebrală. Sonia se trezise în zori de zi, iar frica o cuprinsese iarăşi. O chemase, panicată, pe sora de noapte şi, deoarece aceasta întârzia, se sculase şi ieşise pe coridorul semiîntunecat. Într-un birou cu pereţi de sticlă, din fundul coridorului, ardea lumina. Sonia o luase în grabă în direcţia aceea şi găsise o infirmieră care citea ziarul mâncând un corn cu nuci. Femeia o condusese, agasată, înapoi şi îi dăduse iar o Temesta, întorcându-se apoi la cornul ei cu nuci.

Sonia avusese nevoie de o perioadă îndelungată ca să se dezobişnuiască de Temesta. În momentul de faţă însă medicamentul îi dădea posibilitatea să vorbească foarte distanţat despre toată afacerea.

— Ce-aţi făcut cu el?

— Igor l-a pescuit.

— Şi?

— L-a dus de aici.

— Sărmanul Pavarotti. A murit înecat, întocmai ca biata Caroline.

— Care Caroline?

— Fosta lui stăpână, o prietenă de-a mea. S-a înecat undeva prin largul insulelor greceşti.

Manuel scutură gânditor din cap.

— Acum crezi? întrebă Sonia.

— Ce?

— „Când peşte se face o pasăre." Cineva reeditează legenda *Diavolul din Milano*.

— Aproape că pare aşa, admise Manuel. Dar cine?

— Cineva din sat.

— Şi de ce?

— Are de-a face cu Barbara Peters.

— Dar papagalul tău?

— Ea n-are nici un papagal. Sonia se ridică şi coborî de pe masa de masaj.

— Unde te duci?

— La ea.

Barbara Peters era încă în apartamentul ei. Sonia îi dădu un telefon de la recepţie, spunându-i că trebuie urgent să-i vorbească.

— Despre pasăre? întrebă şefa.

— Nu. Despre dumneavoastră.

Luă liftul până la etajul al treilea şi sună la uşa care ducea în apartamentul din turn.

— Sus de tot, se auzi vocea Barbarei Peters printr-un microfon de sub butonul soneriei.

Mecanismul care deschidea uşa bâzâi.

Sonia intră şi dădu de un palier mic. O scară turnantă ducea sus.

La etajul întâi mirosea a baie. Şampoane, săpunuri, loţiuni, spray-uri, deodorante, parfumuri. Existau trei uşi. Printr-una din ele Sonia zări un pat nefăcut şi jumătatea unei ferestre.

În spatele unei alte uşi deschise observă încă o scară turnantă.

— Aici sus! strigă Barbara Peters.

Sonia urcă mai departe şi intră, printr-o lucarnă, în cameră. Era mare şi rotundă, de jur împrejur se găseau, la intervale regulate, nouă ferestre mici, ca nişte creneluri. O uşă din partea sudică se deschidea spre un acoperiş plat îngust, împrejmuit, care înconjura turnul. Încăperea n-avea tavan, puteai vedea şarpanta până sus, la fronton.

Sonia se aşteptase ca locuinţa Barbarei Peters să fie aranjată în acelaşi stil ca biroul – funcţional şi cool, cu mobile din anii '20. Dar ceea ce văzu aici era tocmai contrariul. Pereţii camerei din turn erau zugrăviţi într-un roşu cald, profund, continuat în placajul interior al acoperişului, unde lua nuanţe tot mai întunecate, devenind aproape negru sus, la fronton. Grinzile acoperişului străluceau auriu.

Parchetul din lemn tropical aproape negru era acoperit cu covoare orientale, iar mobilierul părea o combinaţie de piese otomane, egiptene şi mobile în stil franţuzesc, de la Ludovic al XIV-lea până la Louis Philippe. Peste tot lustre de Murano, lămpi marocane din alamă şi sticlă pictată şi sfeşnice aurite transformate în lămpi de masă cu abajururi de mătase. Pereţii erau plini de oglinzi în rame aurite, daghereotipuri ale unor peisaje englezeşti şi franţuzeşti, miniaturi în ulei sau în acuarelă ale unor portrete de copil.

Nici o suprafaţă fără bibelouri. Figurine de porţelan, scoici, cutii, doze, flacoane, sculpturi, păpuşi, jucării. Puţina lumină care pătrundea prin ferestrele mici era oprită şi filtrată cu ajutorul unor paravane, marchize, perdeluţe de tul şi perdele din stofe grele de mătase, în falduri bogate.

Pe palier Bango, cockerul Barbarei Peters, o întâmpină agitat. Deoarece coada sa tăiată era prea scurtă ca să poată da din ea, îşi mişca posteriorul, ca o dansatoare de hula.

Stăpâna casei o aştepta în picioare. Era în halatul de baie pe care îl îmbrăca dimineaţa, când mergea la înot.

— Mi-a spus Igor. Îmi pare rău. Fireşte că vă voi despăgubi pentru animal.

Poate că aceste cuvinte ar fi părut mai puţin dure dacă n-ar fi fost rostite într-o ambianţă debordând de sentimentalism. Dar aici o lăsară, pentru un moment, pe Sonia fără glas.

Barbara Peters îşi dădu seama că nu găsise tonul adecvat. Se îndreptă spre Sonia şi o îmbrăţişă fără să mai spună nimic.

Apoi îi oferi un scaun şi se aşeză în faţa ei.

— Este vorba de dumneavoastră, spuse Sonia.

— Trebuie să-mi explicaţi de ce.

Iar Sonia îi explică. Îi povesti conținutul fragmentului din legenda despre diavolul din Milano și îi recită versurile cu cele șapte condiții. Barbara Peters o asculta mai mult din politețe decât din interes real – cel puțin aceasta era impresia Soniei. Își pusese picior peste picior și ședea dreaptă de tot într-un mic fotoliu Ludovic al XV-lea, fără a se rezema de perna spătarului.

Când Sonia termină, Barbara Peters spuse:

— Nu m-ar mira să aveți dreptate.

În sinea ei, Sonia sperase că Barbara Peters va respinge teoria ei ca produs al unei fantezii înfierbântate.

— Dacă ați ști de câte mizerii am avut parte de când am cumpărat hotelul! Opt proteste depuse la tribunal împotriva renovării clădirii. A trebuit să lucrăm săptămâni în șir cu generatoare fiindcă s-a simulat o pană de curent. Betonierele erau mereu împiedicate să vină, și anume cu ajutorul unor arbori prăbușiți, al unor unelte agricole lăsate în drum și al altor obstacole ciudate. N-ar fi exclus ca această istorioară puerilă să fi fost scornită de aceiași oameni.

— Și ce intenționați să faceți?

— Același lucru ca până acum. Adică nimic. Nu vreau să le dau ălora satisfacția că au reușit să mă intimideze. Sunt niște macho. Trebuie ignorați – asta îi doare cel mai rău.

Sonia era de altă părere:

— Dacă îi ignori nu cedează până nu te obligă să iei act de existența lor. Trebuie luați în serios. Trebuie înfruntați.

Barbara Peters scutură, hotărâtă, din cap:

— *Eu* nu voi face nimic. Îi las să lovească mai departe în gol. Dar, dacă vreți să sesizați poliția, nu vă pot opri. În fond și la urma urmei, era pasărea dumneavoastră.

— Mă mai gândesc.

— Da, mai gândiți-vă. Luați-vă azi zi liberă. Ca să vă reveniți din șoc.

Barbara Peters se ridică punând astfel capăt întrevederii. În dreptul scărilor mai spuse:

— Dar dacă vă hotărâţi să mergeţi la poliţie nu uitaţi: tot satul lucrează mână în mână.

În cameră era liniște. Îi lipseau clămpănitul, zdrăngănitul și ciocănitul încet al lui Pavarotti când făcea gimnastică în colivie. Îi lipseau și ciripitul, piuitul și cloncănitul monologurilor sale.

Sonia luă din cui colivia goală, puse cutiile cu mâncare, nisip și știuleți de mei într-o pungă de plastic și se duse la lift.

Coborî la subsol, trecu prin fosta pivniță pentru schiuri, mergând spre ieșirea din spate, iar de acolo la containerele pentru gunoi ascunse într-o firidă. Deschise capacul unuia și aruncă totul înăuntru.

Îndreptându-se iar spre ușă avu senzația că cineva o urmărește cu privirile. Se opri și își întoarse capul. Pe șosea stătea nemișcată o ființă uitându-se în direcția ei. Îl recunoscu pe țăranul cel șchiop de-abia când acesta observă că fusese surprins și își continuă drumul.

Sonia reveni în cameră, făcu un duș și se culcă. Pastila de Temesta o făcuse nu numai indiferentă, ci și puțin somnoroasă.

Simțea că este pe cale să se trezească. Și știa că există un motiv care o făcea să dorească să doarmă mai departe. Undeva, departe, o ploaie monotonă cădea pe frunzișul mesteacănului. Sonia își strânse pleoapele încercând să se strecoare înapoi, în somn.

Dar o năpădiră deodată toate amintirile. Liniștea din baie. Pavarotti în acvariu. Colivia în container. Zbuciumul. Teama. Panica.

Sonia se așeză pe marginea patului uitându-se prin cameră. Efectul pastilei de Temesta dispăruse, starea de indiferență, de asemenea. Cineva intrase în această cameră în jumătatea de oră în care ea lipsise. Cineva făcuse rost de un paspartu, intrase aici, înșfăcase papagalul, încuiase iar ușa, trecuse pe lângă Igor, care dormea, coborâse în sala de

relaxare și îl aruncase în acvariu pe Pavarotti, deja mort – sau îl înecase acolo.

Această brutalitate plină de cinism se contură dintr-odată cu atâta pregnanță în cămăruța ei, încât o putea auzi, vedea, pipăi, mirosi și îi putea simți gustul.

Puse mâna pe mobil și trimise un SMS:

```
a murit Pavarotti
```

Malu răspundea de obicei imediat. De data aceasta nu primi nici un răspuns.

```
alo Malu
```

Nici un răspuns.

Formă numărul lui Malu. Răspunse o voce de femeie: Vă rugăm reveniți. Abonatul nu poate fi contactat.

Sonia auzi pași pe coridor. Tot mai aproape, până amuțiră în dreptul ușii ei. Își ținu respirația.

Duşumeaua scârțâi.

O bătaie la ușă.

Sonia nu răspunse. Inima îi bătea nebunește.

O nouă bătaie la ușă.

— Cine-i? întrebă.

— Eu, Manuel. Ești OK?

Sonia respiră ușurată, se duse la ușă și o deschise.

Manuel îi aruncă o privire scrutătoare:

— Mi-am imaginat. Șase ore. Efectul nu durează mai mult.

Îi întinse o folie cu patru pastile de Temesta:

— Mai am.

Sonia se duse în baie, umplu un pahar cu apă, scoase o pastilă din folie, o băgă în gură și o înghiți. Manuel intrase după ea în baie:

— Unde e colivia?

— Am aruncat-o. Am socotit că este mai bine așa decât să fiu obligată s-o văd mereu. Acum însă văd mereu lipsa coliviei.

— N-ai vrea alt papagal?

Sonia scuturã din cap:

— Nu-mi plac papagalii. De Pavarotti mi-a plăcut, deşi era papagal. Ah, drace!

Începu din nou să plângă.

Manuel o luă în braţe:

— Ai mâncat ceva astăzi?

— De ce? Îmi miroase gura? îl întrebă pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

— Te întreb fiindcă nu-i sănătos să plângi pe stomacul gol.

— Nu mi-e foame.

— Ce-are a face mâncatul cu foamea? Îmbracă-te. Te aştept jos şi mergem la Steinbock, să mâncăm un „platou à la Graubünden". Dar grăbeşte-te. La două sunt de serviciu.

— N-am chef să merg în satul ăsta. Îmi provoacă teamă.

— Medicamentul îşi face efectul în zece minute. Şi n-o să-ţi mai fie teamă.

— Am motive încă.

— Bine, dar nu-ţi poţi petrece tot restul sezonului în şandramaua asta.

— Nu. Dar pot pleca.

Sonia luase hotărârea în clipa în care o formulase. Da, era singura soluţie. Trebuia să plece. În fond şi la urma urmei se angajase la Val Grisch tocmai fiindcă voise să scape de frică.

— Ah, nu-mi veni cu aşa ceva, spuse Manuel. Nu-mi poţi face una ca asta!

O strânse încă o dată la piept:

— Cobor acum şi te aştept în hol. Dacă nu vii într-un sfert de oră mă duc singur la Steinbock.

De îndată ce Manuel ieşi, Sonia puse zăvorul la uşă şi începu să împacheteze.

— Sunteţi aşteptată aici, jos. Aveţi programat un tratament, lătră la telefon vocea doamnei Felix.

— N-aţi putea să-l preluaţi dumneavoastră? Am primit zi liberă.

— Insistă să veniţi dumneavoastră. Este dr. Stahel.

Sonia stătu o clipă pe gânduri:

— Spuneţi-i că vin.

Puse receptorul în furcă.

Îşi făcuse deja geamantanele. Hainele pe care voia să le îmbrace pe drum erau pregătite în dulap, iar acelea de care mai avea nevoie diseară şi mâine-dimineaţă le va pune în valiza cu rotile.

Planul iniţial de a pleca astăzi i se păruse cam pripit încă în timp ce făcea bagajele. Ştia că e o consecinţă a efectului tabletei. Dar dacă medicamentul o ajuta să pună plecarea ei într-o lumină mai puţin dramatică – de ce nu? Şi, în afară de aceasta, dr. Stahel era un pacient interesant.

Înainte de a ieşi din cameră îi transmise lui Malu încă un mesaj:

```
pavarotti a murit.
```

Dr. Stahel o aştepta întins pe spate, cu ochii închişi. Orga de lumini îşi proiecta culorile pe faţa sa destinsă. Din difuzor se auzea cântecul unor păsări tropicale. Sonia nu-şi dădea seama dacă el doarme. Aşteptă.

— Dumneavoastră sunteţi, Sonia?

— Da. Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi.

— Gardiana închisorii mi-a spus că astăzi aveţi zi liberă. Sunt sigur că m-aţi fi anunţat.

— N-a fost programată.

— Dar vă simţiţi bine?

— Da. Dar dumneavoastră?

— Sunt mahmur. Sper că aseară nu am avut un comportament necuviincios.

— N-aveţi ce să vă reproşaţi.

Dr. Stahel se pregătea să se întoarcă pe burtă.

— Nu. Rămâneţi aşa. Vă fac un masaj contra mahmurelii.

Se duse la chiuvetă. Lăsă apa să curgă până se făcu rece ca gheaţa, înmuie două tampoane de vată şi i le aplică pe ochi.

Se opri în spatele lui, își puse mâinile una peste alta pe fruntea sa, apăsând ușor. Ridică mâinile. Apăsă iar. Își puse mâinile de o parte și de alta a capului lui. Apăsă. Își ridică mâinile. Apăsă din nou. Își strecură mâinile sub ceafa lui, o trase cu grijă, menținu presiunea, dădu drumul.

— Mă voi îmbăta și astăzi, ca să vin mâine iar la dumneavoastră.

— Mâine nu voi mai fi aici.

— Spuneți-mi că nu-i adevărat.

— Ba este adevărat.

— Dar ce s-a întâmplat?

Sonia își trecu degetele ambelor mâini de la sprâncene spre rădăcina părului. După tot a șaptea mișcare degetele mâinilor ei alunecau de-a lungul sprâncenelor oprindu-se, o clipă, pe tâmple, pe care le apăsau ușor.

Îi relată povestea tristă a lui Pavarotti.

Își încovoie degetele ca o gheară și masă pielea capului doctorului Stahel. După care își împreună vârful degetelor pe mijlocul frunții sale și le mișcă încet în jos, până ce arătătorul și degetul mijlociu ajunseră la pleoape. Le apăsă ușor, rămânând câteva secunde așa, apoi își alunecă degetele spre tâmple. Acolo făcu o serie de mișcări circulare.

— Iar acum mi-e frică, mărturisi.

— De aceea plecarea aceasta precipitată?

— Nu vreau să-mi mai fie frică.

— Aveți o experiență îndelungată cu frica?

— Îmi este suficient cât am avut până acum.

Își puse degetele arătătoare pe colțurile interioare ale ochilor lui apăsând ușor.

— Prin urmare asta vreți să faceți? Să fugiți de aici?

— Am încercat și cu Temesta.

— Și?

— Efectul este temporar. De exemplu acum. Dar am ajuns o dată dependentă de Temesta. Ajunge.

— Temesta are efect în caz de anxietate difuză. Dumneavoastră cunoașteți însă obiectul fricii.

— Da.

— Am ajuns la vechea problemă: înlăturăm simptomele, sau înlăturăm cauzele lor?

— Sau pe autorii care le provoacă.

Sonia își puse mâna stângă sub ceafa doctorului, frământând-o ușor.

Mâna dreaptă o puse pe frunte, apăsând-o în timp ce cu stânga îi ridică puțin capul. Renunță la presiune, așteptă câteva secunde, apoi repetă mișcarea.

Prin difuzor se auzeau sunetele ciudate ale unor păsări rare. Încăperea era învăluită în parfumul uleiului de masaj Zitronella. Sonia își trecu ușor mai întâi mâna stângă, apoi pe cea dreaptă peste fruntea doctorului Stahel. Mai întâi repede, apoi tot mai încet.

— Credeți că într-una din multiplele realități paralele există și diavolul?

Dr. Stahel nu răspunse. Adormise.

```
notează-ți noul număr al mobilului meu
ce s-a întâmplat cu cel vechi
am pierdut mobilul
cum așa
sau mi s-a furat ce mai faci
pavarotti a murit
ce-a avut
înecat
he
în acvariu
pleacă de acolo
da
când
mâine
```

Avusese de gând să petreacă seara în camera ei și să suporte noaptea cu ajutorul uneia din pastilele de Temesta primite de la Manuel. Dar, la o jumătate de oră după ce o înghițise, senzația de anxietate dispăruse, în schimb apăruse cea de

însingurare. Își despachetă din geamantan rochia numită de Malu *too little black dress*, deoarece era cam scurtă, scoțându-i în evidență formele; apoi îi telefonă lui Manuel.

— M-am răzgândit.

— Rămâi?

— Nu. Dar cobor la bar ca să bem împreună un pahar, de rămas-bun.

— Rămas-bun de la cine?

— De la tine.

— Prostii!

Totuși peste un sfert de oră Manuel bătu la ușa camerei, ca să o ia. Îmbrăcase o cămașă-tunică și se dăduse cu prea multă apă de colonie. Când Sonia deschise și el îi văzu toaleta spuse:

— Măcar unul dintre noi este îmbrăcat într-o haină închisă până la gât.

Trecuse de ora zece când intrară la bar. Dr. Stahel era singur, ca de obicei, șezând pe un scaun la bar și schimbând din când în când câteva cuvinte cu Vanni. Cei patru prieteni ai Barbarei Peters se instalaseră la o măsuță. Barbara nu era acolo. Fusese obligată să plece pe neașteptate la Milano și se întoarce mâine, i se explicase Soniei la birou, când insistase că trebuie să vorbească urgent cu ea.

Bob, care obișnuia să uite de ambianță în timp ce cânta la pian, își întorsese capul spre ușă făcându-i semn cu capul.

— Ești deja așteptată, observă Manuel cu o voce cam acidă.

Se așezară la o măsuță și comandară câte un pahar cu șampanie.

— Benzodiazepin și alcool – nu e chiar combinația ideală, observă Manuel când ciocniră.

— Pentru Pavarotti! răspunse Sonia.

— Pentru Pavarotti!

— Ești deci ferm hotărâtă, conchise Manuel.

Sonia dădu din cap. Deși nu era așa. Sub influența unor asemenea substanțe orice decizie fermă își pierdea stringența. Totul ajunsese să-i fie cam indiferent. Stătea, ce-i drept, aici

ridicând paharul pentru Pavarotti și constatând că ceea ce i se întâmplase a fost îngrozitor, dar n-o mai impresiona. Totul părea deja foarte departe.

Își dădea seama că se hotărâse să plece din cauza fricii. Dar în momentul de față nu știa cum este să-ți fie frică. Nu. Hotărârea fusese, ce-i drept, luată, dar *ea* nu mai era ferm hotărâtă.

Peste o oră, în bar nu mai rămăseseră decât Vanni, Bob și cu ea. Dr. Stahel fusese primul care se retrăsese. Venise la masa lor ca să-și ia rămas-bun. Sonia i-l prezentase pe Manuel ca urmaș al ei, iar el întrebase:

— Faceți și dumneavoastră masaje atât de minunate contra mahmurelii?

— Ba chiar și mai bune, îl asigurase Sonia.

Dr. Stahel plecă, iar Sonia îi explică lui Manuel ce era un masaj contra mahmurelii.

Curând după aceea se retraseră și cele două perechi. După o mică pauză de politețe Manuel întrebă:

— Plecăm acum amândoi, iar tu te întorci, sau rămâi pur și simplu pe loc?

Ea rămase pur și simplu pe loc. Bob începu să interpreteze un cântec; melodia i se părea cunoscută Soniei, care dădu pentru prima dată atenție și textului:

I'm in the mood for love
Simply because you're near me
Funny, but when you're near me
I'm in the mood for love.

Privind, pierdută, în paharul aproape gol, Sonia asculta melodia care se stingea și textul mai mult mimat decât cântat cu un accent franțuzesc.

If there's a cloud above
If it should rain, we'll let it

But for tonight forget it
I'm in the mood for love.

Urmară câteva acorduri finale evazive şi ea îşi dădu seama că acum nu mai trebuie decât să-şi ridice capul şi să-i zâmbească.

Aşa şi făcu.

Se trezi o dată în timpul nopţii constatând că pilula de Temesta îşi pierduse în oarecare măsură efectul.

Dar acum nu-i mai era totul indiferent.

Îşi trecu mâna peste pieptul lui neted, apoi în jos, de-a lungul abdomenului pufos – cu grijă, dar nu ca o fizioterapeută.

```
când sosești
încă nu știu
dar vii
încă nu știu
ce s-a întâmplat
încă nu știu
ah așa
```

Prognoza meteo era proastă, nedeosebindu-se prin nimic de cea din ultimele zile. Gian Sprecher examină cerul cu luneta. Dacă ar şti că trei zile de acum înainte vremea va fi cât de cât uscată, ar cosi astăzi.

Vălul de ceaţă părea pe alocuri transparent, iar deasupra piscului Badaint văzu o spărtură albastră, prin care păşunea alpină Verd, scăldată în soare, strălucea ca o grădină fermecată. Dar la răsărit se îngrămădeau încă nori negri de ploaie.

Sprecher decise să nu cosească. Profită de o parte din timpul liber câştigat în felul acesta pentru a se uita spre hotelul Gamander ca să vadă cam ce se mai întâmplă pe acolo la o oră atât de matinală.

Aproape toate casele împodobite cu motive geometrice vopsite din ulicioara laterală aveau un bovindou. Iar Sonia

se temea că în fiecare se ascundea cineva care o urmărea, în timp ce căuta pe fațade numele caselor. I se spusese la birou că locuiește în Chasa Cunigl. Undeva acolo, sus. Mai mult nu știa nimeni.

În această dimineață Sonia sosise cu mare punctualitate la locul de muncă. Manuel o salutase fără să se mire, de parcă nici nu s-ar fi așteptat la altceva. Nu comentase schimbarea planurilor ei, comunicându-i doar foarte sec:

— Pentru ora nouă s-au programat oaspeții cei noi.

Băi de aburi, masaj cu peria, program complet.

În timp ce masa, cu o perie cu peri naturali, trupurile obișnuite cu o sală urbană de fitness, gândurile ei zburau mereu la imagini din ultima noapte. Adică: mai întâi apăruseră imaginile, iar pe urmă le rememorase ea, una după alta. Și se convinsese din ce în ce mai mult că dorea să mai rămână câtva timp aici.

Casele trandafirii din această parte a satului arătau de parcă ar fi fost cioplite într-un pateu de carne. Fiecare față interioară șanfrenată a tocului unei ferestre era diferită de cealaltă, iar ornamentele în vopsea, executate manual pe căptușeala cercevelelor, nu făceau decât să întărească această impresie. De-a lungul zidului tencuit, mici burlane coborau până jos, pornind de la lădițele cu flori de pe pervaz. Unele aveau deja o culoare verde ca mușchiul.

Pe fațada deteriorată a unei clădiri bej-deschis, cu trei etaje, un iepuraș de casă vopsit stătea ghemuit într-un oval strâmb. Dedesubt scria „Chasa Cunigl"! Sonia se duse la portalul cu un cadru din tuf și căută în zadar o sonerie. Bătu la ușă. Lemnul lustruit de trecerea secolelor înghiți zgomotul ciocănitului. Sonia se dădu cu câțiva pași înapoi și se uită în sus, spre ferestre.

— Pe cine căutați?

Sonia tresări. N-o auzise venind pe bătrâna micuță care se oprise în spatele ei. Îmbrăcată în negru, așa cum obișnuiau mai demult toate văduvele veșnice de la țară. Nu-i mai lipsește decât gușa, se gândi Sonia.

— Pe domnul Casutt. Dar se pare că nu este nimeni acasă.

— Ba da, ba da, cineva este acasă. Veniţi cu mine.

Femeia apăsă clanţa din fier forjat şi deschise uşa.

Intrară într-un vestibul mare, răcoros şi întunecat, care aici, sus, se numea *pierten*. Câteva uşi duceau în camerele de locuit, în hambare şi grajduri, iar o scară la etajele superioare.

— Locuinţa de la ultimul etaj. Bateţi pur şi simplu până deschide. Uneori durează câtva timp.

Lângă uşa de la etajul al treilea era un capac de sobă. Pe el o pereche de pantofi de sport. Pielea de căprioară părea udă, pantofii erau căptuşiţi cu hârtie de ziar. Prin uşă se auzea ticăitul unei pendule vechi. Sonia bătu la uşă şi aşteptă să audă o voce, sau paşi, sau altă reacţie. Dar totul rămase liniştit, în afară de tic-tacul lent.

Sonia bătu încă o dată.

Tic-tac.

După a patra bătaie se hotărî să nu dea ascultare sfatului bătrânei. Dar exact în clipa aceea auzi un scârţâit pe duşumea. Apoi zgomot de paşi.

— Cine este ? întrebă vocea lui Casutt.

— Sonia Frey de la Gamander.

— Un moment.

După câteva minute uşa se deschise şi apăru rânjetul stereotip al lui Casutt.

— Scuzaţi, spuse Sonia. Probabil dormeaţi.

— Un vechi obicei al portarului de noapte.

Se uită cu atenţie, să vadă dacă Sonia era singură. Apoi o pofti înăuntru.

Ea intră într-o bucătărie mică. O chiuvetă de ceramică plină cu veselă murdară în faţa unui boiler cu gaz, o plită electrică, cu două ochiuri, un bufet pentru vase vopsit neglijent cu ulei strălucitor de culoare gălbuie, un mic frigider montat în perete, alături de o poliţă din lemn care servea drept loc de depozitare şi era plină de tigăi folosite, tacâmuri şi vase murdare.

Casutt mormăi o scuză pentru dezordine şi o luă înainte spre camera alăturată. Aceasta era dormitor şi living în acelaşi timp. Un pat nefăcut, un fotoliu cu rezemătoare laterale pentru cap, acoperit cu un şal împletit, jerpelit, o masă cu două scaune, o comodă, un dulap de haine, un televizor. Tavanul din lemn era atât de scund, încât îţi venea să crezi că din cauza lui se gârbovise Casutt. O ferestruică din zidul gros dădea spre partea din spate, lipsită de ferestre, a unei clădiri fără vârstă şi spre o curte în care erau adunate lemne de foc, lădiţe goale pentru bere, palete, cauciucuri de automobil şi două remorci scoase din funcţiune.

În cameră plutea un miros acru, de delăsare. Casutt îi oferi Soniei un scaun şi se aşeză în faţa ei. Pe masă se găseau reviste citite şi răscitite. Alături o sticlă de vin de Veltlin începută, una de bitter aproape golită şi un pahar murdar.

— Doriţi o cafea? întrebă Casutt.

— Nu, mulţumesc, răspunse Sonia repede.

Pe peretele din dreptul mesei o serie de fotografii înrămate: domnul Casutt cu Jean-Paul Belmondo, domnul Casutt cu Kurd Jürgens, domnul Casutt cu Romy Schneider, domnul Casutt cu Doris Day, domnul Casutt cu Cary Grant. De fiecare dată în uniformă; pe reverul hainei se vedeau cele două chei încrucişate.

— Este doar o parte din fotografii. Şi doar o parte infimă a oamenilor de seamă pe care i-am cunoscut.

Înainte de a putea începe să îi enumere, Sonia îl întrebă:

— Vă descurcaţi?

— Deocamdată da. N-am nevoie de multe. Iar salariul îl primesc încă până la sfârşitul sezonului. Banii n-au nici o importanţă pentru *aia*. Şi ce mai e nou pe acolo?

Sonia nu-l scăpă din ochi când spuse:

— Unul din porcii ăştia mi-a înecat papagalul.

El dădea doar din cap, de parcă ar fi vrut să confirme un fapt cunoscut:

— Dacă aş mai fi lucrat acolo, tot eu aş fi fost suspectat.

Sonia se uită drept în ochii lui:

— Dumneavoastră l-aţi omorât?

Zâmbetul său încremenit păru pentru prima dată uşor amuzat.

— Sper că nu mă întrebaţi la modul serios.

Sonia repetă întrebarea. Tonul ei nu era nici ameninţător, nici provocator, ci plin de înţelegere. De parcă ar fi vrut să-i sugereze că poate liniştit să-i spună adevărul şi că după aceea vor încerca împreună să găsească o soluţie.

— N-am nimic împotriva dumneavoastră. Vă simpatizez. De ce să vă fi omorât papagalul?

— Nu se îndreaptă împotriva mea. Face parte dintr-o serie de acţiuni care o vizează pe doamna Peters.

Casutt îşi turnă puţin vin şi luă o înghiţitură:

— Ce fel de acţiuni?

— Atacul asupra ficusului. Apariţia dumneavoastră ziua în amiaza mare. Tuburile luminoase din apă. Cele douăsprezece bătăi ale orologiului la revărsatul zorilor.

— Ah, aşa. Clar. Firește că există o legătură între toate acestea, constată Casutt, cu o voce sarcastică.

Foarte încet şi cu câte o pauză lungă după fiecare vers, ca să-i dea timp să înţeleagă semnificaţia lor pentru cele cinci întâmplări, Sonia îi recită poezia cu cele şapte condiţii.

Casutt dădea din cap de câte ori îi cădea fisa. La sfârşit întrebă:

— Dar unde aţi găsit poezioara?

— Asta i-o spune diavolul din Milano frumoasei păstoriţe Ursina, pentru a o determina să-i vândă sufletul. O cunoaşteţi, nu-i aşa? O legendă care circulă în ţinutul acesta.

Casutt scutură din cap:

— În copilăria mea, cei de aici mergeau la şcoală doar în timpul iernii. Şi doar câţiva ani de zile. N-am avut privilegiul să studiez legende.

— Legendele le povestesc părinţii şi bunicii.

— Am avut doar o bunică, iar aceasta era surdomută. Cât despre părinţi, seara erau prea obosiţi să-mi mai spună poveşti înainte de a mă culca.

Turnă un deget de vin peste ce mai rămăsese în pahar şi îl bău imediat. Paharul pe care îl puse pe masă arăta de parcă n-ar fi băut nimic din el.

— De-asta aţi trecut pe aici? Aţi vrut să mă întrebaţi dacă *eu* sunt diavolul din Milano?

Zâmbetul schimonosit semăna iarăşi cu o grimasă cauzată de o durere suportată cu eroism.

— Nu. Am vrut să aflu ce mai faceţi.

— Acum aţi aflat.

Casutt arătă cu un gest teatral spre încăpere.

— Ăsta este mediul meu. Al unui om care a lucrat întreaga viaţă în case luxoase. O cameră cu o chicinetă la o mătuşă bătrână. Şi cu W.C.-ul în casa scărilor.

— De ce rămâneţi aici? De ce nu vă căutaţi alt post?

Casutt arătă spre pahar:

— De accea.

Îşi turnă iar doar o cantitate mică pe care o bău imediat.

— Dar dumneavoastră? De ce rămâneţi aici?

— Eu n-am fost concediată.

— În orice caz, de bani n-aveţi nevoie.

— Ce vă face să credeţi aşa ceva?

— În meseria mea îţi formezi ochiul pentru chestiuni de astea. Sunteţi aici fiindcă aţi fugit de ceva. Şi aţi vrea să ştiţi acum dacă nu cumva este cazul să fugiţi din nou.

Sonia nu spuse nimic.

— Fugiţi! Fugiţi cât mai repede! ţipă Casutt deodată.

Sonia se ridică, dar Casutt o prinse de braţ:

— Există în sat oameni care aveau alte planuri cu Gamander.

— Deci ei ar putea fi implicaţi?

El îşi ridică mâinile:

— N-am spus nimic. Dar există câţiva de la care te poţi aştepta la orice.

— Cine?

Casutt scutură din cap.

— Reto Bazzel, acela cu remorcile pentru colectarea laptelui, avea niscaiva planuri cu hotelul Gamander? întrebă Sonia mânată de o idee bruscă.

— Nu, el nu.

După o pauză Casutt adăugă:

— În schimb, tatăl său.

— Ce fel de planuri?

— Locuințe de lux.

— Și din ce cauză nu le-a realizat?

— Din cauza banilor. Ea a supralicitat.

— Și ăsta să fie un motiv?

Casutt repetă ceremonialul cu turnatul vinului, răspunzând de-abia după aceea:

— Vă spun toate astea pentru că v-ați purtat frumos cu mine. Dar n-am spus nimic! Pentru tată acesta n-ar fi un motiv. Pentru fiu însă da – păziți-vă de fiul său. Nu-i chiar întreg...

Casutt se ciocăni cu arătătorul pe frunte.

Vremea, care stătuse întreaga dimineață în cumpănă, hotărî acum să fie proastă. Norii nedecișI se desprinseră de pe versanții stâncoși și revărsară asupra văii rafale de ploaie rece ca gheața. Sonia își trase fermoarul canadienei până la bărbie și își scoase gluga din guler înainte de a ieși de sub poarta clădirii.

După câțiva metri auzi în spatele ei zgomotul puternic al unui motor Diesel. Își întoarse capul și văzu un Land Rover vechi, verde, cu o remorcă pentru vite; cobora șoseaua îngustă. Sonia se lipi de zidul unei case, făcându-i loc. La volan era un bărbat mai în vârstă pe care îl știa de la Steinbock. Unul din jucătorii de cărți de la masa lor obișnuită. Acesta trecu pe lângă ea fără să-i dea atenție. Deasupra ușii remorcii văzu dosul osos și noroiat al unei vaci.

Mai jos, pe șoseaua principală, o ajunse din urmă un Audi cenușiu-argintiu, care opri la câțiva metri după ce trecuse de ea. Portiera locului din față, de lângă șofer, se deschise. Sonia își încetini pașii.

În spatele ei auzi alt zgomot de motor. Se uită înapoi. Era maşina care colecta laptele. Aceasta reduse viteza şi opri la câţiva metri în urma ei. Audi-ul claxonă. Aştepta încă având portiera deschisă. Sonia o recunoscu acum pe Barbara Peters la volan. Urcă. Maşina porni. Sonia se uită înapoi. Şi maşina care colecta laptele demarase.

— Să nu vă sinchisiţi de el. Este inofensiv, spuse Barbara Peters.

— Să sperăm că aveţi dreptate, replică Sonia.

Barbara arăta bine, deşi făcuse o distanţă mare cu automobilul. În maşină plutea un miros plăcut – un parfum pe care Sonia nu-l cunoştea. Radioul transmitea muzică din Caraibe.

— Am auzit că şi tatăl lui avea interese la Gamander.

— Voia să-l transforme într-o casă cu apartamente de locuit. Imaginaţi-vă: să excaveze şi să construiască douăsprezece locuinţe de lux în stilul *neo-arvenstü* din Engadin.

— Cred că a fost foarte nemulţumit văzând că nu se alege nimic de planurile sale.

Barbara Peters începu să râdă:

— La un moment dat a apărut, beat mort, pe şantier şi m-a înjurat: „O să-ţi pară rău, curvă afurisită". Sau „scroafă" ? Sau ambele ?

— Şi nu vă este frică ?

— După cum am spus: strategia mea este să ignor totul. Dar hai să vorbim despre dumneavoastră. Vă simţiţi mai bine ?

— Ieri am vrut să-mi dau demisia; eraţi însă plecată. Iar astăzi mă simt mai bine.

— Mă bucur. V-aş simţi lipsa. Prezenţa dumneavoastră conferă puţin *glamour* sanatoriului nostru.

Sonia răspunse complimentului cu un zâmbet.

— În comparaţie cu doamna Felix şi Manuel... adăugă Barbara Peters cu toată candoarea, fără nici o intenţie rea.

Viră apoi spre drumul care ducea la hotel.

Sonia văzu în oglinda retrovizoare că maşina cu remorca pentru lapte oprise la câţiva metri de drumul de acces către hotel.

Să umpli tipsiile cu parafango era o îndeletnicire aproape meditativă. Sonia scoase polonicul din malaxor, desenă cu masa neagră, vâscoasă, ornamente pe tipsie şi urmări cum acestea se lăbărţează contopindu-se unul cu altul şi devenind un strat gros, cu un miros ciudat.

S-ar putea ca domnul Casutt să ştie mai multe decât spunea. Totuşi, nu credea că *el* era autorul celor întâmplate. Un bătrân neajutorat care bea prea mult nu ar fi avut răbdare să aştepte până ea părăseşte hotelul, să se furişeze pe urmă, prin hol, până sus la camera ei, să o descuie, să-l ia pe Pavarotti din colivie, să coboare iar scările, să treacă iar prin hol şi spa până în sala de relaxare, unde să înece pasărea în acvariu, iar apoi să traverseze pentru a treia oară holul şi să plece.

Dar în cazul atacului cu acid sulfuric şi al focului subacvatic s-ar putea să fi văzut ceva ce trecea acum sub tăcere. După cum s-ar putea să fi recunoscut şi vocea de la telefon care îl chemase să preia tura de zi.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se întărea convingerea că el îl cunoştea probabil pe făptaş. Şi era tot mai sigură că trebuie să ia în serios şi avertismentul de a se feri de Reto Bazzel, colectorul de lapte.

Băgă o tavă plină în dulapul pentru menţinere la cald şi începu să umple alta. Picură de sus de tot un fir subţire de parafango pe suprafaţa curată şi desenă ornamente înflorite pe tipsie, ca un bucătar de trei stele care garnisește farfurioara cu desertul.

Doamna Felix intră în încăpere fără să bată la uşă, o închise imediat şi se postă cu spatele la ea. Gura ei era ca o dungă subţire, iar două cute verticale adânci se intersectau, la rădăcina nasului, cu rama ochelarilor arcuiţi.

Sonia îi aruncă o privire întrebătoare.

Doamna Felix își făcu cruce. Apoi începu să boscorodească, dar cu o voce subțire, schimbată în mod ciudat:

Pe atotputernicul Christos îl rog acum
care al nostru mântuitor este,
care pe diavol l-a încătușat.
În numele său voi face cele ce am de făcut.
Pe apostat îl voi lovi acum,
cu ciomagul îl voi răpune.

Își făcu iar cruce, scoase din buzunarul șorțului alb o sticluță de culoare închisă, o desfăcu și o stropi pe Sonia cu conținutul ei.

Sonia scoase un mic țipăt de surpriză acoperindu-și fața.

Doamna Felix își băgă sticluța înapoi, în buzunarul șorțului, și părăsi încăperea.

Sonia se luă după ea. Ieșind pe coridor, o văzu dispărând într-una din camerele pentru tratament. Ajunsă în dreptul ușii auzi cheia răsucindu-se în broască pe dinăuntru. Sonia bătu la ușă.

Nici un răspuns.

Bătu iar:

— Doamnă Felix?

În cabina de tratamente era liniște.

— Doamnă Felix! țipă Sonia tare, cu o voce mânioasă.

Ușa cabinei învecinate se deschise și Manuel își scoase capul:

— Ce s-a întâmplat?

— A înnebunit. Știi ce-a făcut?

— Îmi povestești mai târziu. Mai am douăzeci de minute aici.

Apoi formă cu buzele numele „Bob", făcându-i cu ochiul.

Lichidul era inodor și incolor. Apă, probabil apă sfințită. Sonia se instalase în încăperea personalului, așteptându-l pe Manuel. Fuma una din țigările lui. Pe ale ei le aruncase de dimineață. Nu-și dădea seama ce o șocase mai mult: apariția

doamnei Felix sau faptul că Bob se lăsa masat de Manuel. De ce nu venise la ea?

Uşa se deschise. Dar nu era Manuel. Era Barbara Peters. Pentru prima dată de când Sonia o cunoştea, părea cam delăsată, fiind îmbrăcată în aceleaşi haine ca înainte cu două ore, în automobil. Dezordinea frizurii ei dădea impresia că nu fusese premeditată.

— Bango este aici, jos?

O întrebare neobişnuită. Complexul spa-ului era tabu pentru câini. Chiar şi pentru câinele şefei.

— Nu. A dispărut?

— Nu era acasă când am sosit. Şi nu-l găsesc nicăieri.

— Dar când a fost văzut ultima dată?

— Ieri-seară. Michelle i-a dat să mănânce.

— Casa este mare. Poate a fost încuiat undeva.

— L-am căutat peste tot. Aici îmi era ultima speranţă.

— S-o fi dus să se plimbe un pic.

Barbara Peters scutură din cap:

— Bango nu merge niciodată singur la plimbare.

8

— De ce la Manuel?

— Lumbago.

— De ce nu la mine?

— La tine contractez boala, nu terapia.

Sonia râse. Era în patul ei îngust, cu capul sprijinit de umărul lui Bob, urmărind jocul umbrelor de pe tavan.

— Crezi că un sunet poate fi galben, cu solzi trandafirii? îl întrebă.

— De ce nu, dacă sunetele ar fi colorate.

— Sunetele sunt colorate. Câteodată le văd.

— Şi Franz Liszt credea aşa ceva.

— Nu-mi imaginez doar, ştiu. Creierul meu poate uneori să vadă culorile sunetelor.

Simţea că Bob zâmbeşte în semiîntuneric.

— Ce culoare are cântatul meu la pian?

— Ca fumul ţigării. Albăstrui, aşa cum arată când se încreţeşte desprinzându-se de jăratic şi înălţându-se în rotocoale spre tavan. *Nu* cenuşiu, aşa cum iese pe gură şi nas, când fumăm.

Bob o strânse mai aproape de el.

— Exact aşa aş dori să cânt. Albastru şi transparent şi aerian, ca fumul unei ţigări uitate.

— Uneori simt şi gustul sunetelor.

— Şi ce gust are cântatul meu la pian?

Sonia se ridică şi se aplecă peste el:

— Uite aşa!

Îşi strecură limba în gura lui.

Bob dormea încă; Sonia ieşi încet din cameră şi atârnă de clanţă tăbliţa cu inscripţia „Nu deranjaţi".

Holul hotelului era pustiu, recepţia părăsită. Din încăperea din spate se auzea încet vocea cuiva care citea ştirile de dimineaţă.

O întâmpină mirosul, deja familiar, de clor şi uleiuri eterice. Cele două bazine erau liniştite, ca nişte lacuri vrăjite.

Peisajul din spatele faţadei de sticlă prindea viaţă, de parcă ar fi fost o pictură murală. Cerul acoperit de nori învăluia povârnişul muntos şi valea într-o lumină difuză, lipsită de umbre şi nuanţe.

Duşul pentru hidromasaj, de la marginea bazinului termal, picura tulburând liniştea.

Unul dintre şezlongurile de lângă bazin ieşea puţin în afară, nealiniat cu celelalte. Un halat de baie fusese aruncat pe salteaua albă atingând pardoseala de ambele părţi. Sonia împinse şezlongul la locul său şi ridică halatul de baie. Sub el găsi două reviste. Din acelea pe care le citea de obicei Lea, cea mai mare dintre cei patru copii Häusermann.

Cineva uitase pe cuierul de la duşuri o cască de baie. Lângă jacuzzi rămăsese o pereche de şlapi cu emblema hotelului.

Sonia făcu ordine, apoi porni spre scări. Ezită un moment înainte de a coborî. Avea senzaţia că merge spre un cavou.

Coridorul i se păru mai rece şi mai neprimitor decât în alte dimineţi când era de serviciu. Se apropie de cabina tehnică grăbind pasul, de parcă ar fi urmărit-o cineva; apăsă pe clanţă, inspiră adânc şi deschise uşa.

Se opri o clipă până ce ochii i se obişnuiră cu întunericul atenuat doar de lumina slabă a lămpilor de pe tabloul de comandă. După care se duse, cu paşi fermi, la siguranţe şi apăsă pe întrerupător.

Rememoră poziţiile corecte ale comutatoarelor, butoanelor şi manetelor şi execută în grabă manevrele necesare. Părăsi apoi cabina şi îşi începu rondul inspectând încăperile.

Trebuia să-şi adune toate forţele în faţa fiecărei uşi, înainte de a o deschide. Aprinse becurile peste tot şi dădu la maximum regulatoarele de lumină.

Sala de relaxare o lăsase la urmă. Ajungând în dreptul ei, îşi luă inima în dinţi şi apăsă clanţa. Întredeschise uşa, dădu drumul clanţei, făcu un pas înapoi, numără până la trei, apoi împinse uşa cu piciorul. Aceasta se roti în balamale şi se deschise, aşa încât se vedea acvariul. Peştii înotau liniştiţi printre plantele acvatice.

Sonia intră cu grijă şi aprinse lumina. Totul părea să fie în ordine, dar mirosul îi atrase atenţia. În aer nu plutea parfumul uleiurilor cu care se umpleau pulverizatoarele. Se simţea altceva. Patchouli?

Unul dintre şezlonguri fusese folosit. Cineva îşi făcuse o pernă din mai multe prosoape. Iar capătul lui era murdar, de parcă persoana respectivă s-ar fi culcat pe el cu pantofii plini de noroi.

Pe pardoseală, lângă şezlong, descoperi scrumul şi mucul unei ţigări. Nu, nu al unei ţigări, ci al unui joint.

Sonia închise uşa şi urcă în grabă scările.

Sus se ciocni aproape de Barbara Peters.

Nu era, ca de obicei la ora aceasta, în halat de baie, ci îmbrăcase o pereche de blugi şi un pulover roşu de caşmir, iar pe cap avea o şapcă de baseball pentru a-şi ascunde părul nepieptănat. Nu era machiată şi părea să nu prea fi dormit în timpul nopţii.

— Ştiţi ceva despre Bango? o întrebă pe Sonia cu glasul sugrumat de teamă.

— Cineva a fost în sala de relaxare şi a fumat un joint.

Barbara Peters alungă informaţia cu o mişcare a mâinii:

— Nu a apărut în timpul nopţii. Mă aştept la tot ce poate fi mai rău.

— Cel ce a fumat un joint nu a fost unul din oaspeţii hotelului. Cred că un străin a pătruns peste noapte aici, s-a culcat pe şezlong cu pantofii plini de noroi şi a fumat în

liniște un joint. A vrut să observăm și noi. A vrut ca noi să știm că el poate intra și ieși după bunul-plac.

Interesul șefei se trezi de-abia acum:

— Credeți că ar putea avea legătură cu Bango?

— Cred că are legătură cu întâmplările ciudate de aici.

— Iar dacă și dispariția lui Bango face parte dintre aceste întâmplări ciudate...

— Da, face.

Barbara Peters coborî cu pași fermi scările. Sonia o urmă.

Se opriră câtva timp în fața șezlongului, fără să spună nimic.

— Radiază ceva, constată șefa.

— Forță, răspunse Sonia.

Tăcură iar, duse pe gânduri.

— Pe mașina lui Reto Bazzel este lipit un poster cu o frunză de cânepă, spuse Sonia mai mult pentru sine.

— Îl suspectați?

— Da.

— Și sunteți încă de părere că ar trebui să merg la poliție?

— Sunt din ce în ce mai convinsă.

— Credeți că ar putea fi implicat și în dispariția lui Bango?

Sonia răspunse nu atât din convingere, cât pentru a o determina să anunțe poliția:

— Nu m-ar mira.

Barbara Peters se aplecă și strânse prosoapele murdare.

— Stop. Poliția trebuie să culeagă urme și amprente.

— Va trebui să se mulțumească deocamdată cu depozițiile noastre. Vreți să închidem tot spa-ul până își fac ăia fotografiile, iau amprentele și ne alungă oaspeții?

Părăsi camera cu brațul plin de indicii, aruncă totul în coșul pentru rufe din spălătorie și reveni cu o mătură și un făraș, înainte ca Sonia să fi reușit să se urnească din loc.

Reto Bazzel colectase laptele cu o jumătate de oră în urmă. Gian Sprecher se așeză pe bancă așteptând să vadă mașina apărând jos, pe șoseaua care traversa satul. Exact în

clipa în care aceasta intră în colimatorul lunetei, din direcţia contrară apăru o maşină a poliţiei. Cele două vehicule se încrucişară, iar maşina poliţiei trecu mai departe virând spre drumul de acces care ducea la Gamander şi parcând în faţa hotelului. Doi poliţişti în uniformă intrară şi încă nu ieşiseră până la ora aceasta.

De parcă el n-ar avea nimic mai bun de făcut decât să stea aici şi să-i aştepte pe ei doi!

Sonia crezuse că Barbara Peters doreşte ca ea să fie prezentă când vin poliţiştii. Dar aceasta îi spusese doar că o va chema dacă va fi nevoie. Ceea ce nu se întâmplase. Cu puţin înainte îi văzuse, prin uşa de sticlă, pe poliţişti plecând.

Şedea într-un şezlong de lângă bazin supraveghind activitatea din apă. Doamna profesor Kummer se bălăcea în apa caldă fără a-i acorda nici o atenţie, schimbând din când în când câteva cuvinte cu domnişoara Seifert, care stătea, complet îmbrăcată, la marginea bazinului.

Manuel era jos făcându-i tratament doamnei Lanvin. Luase la cunoştinţă, mai degrabă amuzat, episodul cu fumătorul nocturn de joint şi oscila între indiferenţă şi optimism şi în privinţa dispariţiei lui Bango.

Doamna Felix nu venise la serviciu, anunţând că este bolnavă. Sonia se bucura că nu trebuie să-şi mai bată capul şi cu ea.

Dinspre intrare se auziră deodată ţipetele şi râsetele copiilor: „Ooo!“ şi: „Nu! Bango! Stai!“

Pascal, Dario şi Melanie intrară valvârtej. Îl urmăreau pe Bango, care alerga când înainte, când înapoi, sărea pe ei, se învârtea în jurul lor şi alerga iar înapoi. Ca un câine care fusese mai multă vreme legat, iar acum se bucura de libertate.

Parcă era înfăşurat în ceva. O cârpă sau o bucată de stofă.

— Bango! strigă acum şi Sonia.

Dar câinele alerga ca un bezmetic în jurul bazinelor.

Barbara Peters apăru însoţită de recepţioneră.

— Bango! strigă. Unde ai fost? Ticălosule!

Bango se apropie în goană şi sări pe ea. Barbara reuşi să-l prindă.

Câinele purta pantaloni scurţi legaţi în jurul trupului cu un cordon. Partea din faţă a corpului fusese băgată într-un *T-shirt* murdar, mărime pentru copii, iar pe cap i se legase o pălăriuţă vânătorească verde.

Copiii o înconjurară pe Barbara Peters, care ţinea câinele în braţe. Ţipau şi râdeau.

Doamna profesor Kummer ieşi revoltată din bazin. Domnişoara Seifert îi puse un prosop pe umerii descărnaţi.

— M-am săturat! exclamă doamna profesor.

Barbara Peters îi aruncă Soniei o privire înspăimântată, de parcă ar fi aşteptat răspuns la o întrebare nepusă. Se făcuse albă ca varul.

Sonia dădu din cap:

— *„Când om devine animalul.“*

În spatele grupului de pini şi larice de lângă hotel fusese amenajat un mic teren de joacă pentru copii: cu nisip, tobogan, carusel şi o cetate construită din bârne nerindeluite. Cele două fiice ale familiei Häusermann trebuiau să-şi însoţească, pe rând, fraţii mai mici şi să-i supravegheze la joacă. În dimineaţa aceasta fusese rândul Melaniei.

Pascal şi Dario o luaseră, urlând, înainte, iar Melanie îi urma plictisită. Când ajunsese la spaţiul de joacă, cei doi fraţi o întâmpinaseră agitaţi şi o duseseră la cetate. Acolo îl descoperiseră pe Bango în travesti legat cu o frânghie scurtă. Acesta se produsese cu un dans de bucurie, schelălăind – nu putea lătra, deoarece şi botul îi fusese legat cu o cârpă. De îndată ce copiii îl dezlegară o rupse la fugă spre hotel.

Barbara Peters îşi dezmierda câinele ieşit din fire de fericire, permiţându-i să-i lingă faţa scăldată în lacrimi. Sonia o ajută să-l debaraseze de costumaţia degradantă şi îi însoţi apoi pe amândoi în locuinţa din turn. Acolo se uită în tăcere

la Bango, care devoră o cutie cu mâncare pentru câini, o cutiuță cu ton și o jumătate de cutie de bomboane, după care bău cu nesaț un castron cu apă amestecată cu lapte.

— Păcat că polițiștii au plecat deja, spuse Sonia.

— Și la ce ar fi folosit să fi fost încă aici?

Pe pielea palidă a Barbarei Peters apăruseră câteva pete roșii.

— Ar fi confirmat teoria.

Barbara Peters nu răspunse.

— Nu-i așa că nu le-ați spus nimic despre legendă? întrebă Sonia.

— Nici așa nu m-au luat în serios.

— Dar ce le-ați relatat?

— Despre fumătorul de hașiș. Și că îl bănuiesc pe Reto Bazzel.

— Nimic despre celelalte pățanii?

— Dacă vor pune capăt uneltirilor lui Bazzel, vor înceta și toate ciudățeniile.

Bango se culcă pe spate în fața stăpânei, care începu să-l scarpine, obedientă, pe piept.

— Dar povestea cu Bango? Nici despre asta nu vreți să le spuneți nimic?

— Ba da. A mers prea departe.

— Sunt de părere că deja cu Pavarotti a mers prea departe, observă Sonia cu răceală.

— Scuzați, firește.

Pe Barbara Peters o podidiră iar lacrimile. Sonia îi înlănțui umerii cu brațul și o trase spre ea. Barbara izbucni imediat în plâns.

Sonia își trecu mâna liberă prin părul ei zbârlit. Din când în când, printre sughițuri, se auzea câte un „Scuzați" înăbușit.

După ce Barbara Peters se liniști puțin, Sonia aduse un scăunel și se așeză în fața ei. Îi scoase mocasinul și îi luă piciorul pe genunchii ei. Piciorul Barbarei era mic – purta cel mult treizeci și șapte –, foarte îngrijit și pedichiurat, cu unghiile lăcuite cu același roșu-coral ca unghiile lungi de la mâini.

Sonia îşi puse uşor mâinile în jurul piciorului, îl împinse înainte, îl trase înapoi, înainte şi înapoi, într-un ritm tot mai rapid. Când simţi că s-a relaxat cuprinse cu mâna stângă baza degetelor şi îşi apăsă degetul cel mare de la mâna dreaptă în zona diafragmei şi a plexului solar de sub partea anterioară, cărnoasă, a tălpii.

Barbara Peters încetase să plângă. Se întinsese pe pernele sofalei, închizându-şi ochii.

— Mi-e frică, spuse.

— Ştiu.

— Mie nu mi-e niciodată frică.

— Mie aproape totdeauna.

— Vrei să ne tutuim?

— Cu plăcere.

Sonia îi luă în mâna stângă călcâiul, prinse cu mâna dreaptă vârful piciorului şi îl roti cu grijă mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă.

— Povestea cu frica are legătură cu soţul tău?

— Cu el a început. Iar acum mă cuprinde la cea mai neînsemnată ocazie. De parcă creierul meu ar fi fost reglat să se teamă.

— Te-a bătut?

— A vrut să mă omoare.

Bango adormise. Acum lătră uşor, iar labele sale se agitară în somn.

— La trezire nu-şi va mai aminti de nimic, spuse Sonia.

— Ce faci împotriva ei? Vreau să spun, a fricii?

— Mai demult înghiţeam pastile şi fugeam.

— Iar acum?

— Combat cauza, şi nu simptomele.

— Dar cum se procedează?

— Denunţându-l pe porcul ăsta. Povesteşte-le tot ce a făcut. Ca să fie retras din circulaţie.

Sonia nu ridică vocea. Dar îşi sublinie cuvintele apăsându-şi cu putere degetul mare în zona reflexogenă pentru stomac. Barbara trase aer printre dinţi cu zgomot.

— Scuză-mă, spuse Sonia.
— Dau un telefon imediat după aceea.

```
cum îl cheamă
pe cine
pe acela din cauza căruia nu te întorci
frédéric
mă refer la celălalt din cauza căruia
rămâi
bob şi este pianist
ah atunci rămâi rămâi
```

Un cer ca un sac cu cărbuni. În ton cu stâncile ude şi negre. Pădurile – aproape albastre, pajiştile – verzi ca nişte alge.

Gian Sprecher desprinsese toată după-amiaza crengile de pe copacii rupţi de vijelie şi le tăiase apoi cu fierăstrăul ca să facă din ele lemne de foc. Acum îşi transporta penultima încărcătură la gospodărie. Îşi conducea cu multă grijă tractorul supraîncărcat, coborând drumul de ţară muiat de ploaie şi noroios. După primul cot al curbei în formă de S, de la Funtana, intră pe şoseaua principală, rămase pe ea până trecu de al doilea cot şi viră, după cincizeci de metri, spre drumul de ţară care ducea la gospodăria lui.

Brazdele mari de pământ împrăştiate pe şosea de cauciucurile cu profil dur ale tractorului lăsară pe asfalt o urmă brună, de argilă.

Era de-abia ora şase, dar Reto Bazzel, aprinsese deja farurile cu fază scurtă ale maşinii sale. Se îndrepta spre ferma de prelucrare a laptelui. Colectase aproape cinci mii de litri.

Îşi ridicase pe creştetul capului ochelarii de soare cu lentile cu oglindă, iar din patru boxe răsuna *Rebel Music* a lui Bob Marley.

Reto fusese toată ziua binedispus. Îşi imagina mereu mutrele pe care le făcuseră probabil cei de la Gamander, şi râdea de fiecare dată. Mai ales acum, după scurta pauză intercalată sus, la liziera pădurii, unde fumase un joint.

Șoseaua era uscată, Pajero-ul rula lin, ca pe o oglindă.

La intrarea în curba de la Funtana își dădu seama că are o viteză prea mare. Frână.

Gian Sprecher o porni cu tractorul gol înapoi, spre pădurea Corv, pentru a-și lua ultima încărcătură de lemne. Ajunse la intrarea pe șoseaua principală. Acolo, îi atrase atenția ceva ciudat. În cafeniul urmelor de argilă noroioasă lăsate de vehiculul lui se amestecau o dâră albicioasă și una roșcată.

Frână, opri lăsând motorul pornit și coborî. Lapte. Lichidul alb care se prelingea de-a lungul șoselei era lapte. Dar firicelul îngust, roșiatic, care se infiltrase în lapte? *Merda!* ocărî Sprecher urcând șoseaua cu mersul lui șchiopătat.

După cotitură văzu Pajero-ul. Era răsturnat, cu roțile în sus, blocat între doi pini de pe taluz. Pe porțiunea de pajiște povârnită de deasupra șoselei se vedeau urmele lăsate de vehiculul care se dăduse peste cap. Iar puțin mai sus, în punctul unde derapase de pe carosabil, se înălțau în aer trunchiurile sfărâmate ale celor două larice tinere.

Remorca se desprinsese și rămăsese mai sus de mașină, dar încă pe șosea. Ca o doză de bere uriașă și îndoită.

Cu cât Gian Sprecher se apropia mai mult de locul accidentului, cu atât mai puternică devenea muzica ce se auzea din epavă acoperind pârâitul motorului tractorului său, care mergea în gol. *We're gonna chase those crazy baldheads out of town.*

Reto Bazzel fusese proiectat afară din mașină și zăcea pe șosea cu membrele contorsionate ciudat. Sângele care se scurgea dintr-o rană mare de la gât se amesteca în laptele ce șiroia din cisternă.

Gian Sprecher își făcu cruce.

Deodată zăgazurile cerului se deschiseră și începu să cadă o ploaie deasă.

Încă o oră până la terminarea programului de lucru. În ultimele două ore nu venise nimeni la bazin. Sonia și Manuel

se așezaseră pe o bancă de granit lustruit, din dreptul peretelui de sticlă. De acolo puteau fie să supravegheze cele două bazine, fie să admire peisajul. Ei stăteau cu spatele la bazine.

Sonia îi povesti cât de mult o afectase pe șefă episodul cu Bango. Singurul comentariu al lui Manuel fusese:

— Înseamnă că nu este totuși chiar atât de insensibilă pe cât s-ar fi putut crede.

Discutară după aceea despre teoria Soniei și căzură, în cele din urmă, de acord că principalul suspect rămâne Reto Bazzel. Se săturară însă și de această temă și trecură la altele. Pentru moment, doamna Felix.

— Face cu siguranță parte dintr-o sectă oarecare. Se întâmplă de multe ori în cazul unor asemenea fete bătrâne. La un moment dat delirul religios iese la suprafață.

— A rostit un descântec și m-a stropit cu apă sfințită. De parcă aș fi fost diavolul.

— Din Milano.

Manuel izbucni în râs. Sonia rămase gravă.

Bazinele erau deja învăluite în umbrele crepusculare prea timpurii ale acestei zile cenușii. Le era ambilor lene să se ridice și să aprindă lumina.

Începu să plouă – de parcă ar fi plouat de când lumea. Rafalele de ploaie acopereau peisajul ca un raster dur, aveai senzația că stai prea aproape de un ecran lat și că vâjâitul monoton al cascadelor ar reprezenta subtitrarea.

Un vehicul agricol cobora șoseaua. Sonia îl recunoscu pe țăranul care șchiopăta. Se grăbea, de parcă ar fi vrut să se refugieze din calea ploii.

— Se știe ce are? întrebă Sonia.

— Doamna Felix? E bolnavă. E tot ce știu. Nimic grav, dacă ai sperat așa ceva.

— Nimic grav. Dar să sperăm că e de durată.

Se uitară în tăcere la peisajul incolor, înecat în perdeaua de ploaie. Un Land Rover vechi urca șoseaua urmat de un VW și de o mașină de teren japoneză. La o oarecare distanță venea tractorul țăranului șchiop.

— Ce circulaţie pe vremea asta, observă Manuel.

La intervale scurte apărură şi alte vehicule. Unul din ele era Land Roverul roşu al pompierilor.

— S-a întâmplat ceva, îşi dădu cu părere Sonia.

Rămaseră pe bancă urmărind desfăşurarea neobişnuită de forţe.

După vreo douăzeci de minute trecu în aceeaşi direcţie, cu viteză mare, o maşină a poliţiei. La puţin timp după aceea, o ambulanţă.

— Un accident, conchise Manuel.

Sonia dădu din cap.

După ce au făcut curat în spa, în drum spre camerele lor, au trecut prin holul hotelului. La recepţie se aflase deja:

— Reto Bazzel, spuse Michelle, omul care colectează laptele – accident mortal.

Sonia şi Manuel schimbară o privire.

— Dar cum s-a întâmplat? întrebă Sonia.

— S-a accidentat. Nu ştia mai mult.

Camera lui Manuel se găsea în altă aripă a hotelului. Se despărţiră când ajunseră în dreptul scărilor.

— Rămâne să sperăm că-i adevărat, spuse Manuel rânjind.

Sonia încercă să mimeze o expresie şocată. Dar şi ea se gândise la acelaşi lucru.

La intrarea în restaurantul Steinbock erau întinse pe jos nişte cârpe murdare, de la care o cărare formată din urme de încălţăminte ducea în sala de mese. La garderobă se îngrămădeau hanorace ude şi lodenuri. Pe poliţa pentru pălării un talmeş-balmeş de chipie, pălării vânătoreşti şi şepci din material plastic. De la masa clienţilor obişnuiţi ai localului nu răzbătea zgomotul vocilor celor ce o frecventau la sfârşit de săptămână, ci se auzeau murmure înăbuşite, de parcă ficcare îşi spunea propria rugăciune.

Sonia nu mai era sigură că fusese chiar atât de fericită ideea ei de a veni cu Bob la Steinbock, la o cină târzie, după ce acesta îşi terminase programul de la cocteil şi dineu.

Îi povestise, în urmă cu două zile, cu mult entuziasm, despre bucătăria experimentală a lui Peder Bezzola, iar accidentul lui Reto Bazzel nu era, după părerea lui Bob, un motiv suficient pentru a-şi schimba programul.

Liniştea părea să fi devenit şi mai adâncă după intrarea lor. Nina puse pe bufet tava cu pahare goale de vin şi bere şi veni la ei:

— Doriţi să mâncaţi? întrebă.

Sonia şi Bob dădură din cap, iar ea îi conduse în sala de mese. Purta o fustă strâmtă şi o bluză care îi lăsa abdomenul gol – ambele negre; dar probabil din întâmplare, şi nu din pietate. Avea obrajii îmbujoraţi, părând mai degrabă binedispusă decât îndurerată în urma accidentului.

Doar două mese erau acoperite cu feţe de masă albe, pe celelalte vedeai moltoane pătate. Nu se aşteptase nimeni ca la ora aceasta să mai vină clienţi să ia masa.

Lista de bucate adusă de Nina era nouă. Patru pagini, dar nici unul dintre meniurile retoasiatice. Doar obişnuitele mâncăruri dintr-un restaurant de la ţară şi câteva specialităţi locale.

— Există şi o altă listă de bucate? se interesă Sonia.

— Nu. Doar aceasta.

— Dar specialităţile asiatice?

— Nu se mai prepară.

Înainte ca Sonia să fi putut întreba din ce cauză, Nina trecu în cealaltă încăpere, de unde cineva o strigase cu voce tare. Când se întoarse, comandară amândoi supă de arpacaş după reţeta locală şi clapon. Bob o consolă spunându-i că, pentru el, şi aceste specialităţi erau destul de exotice.

Atmosfera apăsătoare din local îi învălui şi pe ei. Încercară la început să încropească o conversaţie, ca doi străini – ceea ce, de fapt, şi erau. Dar în curând renunţară. Mâncară în tăcere, ca nişte bătrâni.

La desert – tort de nucă, după o reţetă locală, cu îngheţată de vanilie –, Peder Bezzola veni la masa lor. Pe tunica de bucătar, de obicei albă ca zăpada, se vedeau câteva pete

de sos, cravata albă era puţin desfăcută, părea prost bărbierit, iar ochii îi sticleau în urma consumului de vin roşu.

— A fost bun? întrebă.

Fără să vrea, vocea avusese o inflexiune provocatoare.

— Da, da. Dar unde s-a dus nota asiatică? întrebă Sonia.

— La Gamander, răspunse bucătarul. Dacă doriţi notă asiatică puteţi mânca pe săturate la hotel. În fond, acolo a fost inventată iniţial.

Sonia şedea în fotoliul verde-oliv, cu picioarele încolăcite încă în jurul şoldurilor lui Bob. El era peste ea, sprijinindu-şi capul de umerii ei. Respiraţia li se liniştise puţin.

— Poate că e de vină adierea morţii, spuse Sonia.

— Cum?

— Poate că ea ascute în oamenii vii dorinţa.

De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, soarele răsări în toată splendoarea lui în Val Grisch – localitatea cufundată în doliu. Încălzi pajiştile muiate de ploaie până începură să aburească, întocmai ca nişte şervete scoase din apă fierbinte şi puse la uscat afară, pe timpul iernii.

Casa lui Luzi Bazzel părea părăsită. Treaba din grajd o făcuse, în zori de zi, Joder, un strănepot de-al lui Luzi. Ţăran în timpul liber, acesta trăia în rest din activitatea de zidar angajat la unul dintre numeroasele şantiere cu care Engadinul era în mod sistematic desfigurat. Vitele fuseseră deja duse la păscut. Luzi stătea tăcut de veghe la căpătâiul fiului său, pe care îl aduseseră acasă în aceeaşi noapte, punându-l pe catafalc în odaia bună.

Sonia deschisese spa-ul şi îşi înota lungimile de bazin obişnuite, cu mişcări energice. În bazin nu era nimeni. Barbara nu mai ieşise din camera ei de când îl regăsise pe Bango.

Uşa de sticlă se deschise cu puţin înainte de opt şi apăru Igor. Îi făcu semn Soniei să vină la marginea bazinului:

— Să vii la şefa. Este aici poliţia.

Sonia se îmbrăcă și peste zece minute intră în biroul Barbarei Peters. Cei doi polițiști în uniformă, care fuseseră și ieri, păreau să nu se simtă în largul lor pe scaunele din țevi de oțel.

Barbara era iar îmbrăcată în blugi și în puloverul de cașmir roșu, pe care le purtase ieri. În locul șepcii de baseball își legase capul cu un batic de mătase, înfășurat ca turban, așa cum obișnuia să-l poarte Begum.

Dar expresia feței ei se schimbase. Nu mai părea timorată și chinuită, ca ieri, ci destinsă și sigură, ca de obicei.

— Sonia, domnii mi-au adus două obiecte interesante.

Se ridică și arătă un halat de baie nu foarte curat care fusese pus pe spătarul unuia din scaunele neocupate.

Halatul era inscripționat cu numele hotelului.

— A fost găsit în mașina accidentată a domnului Bazzel. De asemenea și asta.

Puse halatul de baie înapoi, pe scaun, și luă de pe o măsuță o pungă mică de plastic închisă cu un fermoar, pe care i-o dădu Soniei. Conținea o cheie de siguranță prinsă de un inel de identitate de culoare albastră.

— O cheie universală, completă Barbara. Accidentatul o avea în mănunchiul său de chei.

Sonia se uită la cheie, apoi la Barbara și la cei doi polițiști.

— De unde o avea?

— Poartă numărul cinci, explică polițistul mai în vârstă. Conform schemei cheilor, este numărul cheii de rezervă de la recepție. Își avea locul în casă. Lipsa ei n-a fost observată până acum.

— Și cum a ajuns Bazzel în posesia ei?

Barbara ridică din umeri, de parcă n-ar cunoaște răspunsul.

Dar după aceea spuse:

— Poate că totuși nu l-am nedreptățit pe domnul Casutt.

Sonia își aminti de bătrânul cu zâmbetul stereotip, în locuința aceea neaerisită, și îi auzi parcă vorbele: Feriți-vă de fiu. Nu este chiar întreg la cap. Aceasta să fi fost

explicaţia? Să fie Casutt, dacă nu făptaşul, cel puţin complicele?

— Doamna Peters ne-a relatat povestea cu câinele ei, spuse poliţistul care avea, în mod evident, un grad superior.

— S-a întâmplat înainte să fi ştiut despre afacerea cu cheia, preciză Barbara.

— Spunea că aveţi şi dumneavoastră o teorie.

Deşi Barbara îi dădu de înţeles, cu gesturi foarte sugestive, că ar fi cazul să-şi ţină gura, Sonia povesti despre toate întâmplările şi despre semnificaţia care le revine, după părerea ei. Poliţistul care punea întrebările îşi făcea notiţe cu o mină serioasă. Îl surprinse o singură dată schimbând o privire cu colegul său mai tânăr.

```
ia spune-mi cum se numeşte hotelul
gamander
de ce
poate că vin cum se numeşte cătunul
val grisch dar nu prea am timp
nu-i nimic
```

Sonia simţea că sentimentul de uşurare al Barbarei Peters i se transmisese întregului personal. Şi chiar şi puţinii oaspeţi care nu aveau habar de originea atmosferei apăsătoare observau că personalul este mai motivat, iar serviciile sunt prestate cu mai multă solicitudine.

Şi ea se simţea mai bine. Dispăruse senzaţia aceea surdă a unei ameninţări ascunse. În schimb nu dispăruse amintirea ei.

Ziua de după moartea lui Reto Bazzel era caldă – o zi de vară. Temperatura le permitea oaspeţilor hotelului să ia masa de seară pe terasă. Barbara Peters susţinea această variantă, deşi în rândurile personalului se auziră şi voci care o disuadau – printre ele şi cea a Soniei. Satul ar putea interpreta aşa ceva drept lipsă de pietate, se temeau respectivii.

Dar, după părerea Barbarei, nu era cazul ca şi musafirii să aibă de suferit din cauza nenorocirii, deci dădu dispoziţii ca pianul să fie tras lângă fereastră, iar pe Bob îl rugă să *nu* cânte melodii triste. Îi invită pe Sonia, Manuel şi recepţionera Michelle să ia din nou masa împreună cu oaspeţii şi în felul acesta se întruni o societate de douăzeci şi una de persoane, aşezate la şapte mese.

Deşi ea însăşi luă loc la masa doctorului Stahel, era în primul rând amfitrioana eclatantă, atentă. Îşi plimba toaleta Valentino, cu umerii goi, de la o masă la alta, schimbând câteva cuvinte cu mesenii şi izbucnind din când în când cu râsul ei de fetiţă, care se revărsa, cristalin, ca o cascadă mărgelată. Ţinea tot timpul în mână o cupă cu şampanie pe care, cu ocazia scurtelor popasuri la masa doctorului Stahel, chelnerul i-o umplea din sticla aşezată în frapiera de lângă masă.

Datorită umbrelelor de soare colorate, a chelnerilor îmbrăcaţi în jachete de pânză albă scrobită şi a ritmurilor de jazz, gândul te ducea nu atât la masa de seară a câtorva oaspeţi ai hotelului, cât mai degrabă la un *dinner party* în onoarea unei zile fericite de vară.

Michelle şi Manuel se întreţineau binedispuşi şi veseli. Soniei însă îi venea mai greu să se încadreze în atmosfera generală. Nu se simţea în largul ei.

Ajunseseră la desert când se auzi deodată zgomotul unui motor cu turaţie mare. Oaspeţii se uitară spre şoseaua care venea dinspre sat, trecea pe lângă hotel şi urca apoi mai departe. Un Land Rover vechi, de culoare verde, înainta din direcţia satului şi opri la punctul cel mai apropiat de terasă.

Coborî un ţăran bătrân. Purta un costum de culoare închisă şi o cravată neagră. Braţele îi atârnau de parcă ar fi fost desprinse de trup. Timp de câteva clipe se uită fix la cei de pe terasă, fără să spună un cuvânt. Deodată strânse pumnul, îl agită în mod ameninţător şi ţipă, cu o voce plină de ură, câteva cuvinte în limba lui.

Oaspeţii amuţiră – în afară de Bob, care, neputând vedea de la locul lui toată scena, îşi interpreta în continuare seria de *happy tunes.*

Bătrânul tăcu un moment părând să asculte, descumpănit, muzica. Apoi ridică iar pumnul şi ţipă:

— *Schmaladida musica dal diavel!*

După care urcă în Land Rover. Greoi şi cu grijă, de parcă ar fi fost cuprins brusc de o mare oboseală.

Pianul încetă. Probabil că Bob îşi dăduse seama de schimbarea de atmosferă de pe terasa cufundată deodată în linişte. Faţa sa apăru la fereastră. Se uită cu o privire interogativă la Barbara.

— Minunat! îi strigă aceasta. Mulţumesc. Continuaţi, vă rog, tot aşa!

Bob schimbă o privire cu Sonia înainte de a dispărea de la fereastră. La scurt timp după aceea improvizaţiile sale învăluiră din nou seara estivală în sonorităţile lor.

Oaspeţii începură iar să mănânce, încercând să reînnoade firul discuţiilor. Nu se uită nimeni spre bătrânul de pe şosea, care întoarse maşina de teren cu motorul ei zgomotos şi angrenajele zornăitoare.

Barbara Peters încercă din răsputeri să şteargă amintirea acestei scene. Dar atmosfera nu mai era aceeaşi.

— Ce-a spus ? îl întrebă Sonia, mai târziu, pe unul dintre chelnerii care vorbeau romanşa din Engadinul de Jos.

— A fost Luzi Bazzel, tatăl mortului. Să mergem acolo de unde am venit. Sau: *gió l'infierm.* În iad.

— Iar *Musica dal diavel* înseamnă muzică diavolească. Nu-i aşa ?

— Bravo!

Spinarea lui Bob se simţea ca ceva amar cu zahăr. Gemetele sale erau de culoare purpurie pe un fond auriu.

Călărea pe un val rubiniu până când o înghiţi creasta spumoasă galbenă, de culoarea cromului, absorbind-o în vârtejul talazurilor negre.

```
și vii acum aici sus
unde
aici
cum așa
fiindcă așa mi-ai scris
eu să vin în acest sat fantomatic doar nu
sunt nebună
```

Sonia reciti ultimul dialog SMS purtat cu Malu. Citise corect:

```
ia spune-mi cum se numește hotelul
gamander
de ce
poate că vin cum se numește cătunul
val grisch dar nu prea am timp
nu-i nimic
```

Expeditor: Malu. Dar îi atrase atenţia numărul. Era numărul vechiului mobil al lui Malu.

Sonia formă numărul. Deţinătorul acestui număr nu este accesibil, răspunse o voce de femeie.

Formă noul număr. Malu răspunse imediat. Sonia o întrebă fără nici o introducere:

— Ţi-ai găsit vechiul mobil?

— Nu, n-a mai apărut.

— Drace!

— Cel nou e mai bun. Mai mic și are și cameră.

— Cineva mi-a trimis un mesaj de pe cel vechi, prefăcându-se că e de la tine.

— Și de ce ar fi făcut așa ceva?

— Pentru a afla unde sunt. Nu l-ai pierdut. Ţi-a fost furat.

— De către cine?

— *Pentru* cine? Aceasta este întrebarea.

— Ce crezi, pentru cine?

— Frédéric.

La celălalt capăt al firului se lăsă, o clipă, liniştea.
— Gândeşte-te, o rugă Sonia.
— Asta fac. Dar nu-mi vine nimeni în minte.
— Te-ai împăcat cu Hanspeter?
— No, sir.
— Te mai întâlneşti cu Kurt?
Nici un răspuns.
— Te mai întâlneşti cu el, nu-i aşa?
— Dar el n-ar...
— Te-ai mai înşelat în privinţa.
Iarăşi tăcere la celălalt capăt.
— Gândeşte-te bine!
— Am fost la Sansi Bar. Câteva Martini de împăcare. Multe. La un moment dat am observat că nu-l mai am. Am dat telefon a doua zi şi am întrebat dacă nu l-am uitat acolo. Drace! Îmi pare rău, Sonia.

Sonia se duse la recepţie şi o rugă insistent pe Michelle să nu accepte nici o corespondenţă expediată recomandat pe numele ei.

Dangătul clopotelor se auzea, ca un memento, până sus, la Gamander. Jumătate din sat venise la înmormântare, căci era sâmbătă. Pater Dionys oficia slujba. După aceea convoiul funerar se înghesui, pe o ploaie măruntă, în jurul gropii săpate în cimitirul mic.

Suportul pentru coroane era încărcat cu ultimele omagii, având în vedere că tatăl lui Reto era un om important.

O coroană mare, din gerbera multicolore, o capodoperă a artei florale funerare, dădu naştere câtorva comentarii. Pe panglica neagră scria cu litere aurite: „Cu sincere condoleanţe/Oaspeţii şi personalul hotelului Gamander".

După înmormântare, Luzi Bazzel îi invită pe participanţi la restaurantul Steinbock. Dar – contrar obiceiului – aceştia nu manifestară, încetul cu încetul, voioşie şi bună dispoziţie de bucurie că totul s-a terminat, iar ei sunt încă în viaţă. Mâncau şi beau, toţi, aproape amuţiţi, din respect faţă de

durerea împietrită a văduvului care își dusese unicul fiu la groapă.

În această seară nu jucă nimeni cărți la Steinbock. Nina și Chasper Sarott ședeau, plictisiți, la masa tradițională a celor ce obișnuiau să se întâlnească la o partidă.

Singurul client era Gian Sprecher. Se instalase la măsuța lui, în fața unui pahar pe jumătate golit, îmbrăcat încă în costumul cel bun, cu cravată neagră la gât, și privea în gol. Când voise să-l consoleze pe Luzi Bazzel, după slujbă, acesta refuzase să dea mâna cu el.

Peder Bezzola închise la ora nouă bucătăria rămasă rece și intră în sala de mese. Văzându-l, Gian Sprecher îl chemă la masa lui.

— Să-ți povestesc ceva? îl întrebă pe bucătar.

— Din partea mea... răspunse acesta așezându-se.

— Dar rămâne între noi.

Pătura de nori plutea apăsător deasupra văii, ca o mare de ceață așezată cu capul în jos.

Sonia își sacrificase iar pauza de prânz de dragul jogging-ului. Motivul care o determinase să renunțe uneori la hotărârea neclintită de a face zilnic ceva pentru a rămâne în formă zăcea acum la doi metri sub pământ.

Alergă pe drumul de legătură dintre satele de pe terasele sudice ale Engadinului de Jos. Sub ea – Val Grisch. La câțiva metri deasupra – stratul cenușiu și compact de nori din care răzbătea din când în când rezonanța aspră a talăngii vreunei vaci.

Respira ușor. Atribuia acest amănunt faptului că, de câteva zile, reușise să fie iarăși nefumătoare. Poate și sentimentului general de relaxare, tulburat doar de SMS-ul falsificat de pe mobilul furat al lui Malu.

Și se mai adăuga ceva ce va fi obligată să-și recunoască la un moment dat sie înseși. Poate că era puțin îndrăgostită.

Drumul de promenadă se intersecta cu o ulicioară pentru uz agricol. Trebuia să o ia pe aici dacă voia să ajungă

la timp la locul de muncă. Avea programată o ședință de masaj la ora două jumătate – un oaspete nou, pe care nu-l văzuse încă.

Perdeaua de ceață din fața ei luase o nuanță de un cenușiu-închis.

Începu să plouă cu picături mari și grele încă înainte ca ea să fi ajuns la prima gospodărie de la marginea satului. După câteva minute, pe rigolele care traversau la intervale regulate străduța curgea o apă de ploaie maronic.

Treningul se lipea de corpul ei i se făcu frig la mâini. De-a lungul șuvițelor de păr care îi ieșeau de sub șapca de baseball se prelingeau în guler pârâiașe reci.

Strada de la mijlocul satului era înecată în ploaia care împroșca peste tot. Doamna Bruhin aprinsese lumina în prăvălie, atât de întuneric se făcuse dintr-odată.

O ajunse din urmă un automobil care rulă câtva timp alături de ea. Să sperăm că nu era tot unul din ăia. În prima clipă voi să iuțească pasul fără a-și întoarce capul. Dar apoi se opri totuși.

Era un Passat negru care frână în dreptul ei. Șoferul se aplecă și deschise portiera din dreapta.

— Hai, repede, urcă!

Era Manuel.

Sonia se așeză pe locul de lângă el.

— Nu știam că ai mașină.

— Nu toți bărbații se laudă cu mașina lor.

Deși ștergătoarele de parbriz funcționau la maximum, casele de pe drum de-abia puteau fi deosebite una de alta.

— Nu vorbim despre vreme, de acord? spuse Manuel.

— Bine. Doar turiștii vorbesc despre vreme. Și personalul.

Ajungând în dreptul camerei de tratament Sonia simți imediat că ceva nu e în ordine. Camera emana o culoare transparentă. Dar nu o putea defini.

Puse mâna pe clanță, o apăsă cu grijă și intră.

Pe patul de masaj, scăldată în jocul de nuanțe al orgii de lumini, era o femeie acoperită până la ceafă. Stătea culcată pe burtă. Sonia nu-i vedea fața.

Culoarea care le acoperea pe toate celelalte pornea de la ea înconjurând-o ca o umbră colorată. Un ultramarin fluid.

În clipa aceea Sonia își dădu seama cine e.

9

— Nu pleca, Sonia!

Trebuie să fi simţit că Sonia voise să părăsească de îndată încăperea.

— N-am pretenţia să mă masezi. Trebuie doar să stau de vorbă cu tine.

Acelaşi ton şi acum. Prietenos, dar nu admitea nici o împotrivire. Şi, întocmai ca mai demult, se impuse şi de data aceasta în faţa Soniei, care închise uşa şi se postă la căpătâiul patului pentru masaj.

Iat-o. Îşi sprijinise faţa întoarsă pe braţele bronzate, încrucişate sub cap. Şi îşi strânsese sub un turban părul cenuşiu-albăstrui, lung până la umeri şi cu o tunsoare de fată tânără. Unghiile mâinilor destul de tinereşti erau lăcuite cu aceeaşi nuanţă *pearl orchid.* Mai demult, Sonia trebuia să-i procure lacul din duty-free. Nu fiindcă nu şi-ar fi putut permite să plătească preţul întreg. Era doar unul din nenumăratele tertipuri menite să-i asigure prezenţa în căsnicia fiului ei.

— Îţi place ce faci aici?

— Uneori mai mult, alteori mai puţin. De exemplu, acum mai puţin.

— Trebuie să mă suporţi o oră. Am plătit pentru o oră.

— Nu sunt o curvă pe care poţi s-o regulezi sau cu care să stai de poveşti pentru aceeaşi sumă de bani.

— Nu ştiu nimic despre curve.

— Eu însă ştiu. Datorită fiului tău.

O clipă tăcură amândouă. Sonia marcă punctul în favoarea ei. Dar mama lui Frédéric îşi revenise rapid:

— Dacă un bărbat merge la prostituate înseamnă că în căsnicia lui ceva nu este în ordine.

Sonia nu răspunse.

— Scuză-mă, Sonia. Nu asta am vrut să spun.

Era o noutate ca *maman* să-și ceară scuze.

— De fapt, ce vrei?

— Doar o iscălitură.

— Nu ți-o dau.

Maman își întoarse capul. Se uită acum direct la Sonia. Arăta bine. Musculatura gurii – netedă; sprâncenele – arcuite; cutele pleoapelor – înlăturate.

— Te înțeleg, Sonia.

— Mă îndoiesc.

— Am avut și eu parte de momente grele cu *papa.*

— Ah, da? A încercat și el să te omoare?

— Frédé n-a încercat așa ceva, Sonia. A fost doar un accident. Îl cunosc. Este cam impulsiv, dar Frédé nu-i în stare să facă rău nici unei muște.

Cu degetul arătător Sonia își trase în jos buza inferioară și se aplecă spre *maman*:

— Iată! Vezi cicatricea aceasta? Provine de la pumnul băiețașului tău atât de blând. Și dacă nu-ți pot arăta și urmele unei împușcături e numai pentru că fusese prea beat ca să mă nimerească.

— Iresponsabil temporar.

— Și cine îmi garantează că nu se îmbată iar, că nu devine iar temporar iresponsabil și nu termină ceea ce a început?

— Eu!

— Cum?

Fosta mamă-soacră zâmbi pentru prima dată:

— Pot exercita o anumită influență asupra lui Frédé.

— Nu una bună, dă-mi voie să-ți spun.

Mama renunță să riposteze. În schimb spuse cu cel mai amabil ton:

— Hai, Sonia, fii drăguță! Acolo, pe masă, este cererea de-a opri procedura. Ești singura care o poate iscăli.

— Uită acest amănunt!

Maman îi oferi un zâmbet matern:

— Îți fac o propunere. Iscălește-o provizoriu și condiționat. Și vezi pe urmă cum se comportă. Dacă în următoarele șase luni îți dă cel mai mic prilej de nemulțumire, poți retracta, iar procedura este reluată.

Codul penal, articolul 66, alineatul 2. Sonia cunoștea toate paragrafele pe dinafară. Dar pentru prima dată se gândi mai serios la posibilitatea de a accepta.

Probabil că *maman* simțise schimbarea:

— În fond, l-ai iubit la un moment dat, adăugă.

— Da, l-am iubit. Dar nu mi-a plăcut niciodată cu adevărat de el.

Mama lui Frédéric înghiți și asta:

— A fost din copilărie o ființă sensibilă. L-a durut îngrozitor faptul că l-ai părăsit. De fapt, n-a vrut decât să te aducă înapoi. Bărbații nu se pricep întotdeauna să-și exteriorizeze sentimentele.

În tratativele diplomatice există momente când este de preferat să taci. Fosta soacră a Soniei pierduse acum o asemenea ocazie.

— Așa numești tu așa ceva? Să apari în toiul nopții în fața locuinței soției de care ești divorțat, să iei cu asalt soneria și, fiindcă nu ți se deschide, să spargi geamul ușii de la intrare, să pătrunzi cu forța, să o tratezi cu pumnii și, în clipa când intervine un vecin, să tragi cu arma asupra ei? Așa ceva înseamnă nepricepere în a-ți exterioriza sentimentele?

— Și-a pierdut mințile pentru o clipă. Știu.

— Și le-a pierdut într-o manieră foarte bine premeditată. Și-a încărcat pistolul pe care-l avea de pe vremea când fusese ofițer și l-a luat cu el, ca să-l aibă în vederea unei pierderi spontane a minții!

Sonia ridicase tonul. Acum tăcu, încercând să se calmeze.

Maman se ridică. Sonia observă că nu se gândise nici o clipă la masaj, căci avea pe ea un costum de baie.

— Și ce mai vrei? I-ai distrus deja cariera. Aproape că și viața.

Sonia era cât pe-aci să țipe la ea. Dar se forță să respire regulat și răspunse liniștită:

— Și le-a distrus *el*, pe amândouă.

Luă apoi documentul de pe masă. Era intitulat: „Cerere de suspendare a procedurii împotriva dr. Frédéric Forster". Rezistă impulsului de a-l rupe în bucăți și i-l întinse lui *maman*.

Aceasta ignoră gestul:

— Nu crezi că îi datorezi totuși ceva pentru viața pe care ți-a oferit-o? Și ți-o oferă încă și acum?

Sonia lăsă să cadă hârtia și se întoarse, să iasă din cameră. Dar *maman* o apucă de braț strângând-o ca într-o menghină:

— Mai devreme sau mai târziu tot va ieși din închisoare, și fără ajutorul tău. Și aș fi cu mult mai liniștită dacă aș ști că nu are motive să-ți poarte ranchiună.

Sonia prinse mâna lui *maman* eliberându-se din strânsoare. Apoi spuse, tot cu o voce calmă, deși inima îi bătea nebunește:

— Deci mă mai și amenințI cu fiul tău atât de blajin!

— Gata?

Manuel ședea la masa din camera personalului încercând să rezolve un careu de cuvinte încrucișate.

— Era mama fostului meu soț. Sonia era bucuroasă că-l găsise aici pe Manuel. Se așeză lângă el.

— Credeam că nu știe nimeni unde ești.

— În afară de cea mai bună prietenă a mea. Și aceleia i-au șterpelit mobilul și au citit SMS-urile mele.

— Nu se dau înapoi de la nimic.

— Vor ceva ce doar eu le pot da.

— Ce?

Sonia nu văzu nici un motiv să-i ascundă adevărul.

— O iscălitură. Vor să iscălesc o cerere de suspendare a procedurii contra fostului meu soț.

— Ce fel de procedură?

— Amenințare, violare de domiciliu, leziuni corporale, tentativă de omor, port ilegal de armă etc.

Manuel fluieră cu admirație.

— În calitate de victimă și fostă parteneră de viață a făptașului, divorțată de el de mai puțin de un an în momentul comiterii faptelor, aș putea solicita suspendarea procedurii. Ar rămâne tentativa de omor, dar avocatul său încearcă să elimine această acuză pretextând că Frédéric nu voise decât să mă amenințe cu pistolul. Procurorul ar putea accepta această versiune doar dacă însăși victima pledează în favoarea făptașului. Un întreg stat-major de avocați lucrează la acest caz. El își poate permite așa ceva. A făcut avere atunci, cu New Economy.

— Dar să sperăm că acum este la închisoare.

— Doar la psihiatrie. Avocații lui au cerut imediat o expertiză psihiatrică, iar judecătorul de instrucție l-a trimis la clinica Waldweide. Acolo îl pot ține pentru o perioadă de timp egală cu aceea pe care ar petrece-o la închisoare în caz de condamnare. Dacă nu iscălesc, ar putea fi vorba de cel mult câțiva ani; dacă iscălesc, îl vor pune în libertate.

Manuel dădu din cap, gânditor:

— Și ar putea încerca din nou?

— Este, în orice caz, bine să știu că nu se află în libertate.

Ușa se deschise și în prag apăru doamna Felix. Cu ochii măriți, se uita la ei, îngrozită, prin lentilele ochelarilor de culoarea bomboanelor. Își făcu cruce:

— Crucea, spuse bâlbâindu-se. Crucea!

Crucifixul din nișa de deasupra ușii bibliotecii era întors cu capul în jos. Nu se știa de când, nu-și ridicase nimeni ochii spre el. În afară de doamna Felix, care dusese înapoi, în bibliotecă, o carte uitată de cineva în sala de repaus.

Când Sonia ajunse la bibliotecă, un tehnician era deja sus, pe scară, încercând să înlăture urmele sacrilegiului. Barbara Peters stătea lângă el fără să spună nimic și privea.

Corpus Christi era întors cu fața spre perete, așa încât se vedea hârtia asemănătoare unui tapet, cu un model roz și auriu, care fusese lipită pe spatele ei.

Când crucea spre sud se îndreaptă.

Sonia caută privirile Barbarei Peters. Aceasta scuturã, zâmbind, din cap, de parcă ar fi fost vorba de o glumă proastă.

Tehnicianul luă crucea din nişă şi o întoarse.

— Cu această ocazie ar fi bine să o ştergeţi de praf înainte de a o atârna înapoi, spuse şefa în treacăt, apoi plecă.

Omul de pe scară îi întinse Soniei crucifixul:

— Vrei să-l ţii o secundă, până aduc o cârpă de praf?

Sonia se uită la cruce neputându-se hotărî să pună mâna pe ea. Se duse ea după o cârpă.

De-abia când se întoarse îl observă pe dr. Stahel pe unul din scaunele sculptate.

— Crucea întoarsă este un simbol satanist. Sataniştii îşi bat joc în felul acesta de crucea creştină.

— Am o altă teorie, spuse Sonia. Apoi se aşeză lângă dr. Stahel şi îi povesti despre fragmentul legendei *Diavolul din Milano* şi despre interpretările ei legate de cele şapte semne. Dr. Stahel asculta cu ochelarii în mână şi uitându-se spre tavan. Sonia ar fi preferat să-l vadă afişând obişnuita expresie uşor amuzată; dar el asculta cu o mină atât de gravă şi înţelegătoare, încât fiecare frază rostită o ducea la întărirea convingerii că teoria ei era corectă.

— Şi? întrebă după ce Sonia terminase. Ce credeţi, cine este autorul?

Sonia îi povesti despre Reto Bazzel, enumerând indiciile care îl făceau să fie suspectul numărul unu.

— Poate că e vorba despre cineva care cunoştea toată povestea şi o continuă acum, propuse dr. Stahel.

— Adică o duce la sfârşit, preciză Sonia încet.

— Ce părere are doamna Peters?

— Refuză să ia situaţia în serios. Poate că n-ar strica să staţi şi dumneavoastră de vorbă cu ea.

El zâmbi:

— Ar trebui poate să-i propun să le ofere pompierilor o rundă de bere după proximul lor exerciţiu.

— Da, vă rog, propuneți-i.

Când ieși afară se uită în sus, spre nișa în care crucea, ștearsă de praf, atârna iar în poziția normală. Se întoarse la dr. Stahel:

— Erați aici când doamna Felix a descoperit totul?

— Nu, am intrat probabil imediat după aceea.

```
știi cine este aici
cine
mama lui Frédéric
de unde știe unde ești
ghici
shit
o face pe poștașul
să nu semnezi nimic
nimic
dar pianistul
cântă minunat
```

După ce bătuse a treia oară la poartă auzi pași și apoi mecanismul zăvorului antic. Poarta se deschise cu un scârțâit chinuit; în prag apăruse bătrâna micuță îmbrăcată în negru. Părea să n-o mai recunoască.

— *Buna saira*, spuse uitându-se, suspicioasă, la Sonia.

— Bună seara, aș vrea să merg la domnul Casutt.

Bătrâna apăsă pe întrerupătorul de lângă ușă. În vestibulul mare se aprinse o lampă reflectându-se cu un luciu mat în piatra de pavaj lustruită. În această lumină slabă o examină încă o dată pe vizitatoare.

— Parcă ați mai fost aici, nu?

Sonia dădu din cap.

— Înseamnă că știți unde locuiește. Dar nu cred că veți putea sta de vorbă cu el.

Bătrâna făcu un gest ca și cum ar lua un pahar în mâna ei reumatică și l-ar da peste cap.

Ușa care ducea în locuința lui Casutt era întredeschisă; prin crăpătură ieșea o dâră abia vizibilă de lumină cenușie care cădea pe palierul cufundat în întuneric.

— Alo! Domnule Casutt! strigă Sonia încet.

Din bucătărie venea mirosul de gunoi stătut. În comparaţie cu ultima ei vizită, dezordinea luase proporţii.

— Sunteţi acasă, domnule Casutt? strigă ceva mai tare.

Nici o mişcare. Îşi ţinu răsuflarea şi traversă bucătăria spre uşa camerei, deschisă şi ea.

— Este cineva acasă?

Intră în cameră. Şi haosul de aici se înteţise. Deschise fereastra. Aerul care pătrunse în casă era rece şi umed, mirosind a fum şi lemne ude.

Casutt zăcea în pat, cu capul pe braţul stâng. Braţul drept îi atârna până pe covor, iar din colţul gurii i se prelingea un firicel de salivă.

Sonia îşi înăbuşi repulsia. Puse mâna pe umărul lui şi îl scutură:

— Aloo, trezirea!

Casutt deschise ochii injectaţi şi inexpresivi – şi îi închise iar.

Sonia venise cu intenţia de a-l soma să vorbească. Voia să afle dacă el ştia de planul lui Reto Bazzel şi cine îl dusese la îndeplinire.

Se apropie de fereastră. Jos, în curte, era un bărbat care se uită în sus. Văzând-o pe Sonia, continuă să încarce într-o roabă bucăţi de lemn dintr-o grămadă mai mare. Închise fereastra.

Apoi ieşi închizând după ea ambele uşi. În orice caz, nu-l mai suspecta pe Casutt că ar fi întors crucea cu capul în jos.

Norii alergau de-a lungul versantului împădurit de pe cealaltă parte a văii, de parcă ar fi fost velele zdrenţuite ale unor vapoare mari. Era de-abia după-amiază târzie, dar în odăile şi bucătăriile caselor vechi ardea deja lumina. De îndată ce Sonia ajunse pe stradă, ploaia se dezlănţui în torente, de parcă ar fi pândit-o.

În faţa unei case cu mai multe apartamente, construită în stilul specific din Engadin, o opri o femeie. Era Ladina,

mama băieţaşului handicapat. Sonia se lăsă convinsă să aştepte în locuinţa ei până se mai potoleşte ploaia puţin.

Se aşeză pe o banchetă de colţ dintr-o cameră lambrisată cu lemn de zâmbru de culoare deschisă. Pe masă era o împletitură pe care Ladina o împinse la o parte. Băieţaşul dormea într-un pătuţ pe rotile.

— Conform programului, la ora aceasta ar trebui să fac exerciţii cu el. Mulţumită ţie poate să doarmă încă.

Ladina aduse cafea, o cutie cu biscuiţi dintr-un dulap sculptat, yidit, şi apoi se aşeză lângă Sonia.

— Nu va putea să umble niciodată normal dacă renunţ la această terapie, aşa mi-a spus.

Sonia făcu un semn cu mâna:

— Este o vrăjitoare bătrână.

Ladina se uită speriată la ea:

— Crezi în vrăjitoare?

— Fireşte că nu.

— Eu însă, da.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Înainte de fiecare tratament se ruga, împreună cu noi, pentru izbânda terapiei. Dar nu erau rugăciuni cunoscute mie. Iar în timpul tratamentului murmura uneori câte ceva. De parcă ar fi fost descântece. Cristoph nu plângea numai din cauza tratamentului. Plângea şi de frica ei.

— Cred că face parte din vreo sectă bizară.

— Ca orice vrăjitoare.

Cafeaua era prea fierbinte. Sonia puse ceaşca pe masă:

— La hotel se petrec tot felul de ciudăţenii.

— Ştiu. Într-un sat atât de mic asemenea lucruri se află repede.

— Credeam că Reto Bazzel este autorul lor. Dar ciudăţeniile continuă.

Ladina nu spuse nimic. Tăcerea ei i se păru Soniei semnificativă.

— Cunoşti legenda diavolului din Milano?

— Cum este?

— O fată tânără își vinde diavolului sufletul, dar prețul devine scadent de-abia după ce au loc șapte evenimente:

— Ce fel de evenimente?

— Asemănătoare celor întâmplate în ultima vreme aici. Focul arde în apă, pasărea devine pește, animalul devine om, crucea se îndreaptă spre sud.

— Nu. N-o cunosc.

— Astăzi, crucea din bibliotecă stătea atârnată cu capul în jos. Doamna Felix a descoperit-o, ceea ce a tulburat-o grozav. Dacă ar fi o vrăjitoare ar fi trebuit să se bucure.

— Poate că s-a prefăcut și a pus ea însăși crucea cu capul în jos.

Ladina înmuie un biscuit în cafea și îl duse la gură:

— Multă lume are ce are contra lui Peters.

Bucățica de biscuit înmuiată în cafea se desprinse și căzu pe fața de masă brodată. Ladina se duse la bucătărie fără să spună nimic, se întoarse cu o cârpă, un sul de hârtie de menaj și un lighean cu apă cu detergent și începu să curețe fața de masă de parcă Sonia nici n-ar fi fost acolo.

— Cine încă? întrebă Sonia în cele din urmă.

Ladina ridică fața de masă și puse mai multe straturi de hârtie sub porțiunea udă.

— N-aș vrea să suspectez pe nimeni.

— Dar, în afară de cei doi Bazzel, pe cine ar mai fi interesat vechiul Gamander?

Ladina duse ustensilele de curățat înapoi, în bucătărie. Când se întoarse spuse:

— El n-ar face niciodată așa ceva.

— Cine?

— Peder. Peder Bezzola, bucătarul de la Steinbock. Este un om cumsecade.

— Dar ce interes să fi avut pentru Gamander?

— A fost al lui.

Sonia puse ceașca pe masă fără să fi băut din ea:

— Peder Bezzola este fostul proprietar?

— Le-a aparţinut părinţilor săi. După pensionarea lor a fost preluat de fratele său. Acesta s-a prăbuşit cu planorul acum trei ani. Peder lucra atunci la Lausanne, ca bucătar, şi a trebuit să vină în locul lui.

— Şi de ce l-a vândut?

— L-a preluat grevat de datorii, dar avea tot felul de idei şi planuri despre modul în care l-ar putea redresa şi pune iar pe roate. Ştii ce voise să construiască?

— Un spa?

— Exact.

— Şi din ce cauză a eşuat?

— Din cauza băncii. La început l-a ajutat. Dar deodată nu numai că i-a refuzat creditarea, ci a reziliat şi ipoteca. Hotelul a fost vândut la licitaţie. Ai dreptul să ghiceşti de trei ori. Cine l-a obţinut?

— Banca.

— Şi la scurt timp după aceea l-a vândut pentru o grămadă de bani. Peder susţine că împreună cu proiectele de amenajare a spa-ului.

Sonia dădu din cap dusă pe gânduri:

— Iar acum îi copiază şi meniurile.

— Dar Peder nu are nimic de-a face cu toată tărăşenia. Este un om prea onest pentru aşa ceva.

Cristoph începu să plângă. Ladina se ridică şi se duse să vadă de copil. Părea iar să fi uitat de prezenţa Soniei.

— Ploaia s-a mai potolit. Mulţumesc mult pentru toate.

Sonia se pregătea să plece.

Fără a-şi ridica privirile, Ladina adăugă:

— Poate mai degrabă mătuşa lui.

— Care mătuşă?

— Doamna Felix.

Evitase până acum să-i spună ceva şi lui Bob. De parcă în felul acesta şi-ar fi rezervat o zonă de neutralitate în care toate ciudăţeniile să-şi piardă ascuţişul – o altă realitate paralelă în care să-şi poată găsi refugiul. Dar la capătul

acestei zile tulburătoare simţea nevoia să discute despre toate cu cineva apropiat. În seara aceasta trebui să admită faţă de ea însăşi că Bob ajunsese să se bucure între timp de acest statut. Cândva, în decursul nopţii, îi va povesti totul.

Se bucura că se va instala la bar, îi va asculta melodiile şi îl va privi, cum se lăsa mereu luat prin surprindere de propria interpretare.

Dar în oglinda mare a barului o zări încă din uşă pe *maman*. Îmbrăcase o rochie neagră, decoltată, şi îşi pusese triplul şir de perle; perlele mari se evidenţiau foarte clar pe pielea bronzată. Şedea cu o alură aristocratică pe scaunul de la bar, cu obligatorul pahar de sherry în faţa ei şi tocmai râdea din toată inima de o observaţie făcută de Barbara Peters.

Sonia se opri. N-avea deloc chef să o întâlnească aici pe fosta ei soacră.

În timp ce stătea încă, nehotărâtă, în prag, Barbara Peters se îndepărtă de *maman*, străbătu încăperea, trecu prin spatele lui Bob şi dispăru din raza vizuală a Soniei. În treacăt îl mângâiase, ca din întâmplare, pe Bob pe ceafă.

Sonia se întoarse în camera ei.

Dacă diavolul ar exista şi dacă s-ar putea încheia un pact cu el – Barbara Peters ar face-o, cu siguranţă.

Sonia se dezbrăcase şi se întinsese pe pat. Reclama de pe faţadă proiecta umbra mesteacănului pe peretele înclinat. Vântul deforma contururile creând din ele figuri monstruoase care apoi dispăreau. Toate aveau înfăţişarea Barbarei Peters.

În adolescenţă Sonia petrecuse multe ore întinsă pe patul din camera ei de la mansardă, organizând competiţii pentru ocuparea locului întâi în clasamentul celor mai detestate fiinţe. Candidatele erau numeroasele ei prietene şi inamice care îşi schimbau mereu rolurile. Ea era preşedinta juriului şi în acelaşi timp unicul ei membru – incoruptibilă şi neîndurătoare. Le punea pe candidate să concureze în runde eliminatorii umilitoare, până când rămâneau trei finaliste

dintre care o alegea pe regina urii ei. Pe aceasta o punea să treacă prin întâmplări îngrozitoare la care asista fără să mişte un deget. Iar uneori, când nu reuşea să se decidă, le hărăzea aceeaşi soartă tuturor celor trei finaliste.

Astăzi, cu douăzeci de ani mai târziu, rămăseseră în cursă două finaliste, adică Barbara şi *maman*, care se aflau aproape la egalitate. Nu-şi făceau nici o concesie una alteia, terminau competiţia ex aequo şi trebuia să-şi împartă coroana. Tocmai când Sonia voise să decidă ce formă să ia premiul întâi cineva bătu la uşă.

Sonia nu făcu nici o mişcare.

Bătaia se repetă, urmată de vocea lui Manuel:

— Hai, deschide, eu sunt.

Sonia se ridică şi îi deschise, îmbrăcată doar în chiloţi şi sutien.

Manuel era cu respiraţia tăiată:

— Dacă nu cobori, o să ţi-l sufle.

Ea ridică din umeri:

— Dacă se lasă suflat...

— Prostii! E o frumuseţe de excepţie. Ceri prea mult de la el.

Sonia îşi lăsă iar umerii în jos.

— Firește, şi tu arăţi foarte bine, dar... Ah, drace, vino odată jos, hai, mai repede!

— Dormeam.

Manuel o măsură din cap până în picioare:

— Aşa? Cu machiajul pe figură? Hai, vino jos. Luptă!

— Dar ce câştigi *tu* din toate astea?

Manuel râse:

— Nu vreau să pună *ea* gheara pe el.

Sonia îşi luă rochia de pe umeraş.

— Bine. De dragul tău.

Sonia repurtă o victorie uşoară. Când ajunseră jos, *maman* era deja la restaurant luând cina la aceeaşi masă cu Barbara. Din când în când se auzea râsul ei afectat. Bob se

adâncise în muzica de *dinner*. Sonia, Manuel și dr. Stahel erau singurii clienți ai barului. Cele două femei continuau să rămână în restaurant.

Bob veni la masa lor în toate pauzele și totul se desfășură ca de obicei. Iar când își interpretă ultima piesă – *In the Still of the Night* de Cole Porter – cele două femei se retrăseseră deja de mult fără a mai fi trecut pe la bar.

Mai întâi plecă dr. Stahel, apoi Manuel, după care Vanni dădu primele semne de nerăbdare și în cele din urmă Sonia și Bob urcară în camera ei, ca o pereche de artiști rutinați aflați în turneu.

— Bob?
— Hm?
— De unde-s zgârieturile?
— Ce zgârieturi?
— De pe spate.
— Trebuie să fie de la tine.
— Ah, Bob, maseuzele au totdeauna unghiile scurte.

Pădurea de sub pășunea Petsch părea învăluită într-un strat subțire de vată. Pe cenușiul cerului apăruse, la apus, o spărtură albă strălucitoare dând o sclipire udă crengilor grațioase ale laricelor. Cărarea îngustă era acoperită cu un strat gros de ace brune de conifere, lăsate acolo de ultima toamnă. Printre ele, mici conuri de brad, ca acelea cu care se jucase în copilărie făcând din ele pipe.

Își luase liber de la Manuel. Acesta îi preluase unicul client și o întrebase:

— Dar dacă te caută Miss Gamander?
— N-are decât să mă...
— În ordine.

Nu mă gândesc la nimic, nu mă gândesc la nimic, își repeta Sonia în ritmul pașilor alerți. Transpira sub haine, dar nările, urechile și vârful nasului îi erau reci ca gheața. Temperatura scăzuse simțitor în ultimele ore.

Nu mă gândesc la nimic, la absolut nimic.

La marginea drumului, pe stânga, era banca de pe care urmărise la un moment dat cum lumea se transformă pentru o clipă. Oare cât timp trecuse de atunci?

Nu mă gândesc la nimic, nu mă gândesc la nimic.

Cărarea urca abrupt prin pădurea care devenea tot mai rară deschizându-se încetul cu încetul spre pășunile alpine neîmpădurite.

Sonia ajunse cu răsuflarea tăiată la liziera pădurii. Versanții de un verde saturat se înălțau mai sus, dispărând apoi printre volanele pufoase ale perdelei de ceață. Două, trei colibe alpine albe erau lipite de povârniș de parcă un copil le-ar fi înfipt în macheta unui peisaj feroviar. O zgârietură prundoasă, verticală, prin mijlocul căreia curgea un pârâu alb ca zăpada, tulbura armonia tabloului.

Iarba crescuse – o singură parcelă fusese cosită de un țăran destoinic într-una dintre puținele zile uscate ale ultimelor săptămâni. Fânul era strâns și presat în baloturi albe din material sintetic, așezate la marginea drumului.

Sonia se cățără peste gard și începu ascensiunea străbătând de-a curmezișul pajiștea cosită.

Iat-o pe minuscula Sonia Frey urcând un munte abrupt. Una dintre milioanele de făpturi care escaladează în acest moment un munte abrupt; una dintre sutele de mii de făpturi care escaladează în acest moment, cu un sentiment de teamă, un munte abrupt; una dintre zecile de mii de făpturi care escaladează în acest moment un munte abrupt, cu un pic de teamă și mânate de o ușoară decepție în dragoste.

Alungă-ți gândurile, alungă-ți gândurile.

Trecu pe lângă o vâlcea plină de balegă de vacă și o fântână din lemn căptușită cu tinichea. Pe lângă o colibă din lemn, neagră, cu un panou solar.

Pe lângă o mică alunecare de teren incomplet cicatrizată.

Ajunse la marginea perdelei de ceață. Contururile ferme se topiră. Se cățără mai departe, până ce pășunile de sub

ea dispărură și rămase înconjurată de această ceață liniștită și albă.

De-abia atunci își îngădui un mic popas. Se așeză pe un bolovan crescut parcă din această pajiște imaculată și aștepta ca furtuna din sufletul ei să se potolească.

Alungă-ți gândurile.

Respirația i se calmă. Pulsul se apropie de normal.

În jurul ei și deasupra ei nu era nimic. Iar ea se învălui în acest nimic rece și opac, ca într-o broboadă subțire.

Zgomotul unui motor răzbătu, de departe, până la urechile ei, transformându-se într-o linie portocalie luminoasă care oscila în vaporii albi de ceață.

Cerul avea un miros rotund și moale.

Deodată – de parcă vântul ar fi umflat o perdea de tul – albul în care se uita cu o privire fixă se ridică. Deasupra ei se bolti un firmament albastru ca gheața. Mai jos de ea, Val Grisch părea să fi dispărut pentru totdeauna, înghițit de o mare de ceață.

Avea senzația că trecuse printr-o ecluză albă, ajungând într-o altă realitate, luminată de un soare strident, străin.

Timpul se oprise în loc. Totul încremenise.

Prima mișcare înregistrată de Sonia era un vânt înghețat.

Remorcat de el, apăru un nor. Acesta se apropie învăluind din nou în pulpana lui lumea asupra căreia Sonia aruncase, pentru o clipă, o scurtă privire.

Când Sonia era micuță, tatăl ei făcea vrăji pentru ea. Își punea palma pe frunte, zâmbind. Apoi trecea cu palma peste față. Expresia de fericire dispărea, iar deasupra degetului mare apărea o față tristă. Își trecea din nou mâna în sus, iar zâmbetul reapărea.

Exact așa se transformase lumea adineaori, ca prin farmec, reluându-și apoi înfățișarea anterioară. Acum, pe drumul de întoarcere, vedea din nou contururile clare ale pădurii și satului în timp ce în urma ei norii cenușii se desprindeau din nou de povârnișuri.

Coborî prin pădure, străbătu cărarea de pe panta lină, tapisată cu ace de brad, având senzaţia că pe jumătate umblă, pe jumătate pluteşte.

Urmă apoi scrâşnetul pietrişului de pe strada spălată de ape. Trecu pe lângă casa îndoliată a lui Luzi Bazzel. Prin ulicioara lui Casutt cu desene spălăcite şi faţadele scorojite, de care se sprijineau stive de lemne acoperite cu folii de plastic.

În faţa băcăniei, doamna Buhin se grăbea să aducă înăuntru tăbliţa pentru reclame şi suportul pentru ziare. Văzând-o pe Sonia, arătă cu mâna spre cer şi spuse:

— Se pregăteşte iar ceva.

Sonia îşi ridică privirile. Stratul uniform de ceaţă se transformase într-unul de nori cenuşii compacţi, ale căror margini îşi schimbau culoarea devenind gălbui şi cafenii.

Sonia se duse mai departe, urcând strada comunală, pe lângă Steinbock, pe lângă fântâna cu muşcate, până la biserică. Deschise uşa grea şi inspiră mirosul de lemn de zâmbru combinat cu cel de lumânări aprinse şi de tămâie. Prin vitralii pătrundea doar puţin din lumina după-amiezii tot mai întunecate.

La altarul Fecioarei Maria ardeau nişte lumânări. Se duse acolo.

O bătrână îmbrăcată în negru îngenunchease în faţa altarului părând adâncită în rugăciune. Sonia ar fi preferat să fie singură. Îşi făcu cruce în faţa icoanei Sfintei Maria şi îşi scoase portmoneul din buzunarul pantalonului. Închizătoarea cu arici făcu un zgomot uşor când o desfăcu.

Femeia întoarse capul şi se uită la ea. Sonia o recunoscu pe bătrâna la care locuia Casutt. Se salutară din cap.

Sonia aruncă o monedă în cutia milei şi aprinse trei lumânări. Toate trei pentru ea însăşi.

Bătrâna încheie rugăciunea cu un „Amin" rostit cu voce tare, îşi făcu cruce şi făcu un efort să se ridice. O salută iar pe Sonia înclinând capul şi se îndepărtă. La scurt timp după aceea flăcările lumânărilor de la altar pâlpâiră, iar Sonia auzi

geamătul uşii laterale a bisericii şi zgomotul produs când se închise.

Statuia Fecioarei era înveşmântată într-o rochie albă, lungă, un văl alb care se continua cu o stolă şi o eşarfă albastru-deschis în jurul taliei. De antebraţul drept atârna un rozariu de aur care ajungea până la vârful picioarelor. Maria îşi împreunase mâinile, îşi ridicase ochii spre cer şi se ruga pentru noi, păcătoşii.

Sonia auzi scârţâitul unor paşi uşori. Se uită în jur şi observă o figură care dispăru în sacristie.

Flăcările lumânărilor pâlpâiră iarăşi şi uşa laterală gemu din nou.

— Sandro! strigă o voce înăbuşită.

Era bătrâna de adineaori.

— Sandro! repetă.

Veni apoi cu paşi grăbiţi spre Sonia:

— L-aţi văzut pe paracliser?

Era palidă, cu ochii cât roata carului, respira sacadat, de parcă ar fi făcut efort.

— Poate că e în sacristie, răspunse Sonia. S-a întâmplat ceva?

Femeia dădu din cap:

— Crucea!

Se duse la sacristie şi se întoarse imediat împreună cu paracliserul. Ieşiră amândoi prin uşa laterală. Sonia îi urmă.

Cerul era acum aproape negru. Un vânt îngheţat învârtejea fulgi mari de zăpadă prin sat. Paracliserul şi bătrâna dispăruseră, dar portiţa de fier forjat care ducea în cimitir rămăsese deschisă.

Coroanele şi buchetele pe jumătate ofilite de pe mormântul lui Reto Bazzel fuseseră deja acoperite de un strat subţire de zăpadă. Bătrâna se oprise în faţa mormântului; paracliserul se ocupa de crucea simplă.

Aceasta stătea înfiptă cu capul în jos.

Paracliserul o scoase din pământ, o puse jos şi se duse la celălalt capăt al cimitirului, unde era un şopron mic pentru

unelte. Sonia și bătrâna stăteau lângă mormânt fără să spună nimic, se uitau la zăpada care viscolea formând o perdea deasă și acoperind urmele de pământ de pe cruce.

— Mă numesc Sonia Frey, spuse Sonia ca să întrerupă tăcerea.

— Seraina Bivetti, răspunse femeia.

După care tăcură iar amândouă.

Paracliserul se întoarse cu o lopată, săpă o groapă mică și înfipse crucea așa cum se cuvenea. Bătuci pământul din jurul ei cu piciorul și se dădu un pas înapoi.

Seraina pescui din poșetă un șervețel și i-l oferi paracliserului fără să spună nimic. Acesta curăță crucea până când inscripția deveni iar descifrabilă și își admiră opera.

Seraina își făcu cruce, Sandro Burger la fel și apoi și Sonia.

— Dacă voi pune mâna pe ăsta... spuse paracliserul cu un ton amenințător.

— Vezi, să nu pună *el* mâna pe tine, murmură Seraina.

Sonia stătea, tremurând de frig, lângă mormântul dușmanului ei și se uita la zăpada de vară care se depunea pe jerseul negru al Serainei, ca un guler de blană jerpelit.

Tresări când orologiul din turn bătu sfertul de oră.

Cei doi o luară din loc de parcă ar fi așteptat ca bătaia clopotului să dea semnalul. Sonia îi urmă. Pantofii ei lăsau deja urme pe cărarea îngustă pavată cu lespezi de piatră.

La poarta cimitirului se despărțiră:

— Ursina își aerisește pernele, spuse Seraina luându-și rămas-bun.

Zăpada se depusese chiar și pe șoseaua comunală. Sonia nu mai vedea nici la zece metri în față. Casele de pe partea cealaltă a străzii dispăreau înghițite de o perdea de zăpadă.

În viscol, văzu profilându-se în fața ei o formă nedeslușită. Mai întâi ca o umbră mai deasă, de-abia vizibilă, apoi se contură o siluetă cu două nuanțe mai închisă. Iar acum prinse culoare. Galbenă. O bătrână se îndrepta spre ea. Purta o pelerină de cauciuc galbenă, sub care se vedea un pantalon

ecosez dominat tot de culoarea galbenă. Trecu pe lângă ea, fără să-şi ridice capul. Sonia o urmări cu privirile până ce făptura dispăru înghiţită şi ea de viscol.

Apoi îşi continuă drumul. Auzi în spatele ei zgomotul unui motor. Se lipi de zidul unei case.

Două faruri cu fază scurtă dădeau fulgilor de zăpadă o culoare galbenă. O limuzină neagră se înfiripă pentru o clipă din vârtejul alb destrămându-se după aceea iar. Dar fusese suficient pentru ca Sonia să recunoască maşina lui *Il Senatore*.

Urmele cauciucurilor duceau la hotel, deşi limuzina nu mai era acolo. Pascal şi Dario se jucau în faţa intrării, în zăpada neaşteptată.

Peretele de sticlă al piscinei era luminat. Prin vâltoarea fulgilor de zăpadă se distingea vag silueta doamnei profesor Kummer. Îşi desfăcuse braţele şi îşi dăduse capul pe spate ca într-un fel de dans ritmic. Un nor de aburi luminoşi se înălţa în văzduh deasupra porţiunii bazinului termal care înainta în aer liber.

Familia Lüttgers ieşi pe uşa hotelului. Purtau amândoi îmbrăcăminte de excursie prefăcându-se că nici nu observă dansul fulgilor de zăpadă. Amândoi ţineau parcă în mână bastoane imaginare de schi, însoţindu-şi paşii de mişcări mecanice ale braţelor.

Aveai impresia că dezlănţuirea aiurită a iernii îi rupsese total de realitate pe cei de la Val Grisch.

Sonia intenţionase să-şi petreacă restul zilei în camera ei. N-avea chef să-i vadă pe Barbara, pe Bob sau pe *maman*. Va mânca o tabletă de ciocolată şi se va uita la televizor.

Dar pe înserate îşi puse iar pantofii încă jilavi şi hanoracul şi părăsi hotelul.

Încetase să ningă, iar zăpada de pe acoperişuri se topea deja. Din multe hornuri se înălţa fumul; casele acoperite de zăpadă, cu ferestrele lor luminate, semănau cu cele din pozele unui calendar de Advent.

Lampa de deasupra portalului casei numite „Chasa Cunigl" era aprinsă. Sonia bătu la uşă şi i se deschise imediat, de parcă ar fi fost aşteptată.

Seraina o recunoscu de data aceasta:

— Nu se simte mai bine, spuse. Nu cred că puteţi sta de vorbă cu el.

— Aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră, nu cu el.

Seraina se trase la o parte, făcându-i Soniei loc să intre, şi închise apoi uşa grea. În aer plutea mirosul unei plăcinte cu mere pusă pe comoda din vestibul să se răcească. Femeia nu schiţă nici un gest prin care să o poftească pe Sonia în locuinţa ei.

— Nu prea am timp, aştept musafiri.

— Când a început să ningă, aţi spus că Ursina îşi aeriseşte pernele.

— Aşa se spune aici când ninge pe neaşteptate în afara sezonului.

— E din legenda despre diavolul din Milano.

— Nu e o legendă.

Sonia amuţi o clipă.

— V-am văzut rugându-vă azi în biserică. Cine crede în bunul Dumnezeu trebuie să ţină seama şi de diavol.

— Aţi putea să-mi povestiţi legenda? Dinn cartea mea lipseşte o parte.

— Musafirul meu poate pica din clipă în clipă. Reveniţi mâine.

Seraina deschise uşa şi aşteptă:

— După-amiază. La douăsprezece. Prânzesc devreme.

Sonia plecă.

— Mama mea era fată când Ursina i s-a arătat într-o noapte în vis. Plângea cu lacrimi de sânge, povestise mama. În dimineaţa următoare părul negru al mamei mele albise complet.

În vreme ce Sonia se întorcea la hotel se stinseră deodată luminile. Şoseaua se cufundă în întuneric, pătratele

ferestrelor deveniră negre. Se lăsase şi liniştea. Un televizor care se auzise înăbuşit pe undeva, deasupra ei, amuţise.

Sonia se opri şi căută în poşetă lanterna de buzunar. Dar o uitase în cameră. Îşi continuă drumul atât de repede pe cât putea pe întuneric.

Beznă şi pe şoseaua comunală. La unele ferestre pâlpâiau lumânări şi se mişcau umbre. Sonia începu să alerge.

Acolo unde Gamander scânteia de obicei învăluit în lumini, ca un pachebot în timpul nopţii, nu se mai distingea decât un contur ameninţător.

Tocmai când ajunse la drumul de acces auzi zgomotul înăbuşit al generatorului care intra în funcţiune. Luminile se aprinseră una după alta la hotel. Pâlpâiră de câteva ori după care se stabilizară.

Satul rămase înecat în întuneric.

În această noapte Sonia nici nu încercă să doarmă fără Temesta. Dar când se trezi efectul trecuse, deşi lumina zorilor era încă departe.

Visase cu un zgomot. Un zdrăngănit, zornăit şi clinchet uşor, de parcă Pavarotti şi-ar fi făcut exerciţiile de gimnastică în colivie. Zgomotul fusese atât de clar, atât de multicolor şi tridimensional, încât Sonia se sculă, aprinse lumina şi intră în baie.

Nu era nici o colivie. Doar capătul lumânării pe care o lăsase aprinsă în chiuvetă pentru cazul că generatorul va fi oprit înainte ca furnizarea curentului electric să fi fost reluată. Dar zgomotul motorului îndepărtat continua să se audă. Se întoarse în cameră şi trase puţin perdeaua la o parte.

În sat nu ardea încă lumina. Felinarul de lângă parcarea hotelului era alimentat de generator şi arunca o lumină tulbure pe şoseaua udă.

Preţ de o secundă Sonia avu impresia că vede acolo o siluetă.

10

Zăpada din sat se topise până în dimineaţa următoare. Dar când vântul despica, din când în când, perdeaua de ceaţă vedeai că, sus de tot, munţii sclipesc înveşmântaţi în alb.

Sonia îi fixase doctorului Stahel o şedinţă pentru orele dimineţii – acesta nu avea nici dureri de cap şi nu era nici mahmur.

— Faceţi ceea ce consideraţi dumneavoastră, o rugă pe Sonia.

După părerea ei un *shiatsu* la cap era foarte potrivit pentru un neuropsiholog. Deci îi masă, cu degetele, pielea capului, de la frunte până la ceafă. Doctorul făcuse duş cu puţin înainte, aşa încât îi simţea părul des şi alb ca blana udă a unui urs polar.

Stahel închise ochii. După un timp spuse:

— Mâine este ultima mea zi aici.

— Aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru, replică Sonia.

El deschise ochii şi se uită la ea de-a-ndoaselea.

— Ah, şi eu care credeam că a început să vă placă.

— Am crezut şi eu acelaşi lucru.

Sonia luă în fiecare mână un smoc de păr trăgându-l uşor.

— Crucea întoarsă cu capul în jos?

Sonia luă alte două smocuri de păr şi îi povesti despre a doua cruce întoarsă.

— Cineva continuă acţiunile începute de colectorul de lapte.

— Sau *ceva.*

Sonia îi luă lobii urechilor între degetul mare şi degetul arătător şi începu să-i maseze.

— Vreau să spun, ceva supranatural.

Doctorul nu intră în amănunte.

— Dar pianistul?

— Ce-i cu el?

— Doar nu sunt orb.

— Nu părem să fi fost sortiţi unul altuia.

— Păcat. Eraţi o pereche frumoasă.

Sonia îi apăsă, câteva secunde, colţurile interioare ale orbitelor. Apoi frământă protuberanţele arcadelor, pe care creşteau sprâncenele stufoase.

— Îmi daţi voie să vă întreb ceva ce nu face parte din domeniul dumneavoastră de activitate?

— Dacă nu e vorba despre dragoste.

Degetele Soniei făcură o serie de mişcări circulare coborând la tâmplele doctorului, iar de acolo, mai jos, până la musculatura de la articulaţia maxilarelor.

— Credeţi că este posibil, întrebă Sonia cu ezitare, ca într-una dintre numeroasele realităţi să existe şi diavolul?

Dr. Stahel nu se grăbi să răspundă.

— Probabil că în toate, spuse în cele din urmă.

```
aici plouă
altceva
nimic altceva plouă şi plouă
aici a nins
ei vezi
```

O pătură de nori găurită îşi arunca umbrele nestatornice asupra ţinutului Val Grisch. Pe ulicioarele înguste pluteau mirosuri de bucătărie, iar de la o fereastră deschisă răzbătea un jodler melancolic.

Sonia găsi uşa casei Serainei larg deschisă, din vestibul se auzeau voci înăbuşite. Când ochii ei se obişnuiră cu întunecimea din hol distinse două femei care stăteau de vorbă cu un bărbat uscăţiv şi gârbovit. Era Casutt. Acesta se apropie de poartă, iar Sonia observă că se bărbierise şi

pieptănase, purta o cămaşă curată şi o cravată. Mirosea a apă de colonie, care nu reuşea totuşi să acopere complet mirosul de transpiraţie. Avea ochii injectaţi.

— Veniţi la mine?

— Nu. Aveam întâlnire cu Seraina.

Casutt schimbă o privire cu cele două femei.

— Au dus-o astă-noapte, spuse încet, de parcă ar transmite un secret.

— Dar ce s-a întâmplat?

Una din femei relată în calitate de martoră direct implicată:

— M-a trezit în toiul nopţii un zgomot de pe stradă. Ca un fel de cântat. Sau plânset. Mă duc la fereastră şi văd o făptură îmbrăcată în alb. Ca o stafie. Îl trezesc pe soţul meu şi o vede şi el. Deschide fereastra şi strigă: „Hei!" Ea nu răspunde, dar se uită în sus. Şi în clipa aceasta o recunoaştem. E Seraina. În cămaşă de noapte. Coborâm şi o ducem înăuntru. Ea nu spune nici un cuvânt, dar tremură toată. Arată îngrozitor, cu părul despletit şi fără proteză în gură. Tremură întruna. Dumnezeu ştie de când bântuia pe afară. O învelim într-o pătură şi venim cu ea aici. Uşa este deschisă. Dar în clipa în care observă că vrem să o ducem în casa ei începe să ţipe şi se împotriveşte cu mâinile şi cu picioarele. Am adus-o, prin urmare, iar la noi şi l-am chemat pe doctor. Acesta a chemat ambulanţa. Când au luat-o continua să tremure. Dar n-a scos nici un cuvânt.

— Stare de şoc, adăugă cealaltă femeie.

În lumina schimbătoare, dramatică, satul părea scena unui spectacol de teatru în aer liber. Sonia plecă în grabă. Voia să se îndepărteze cât mai repede de această casă şi de această poveste.

Ajunsese cam la jumătatea drumului spre hotel când auzi tropot de cai dintr-o ulicioară laterală. Ecoul care răspundea în faţadele caselor amplifica zgomotul, dând senzaţia că prin Val Grisch trece o întreagă brigadă de cavalerie. Sonia se opri la intersecţie uitându-se după colţul casei.

Era trăsura albastră a hotelului. Mergea cam prea repede pe străduța îngustă. Curdin, care saluta de obicei, ședea acum rigid pe capră uitându-se drept înainte.

Sub capotă o zări pe Barbara Peters, care râdea din toată inima. Și pe *Il Senatore*, care râdea, și el, în hohote.

Manuel o aștepta în holul hotelului. Deși fusese întotdeauna de părere că datorită meseriei nu mai are nevoie să facă fitness, insistase să o însoțească în plimbarea ei în după-amiaza aceasta când aveau amândoi liber.

Purta pantaloni trei sferturi, de excursie, și o pereche de ghete de munte aproape noi din care se vedeau pulpele goale, cu pielea foarte netedă.

— Fără ciorapi de sport, observă Sonia.

— Dacă mi se face frig pot să-i trag în sus, explică Manuel arătându-i cum ar proceda.

— Dar în rucsac ce ai?

— O pelerină de ploaie, un pulover, ceva de băut, ceva de mâncare, pansamente – mă rog, lucruri de care ai nevoie. Ciorapi de schimb.

— Ciorapi de schimb?

— Detest să am picioarele ude.

— Dar ghetele par impermeabile.

— Pentru eventualitatea că ar trebui să traversăm pâraie.

— În cazul ăsta, construim un pod suspendat. Ai luat și o funie?

Manuel chibzui o clipă, apoi zâmbi arătându-și strungăreața.

La intrare dădură de familia Häusermann, care se pregătea de excursie – toți, cu *mountain bikes* închiriate de la magazinul de articole de sport. Bango se agita în jurul lor.

Zărind-o pe Sonia, câinele alergă spre ea s-o salute. Pe Manuel îl ignoră. Când acesta se aplecă să-l mângâie, Bango își arătă colții mârâind.

— Am mai multă priză la pisici, rânji Manuel.

Gian Sprecher îşi cosise totuşi pajiştea de lângă casă. Dacă vremea va continua să fie bună, iar fânul se va usca, îi va putea chema pe cei ce îl făceau baloturi. Dacă vremea se va strica, va lua cu împrumut un aparat de uscat fânul.

Îşi dusese maşina de cosit în şopron, se aşează o clipă pe o bancă de lângă grajd să-şi tragă sufletul şi se uită spre satul din vale.

În faţa hotelului Gamander era un grup de oameni. Gian Sprecher se ridică şi îşi luă luneta din cui.

Peste câteva minute se îndreptă spre vechiul său telefon din bucătărie. Îşi puse ochelarii rotunzi, cu rame metalice, care îi dădeau o înfăţişare ciudată, de intelectual, şi descifră un număr notat pe suportul unui pahar pentru bere.

Deşi supraponderal şi deşi fuma treizeci de ţigări pe zi, Manuel era într-o formă excelentă. În prima jumătate de oră mersese în urma Soniei, apoi o luase înaintea ei explicându-i că oboseşte mai puţin dacă îşi menţine constant ritmul propriu. De atunci mergea în frunte uitându-se din când în când înapoi şi aşteptând-o în caz că ea rămânea în urmă.

De câtva timp Sonia îl pierduse din ochi. Dar când ajunse la bancă îl găsi acolo; întinsese un şervet pe care pusese un cârnat afumat tăiat şi se pregătea să toarne dintr-o ploscă un lichid gălbui în două pahare de plastic.

— La fiecare oră, zece minute de pauză, aşa am învăţat, îi spuse.

Sonia rămase în picioare, lângă bancă:

— Mulţumesc, dar nu mi-e foame.

— Atunci bea măcar o înghiţitură. Este suc de mere, nu bere...

Îi oferi un pahar. Sonia îl luă şi bău fără să se aşeze.

— Nu vrei să stai?

— Nu pot mânca şi bea pe banca aceasta.

Şi îi povesti despre cele trăite de ea aici.

— Mă înţelegi? A fost o trăire mistică. Mi s-ar părea că mănânc şi beau pe banca dintr-o biserică.

— Eşti credincioasă?

Sonia stătu pe gânduri, după care spuse:

— Mi-ar plăcea să fiu.

— E calea cea mai bună de a deveni. Ai deja viziuni. Ca o sfântă.

Manuel începu să-şi împacheteze rucsacul.

— N-a fost o viziune. N-am văzut ceva ce nu există. Am văzut doar ceva ce alţii nu pot vedea.

Drumul se lăţi puţin mai încolo, aşa încât mergeau acum unul lângă altul.

— În orice caz, cred în existenţa răului, deoarece am avut de-a face cu el.

— Răul este o convenţie, întocmai ca binele. Oamenii cad de acord asupra acestui lucru. A fost bine să sacrifici oameni. A fost bine să mănânci oameni. A fost bine să tragi oameni pe roată. E bine să bombardezi oameni. E bine să arunci oameni în aer. Depinde de împrejurări.

Sonia continuă câtva timp să meargă alături de el fără să scoată o vorbă, până când spuse brusc:

— Cred că există şi răul absolut, care nu necesită nici o interpretare. Răul ca forţă.

Manuel nu răspunse, iar Sonia adăugă:

— Prin urmare există şi binele ca forţă.

— Păi n-am spus eu, religiozitate.

Cărarea se îngustase iarăşi, silindu-i să meargă în şir indian. Sonia îl lăsă pe el în frunte.

— Am uneori impresia că nu a fost cineva din sat.

I se păru că Manuel n-o auzise, şi nu mai repetă observaţia. Dar el întrebă:

— Şi anume?

Sonia râse jenată:

— Câteodată totul mi se pare atât de ciudat. N-ai trecut niciodată prin asemenea stări? Te afli undeva şi dintr-odată toate se destramă. Cele mai familiare lucruri devin străine şi ameninţătoare. Şi ai impresia că a apărut altceva, o altă prezenţă. Cunoşti acest sentiment?

— Nu.

— Iată sentimentul care m-a cuprins aici, sus. Din păcate nu mai vrea să treacă. Doamna Felix, ficusul, tuburile luminoase, Pavarotti, clopotele, Bango, moartea lui Bazzel, crucile, *Il Senatore* şi Barbara, oaspeţii, localnicii, zăpada, Seraina. Toate devin din ce în ce mai ciudate, din ce în ce mai halucinante, din ce în ce mai ameninţătoare.

Cărarea urca în serpentine strânse. Pe marginea versantului creşteau bujori de munte. Cineva rupsese recent cele mai multe dintre flori.

Manuel mergea în faţa ei cu pas măsurat, de alpinist. Nu spusese nimic când ea încetase să vorbească. Sonia se oprise la un moment dat ca să-i surprindă expresia feţei când va ajunge la una dintre curbele strânse. Dar bănuiala ei că Manuel rânjea nu fusese confirmată. Acesta avea o mină gravă şi interesată.

— Ţin mult la tine, Sonia, spuse deodată.

— Ohoho! O declaraţie de dragoste?

Manuel rămase serios:

— Vreau doar să ştii.

— Şi eu ţin la tine.

Ajunseseră la liziera pădurii. Cerul era senin în vest. Dar dinspre est se apropia o nouă perdea de nori.

— Sincer să fiu, la început nu mi-ai fost simpatică.

— Ah! Şi de ce nu? întrebă Sonia surprinsă.

Intui mai degrabă decât văzu că ridică din umeri:

— Prejudecăţi. O tipă din lumea bună, care se întoarce la vechea meserie, şi chestii de-astea.

— Dar de unde ştiai aşa ceva?

— De la ea.

— Barbara Peters m-a prezentat ca pe o persoană din lumea bună care se întoarce la vechea meserie?

Manuel ajunse la o barieră pentru vite şi trecu prin pasajul îngust destinat oamenilor.

— Poate că am dedus eu din observaţiile ei.

Cărarea se lăţise iar, aşa că Sonia mergea alături de el.

— Te-ai priceput foarte bine să-ţi maschezi resentimentele.

Manuel fixă cu privirea cărarea din faţa sa:

— În meseria noastră eşti obligat să înveţi şi aşa ceva.

— Mie nu mi-a reuşit niciodată.

Manuel se opri şi se uită la ea:

— Poate că n-ai fost niciodată obligată să înveţi.

— Ce vrei să spui?

— Şi frumuşică, şi cu ceva bani.

— Asta este părerea ta despre mine?

— Era, la început.

— Dar acum?

— După cum am spus, acum ţin la tine.

Un mesager al frontului de nori stinse soarele.

Sonia propuse să o ia înapoi, spre sat, la proxima bifurcaţie.

— Puţină ploaie nu strică, obiectă Manuel.

— Ploaia nu. Doar fulgerele.

— Ţi-e frică şi de fulgere?

— Da, *şi* de fulgere, recunoscu Sonia.

Ca pentru confirmare, la răsărit se auzi un tunet leneş.

Val Grisch părea să se fi ghemuit în aşteptarea furtunii. Departe, în vale, un vehicul agricol se îndrepta spre o gospodărie – ca o insectă care fuge de ceva. Puţin mai aproape, la liziera pădurii situată între ei şi destinaţia lor, văzură o siluetă – poate un drumeţ sau un ţăran. Omul o luă acum din loc, dispărând numaidecât printre copaci.

Coborâşul îi obligă să accelereze pasul.

— Şi cu ocazia excursiilor şcolare coborâşul era cel mai greu, ocărî Manuel. În tot timpul urcuşului te bucurai în aşteptarea coborâşului şi, când colo, te apuca durerea de genunchi, iar degetele de la picioare se răneau lovindu-se la fiecare pas de vârful ghetelor.

În învălmăşeala de nori explodă deodată un fulger. Tunetul urmă după o bucată de timp.

Drumul era barat de un gard electric. Acesta avea un cârlig cu un mâner. Manuel îl deschise şi îl închise apoi după

ei. De unul din parii gardului de la marginea drumului atârna o baterie care ticăia perfid la intervale regulate.

Sonia simți prima picătură de ploaie.

Dincolo de vârfurile copacilor puteau încă distinge satul; molizii se înălțau acum zvelți și impunători în fața lor. Încă douăzeci, treizeci de metri și vor ajunge la primii doi. Aceștia flancau cărarea, iar crengile lor grele formau un fel de poartă acoperită de o boltă, de parcă ar fi străjuit intrarea într-o pădure fermecată.

Vântul pe care până acum doar îl simțiseră se auzi mai tare. Vâjâia de parcă i-ar fi îndemnat să se grăbească.

Pădurea se îndesea. Pe povârnișul de deasupra era multă pădure tânără. Trunchiurile subțirele dispăreau sub faldurile crinolinelor ei verzi, pierzându-se într-o beznă misterioasă.

Mergeau tăcuți unul în urma celuilalt, concentrându-și atenția asupra terenului accidentat.

Sonia aproape că se izbi de Manuel. Acesta se oprise brusc, ca un animal care adulmecă o primejdie.

Departe, în lumina crepusculară verde-închis a pădurii, apăruse o siluetă care se uita fix la ei.

— Ăsta pe noi ne așteaptă, șopti Sonia.

Manuel o luă încet din loc.

Îl recunoscu, primul:

— Bucătarul de la Steinbock, spuse iuțind pasul.

Sonia nu-i împărtășea sentimentul de ușurare. Îl urmă șovăitoare.

La adăpostul molizilor puteai mai degrabă să auzi ploaia decât să o simți. Doar acolo unde vântul sau fierăstraiele răriseră pădurea, iarba începea deja să strălucească în ploaie.

Peder Bezzola îi aștepta cu o mină împietrită.

— Nu-i o zi bună de excursie, spuse Manuel în loc de salut.

Bezzola nu răspunse. Stătea înfipt în cărare, cu picioarele depărtate. Versantul urca pieziș la stânga lui, iar la dreapta cobora abrupt, printre stânci, până la următorul cot al potecii.

Sonia îi ajunse din urmă și dădu din cap, salutându-l pe Bezzola. Acesta răspunse la salutul ei, dar foarte scurt, înclinând doar capul.

Sonia încercă să-și amintească – fără a trebui să-și întoarcă privirile – dacă există o posibilitate de a o apuca pe alt drum.

Bezzola părea că nici nu se gândește să se dea la o parte.

— Ați fi atât de amabil să ne faceți puțin loc? Știți, plouă.

Bezzola îl ignoră. În schimb îi spuse Soniei:

— Așa, așa. O plimbăricã în compania diavolașului din Milano.

Sonia își simți inima bătând în gât. Încercă să răspundă ceva, dar nu reuși decât să schițeze un zâmbet chinuit.

— Ați vrea să ne faceți puțin loc? îl rugă Manuel cu o inflexiune amenințător de amabilă.

Bezzola își scutură țigara aprinsă și zdrobi apoi jăraticul cu piciorul. Mucul îl aruncă pe versant în jos. După care își încrucișă brațele.

— Alo! Cu dumneavoastră vorbesc, spuse Manuel cu voce tare și foarte deslușit, de parcă ar fi avut de-a face cu un surd.

Bucătarul continuă să-i vorbească Soniei, de parcă Manuel n-ar fi existat.

— Dar cățelușului travestit nu i-ați permis să vă însoțească, bietul de el? I-ar plăcea desigur și lui să iasă la plimbare cu diavolașul. Cu pălăriuța vânătorească pe cap.

— Lăsați-ne să trecem, dar imediat! îl repezi Manuel.

— Ah, nu cunoașteți povestea?

Bezzola i se adresa tot mai direct Soniei:

— Diavolașul a fost văzut ascunzând în portbagaj cățelușul travestit.

El se uită la Sonia cu acea privire încurajatoare a profesorului care știe că eleva lui cunoaște răspunsul corect.

Memoria Soniei stocase o imagine fără să-și dea seama ce nu era în ordine la ea: Bango mârâind și arătându-și colții când Manuel încercase să-l mângâie. O cuprinse deodată frigul.

Manuel își împinse înainte umărul stâng încercând să forțeze trecerea și să-și croiască drum pe lângă Bezzola.

Poate că alunecă, poate că și Bezzola îi dădu un ghiont. În orice caz, Manuel se prăvăli pe versant în jos, reuși să se prindă de niște tufe de afin și rămase o clipă, agățat, pe o mică platformă stâncoasă, până când rădăcinile arbustului cedară trosnind. Se prăbuși cu un strigăt, rostogolindu-se până jos.

Peder o luă la goană. Sonia îl urmă.

Îl găsiră pe Manuel zăcând pe drum și gemând. Sângele îi curgea dintr-o rană mare de pe jumătatea dreaptă a feței. Era întins pe spate, cu brațul stâng contorsionat sub ceafă și picioarele unul peste altul, de parcă se destindea pe un șezlong așezat la soare. Coapsele erau una lângă alta, dar pulpa stângă o încălecase pe cea dreaptă. Sub genunchi apăruse o protuberanță unghiulară, ca o articulație nouă, care se umfla văzând cu ochii luând o culoare albastru-roșiatică.

În timpul studiilor Sonia învățase formula R.R.S.P.

Răspunde la întrebări? Respiră? Sângerează? Pulsul se simte?

— Manuel?

— Drace, gemu acesta.

— Îți poți mișca mâinile?

Sonia văzu că degetele sale încearcă să prindă ceva invizibil.

— Degetele de la picioare?

— Cred că da, șopti.

— N-ai furnicături? Simți totul?

— Mai mult decât totul.

Îl auzi în spatele ei pe Bezzola vorbind la telefon în romanșa lui.

— Ce te doare mai rău?

— Umărul stâng.

— Vrei să încerci să-ți schimbi poziția?

— Nu.

Sonia îi apucă încheietura mâinii drepte ca să-i pipăie pulsul și auzi un pârâit. Manuel scoase un țipăt. Ea îi așeză, cu grijă, mâna înapoi.

Bezzola își terminase convorbirea.

— Jos, la liziera pădurii, este un loc unde se poate ateriza. Cobor și aștept elicopterul. Aveți un mobil? Pentru orice eventualitate. Le dădu numărul lui și plecă.

Versantul pe care se prăbușise Manuel nu era împădurit. Ploaia cădea din plin pe ei.

— În buzunarul exterior al rucsacului este o pelerină de ploaie. Poate reușești să o scoți fără să mă miști.

Sonia avu nevoie de mai multe minute până izbuti să scoată de sub Manuel pelerina de ploaie portocalie. Se ghemui lângă el și întinse pelerina peste ei amândoi. Rămaseră așa, în lumina roșiatică a micului lor cort, ascultând răpăitul ploii care cădea pe materialul plastic.

Manuel închise ochii:

— Ceea ce a spus este adevărat. *Eu* sunt diavolul din Milano.

Sonia încercase să alunge această temă din conștiința ei. Se prefăcu și acum că nu a auzit.

— *Eu* am fost. Îmi pare rău, dar este adevărat. Eu am fost.

Sonia continuă să tacă.

— Voiam să-ți spun totul. Astăzi. De aceea am insistat să te însoțesc.

— Și de ce n-ai spus nimic?

— Ploaia. A început să plouă și ai vrut să ne întoarcem. Dar ți-aș fi spus. Pe cuvântul meu de onoare.

Durerile și efortul acestei confesiuni îi schimonosiră fața rotundă, netedă.

Sonia se simți cuprinsă de o mare indiferență. I se părea că se află la o distanță uriașă de omul acesta cu care stătea ghemuită sub doi metri pătrați de pelerină.

— *Eu* am turnat acidul sulfuric în ghiveciul ficusului, l-am chemat pe Casutt să-și ia în primire serviciul de zi, am cufundat tuburile luminoase în bazin, am dereglat orologiul bisericii, l-am travestit pe Bango, am întors crucea cu susul în jos.

— Dar Pavarotti? se interesă Sonia mai degrabă pentru a completa informațiile.

Simţi că Manuel dă din cap. Nu reţinu ce spuse după aceea. Dar îi văzu vocea. Era ceva fărâmicios, cu irizaţii uleioase, ce înainta leneş şi pe suprafaţa căruia zgomotul ploii lăsa o dâră ştanţată cu ciocanul.

După ce imaginea vocii dispăru, nemairămânând decât cea a ploii, întrebă:

— Şi cum ar fi mers mai departe? Ce i s-ar mai fi întâmplat?

— Cui?

— Barbarei Peters. Ursinei tale.

Tăcere. Şi apoi cu tonul grijuliu al unui om care este mesagerul unei veşti proaste:

— Dar nu *ea* era vizată. *Tu* erai vizată, Sonia. *Tu eşti Ursina.*

Sonia nu înţelese:

— Eu sunt Ursina?

— Dar nu ţi s-ar fi întâmplat nimic. S-a terminat. Misiunea a fost îndeplinită.

O rafală de vânt zgâlţâi vârfurile ude ale arborilor şi înteţi cadenţa ploii.

— Misiunea?

Manuel gemu. Din cauza durerilor, dar şi a faptului că Sonia înţelegea atât de greu.

— Frédéric, spuse doar.

Ea simţi un gust metalic în gură.

— Bine, dar de unde îl cunoşti pe Frédéric?

— Waldweide. Am lucrat acolo ca fizioterapeut.

Vocea lui părea să vină de foarte departe, iar a ei de şi mai departe. Se auzi întrebând:

— De ce?

— Voia să te discrediteze, după cum spunea. Aşa cum tu l-ai discreditat pe el.

— Şi de ce ai acceptat?

Îl auzi respirând adânc de durere:

— Mi-a fost milă de el.

— Milă? De Frédéric?

— Ai lucrat vreodată la psihiatrie? La un moment dat nu-i mai poţi deosebi pe pacienţi de personal decât după îmbrăcăminte. Vezi medici cu părul vâlvoi, care vorbesc singuri; infirmieri care monologhează tot timpul; surori de noapte care se tem de întuneric; psihiatri care îi fură pe pacienţi. Este o adevărată binefacere să mai dai şi de un om normal.

— Care tocmai încercase să o omoare pe fosta lui soţie.

Manuel aşteptă iar să se potolească un val de dureri.

— El mi-a povestit versiunea *lui*. Şi l-am înţeles atunci.

— Versiunea lui!

— L-ai distrus în mod sistematic, de la începutul căsniciei. N-ai vrut copii. Nu ţi-au plăcut prietenii lui. I-ai subminat cariera. L-ai discreditat în faţa familiei. În faţa colegilor. În faţa întregii lumi. El nu voia să te omoare. Doar să-ţi bage minţile în cap. Dar l-ai provocat.

După ce îşi reveni dintr-un acces dureros de tuse, Manuel continuă:

— Iar acum voiai să-i dai lovitura de graţie – ospiciul sau puşcăria.

— Şi atunci, îşi auzi Sonia propria voce, străină, ai hotărât să-l ajuţi.

— M-a convins. A contribuit, în plus, şi perspectiva de-a scăpa de Waldweide.

O rafală de vânt smuci pelerina, iar Sonia se străduí mai multe minute să o ancoreze iarăşi.

— Când ai început să mă simpatizezi?

— Din primele zile.

— Şi ai continuat, cu toate acestea.

Câtva timp se auziră doar rafalele ploii şi respiraţia precaută a lui Manuel:

— Două sute optzeci de mii. N-aş fi reuşit într-o viaţă întreagă să pun deoparte atâta bănet. Plătibili în şapte rate. După fiecare punct bifat contul meu se rotunjea cu încă patruzeci de mii.

Da, tipic pentru Frédéric. De câte ori era obligat să recurgă la ajutorul banilor vorbea despre „aprofundarea argumentelor".

— Ușor dobândiți, continuă Manuel. Cel mai greu a fost să te fac să găsești cartea cu legende, pe care mi-o dăduse Frédéric.

Lumina unui fulger pătrunse prin deschizătura de la cap a pelerinei luminând pentru o secundă interiorul acestui confesional improvizat. Tunetul urmă aproape imediat.

— Și cum ai obținut acest loc de muncă?

— Mi-am oferit serviciile în mod foarte normal. Imediat după tine...

Un nou fulger, ceva mai slab de data aceasta, iar tunetul la interval puțin mai mare.

— Dar *el* de unde știa? N-am vorbit cu nimeni despre proiectele mele.

Manuel gemu:

— Sper că sosesc în curând.

Nu. Nu era adevărat. *Cuiva* îi vorbise despre ele. Puse întrebarea al cărei răspuns nu voia să-l afle:

— A rămas în legătură cu Malu?

— L-a vizitat de multe ori.

Sonia simți deodată că nu mai suportă apropierea lui Manuel. Se ridică, îl acoperi cu pelerina, de parcă ar fi acoperit un cadavru examinat de poliție.

Aștepta la o distanță de câțiva pași, în ploaia torențială, tremurând și plângând, până auzi deasupra ei huruitul motorului elicopterului de la Salvare.

Când îl ridicară, merse o bucată de drum alături de targă.

— Și de ce și a doua cruce? țipa ca să se facă auzită în zgomotul produs de elicopter.

— N-am fost eu, țipă și el.

```
la noi plouă și plouă și plouă
...
alo Sonia unde ești
```

mobilul tău nu a fost furat nu-i așa
ba da
ați inventat povestea pentru ca eu să nu
mă întreb cum de știe maman unde sunt
nu înțeleg
depune armele Malu Manuel a mărturisit
totul
...
de ce Malu
...
de ce Malu
singură bătrână și falită
cât te-a plătit
prea puțin
...
regret sincer ☹
...

Una dintre crizele conjugale majore ale Soniei se petrecuse în Namibia. Frédéric o ademenise să vină acolo vorbindu-i despre două săptămâni de safari. Deoarece nu fusese încă în Africa, Sonia se bucurase. Cumpărase un aparat de fotografiat aproape profesionist și toate manualele despre flora și fauna locală pe care le găsise.

De-abia când trecuseră prin poarta ornamentată cu trofee a Bushmans Hunting Lodge își dăduse seama că Frédéric nu rezervase locuri la un safari adevărat. Se găseau într-una dintre fermele alea de vânătoare uriașe, îngrădite, amintite în ghidurile turistice. Societatea de vânători era transportată la turmele de oryx, zebre, gnu sau antilope, animalele erau plasate în poziție avantajoasă pentru vânători, iar la cină se serveau diferite feluri de *fondue* din carnea vânatului ucis.

Cu jumătate de an înainte Frédéric îi mărturisise că are din timpuri mai vechi un permis de vânătoare. Ea primise noutatea cu acea indiferență pe care o simțea încă de pe atunci față de el. Frédéric însă o interpretase ca interes pentru vânătoarea sportivă.

Nici nu-şi despachetase valizele, iar în ziua următoare ateriză, ca unică pasageră a unui avion mic, pe pista accidentată a Waterbuck Lodge – o aşezare nu prea mare, cu douăsprezece bungalow-uri luxoase. Îşi petrecea zilele uitându-se de pe terasă la animalele care veneau la adăpătoare să bea apă. Girafele – în tihnă, cu labele dinainte desfăcute. Antilopele – în pripă şi nervoase. Leii – plictisiţi şi blazaţi.

Lângă Lodge se găsea un izvor termal mineral care urma să devină centrul unui complex spa. Proprietarii, cu care se împrietenise, îi spuseră la despărţire:

— Dacă nu vei mai şti, la un moment dat, încotro să-ţi îndrepţi paşii, la Waterbuck Lodge va exista în curând un loc bun pentru o fizioterapeută bună.

Iată că sosise momentul când nu mai ştia încotro să-şi îndrepte paşii. Se întinsese pe patul din camera ei uitându-se, pentru ultima dată, spre peretele înclinat de deasupra.

Refuzase să urce în elicopter. Peder Bezzola o condusese înapoi, la hotel. Pe drum îi povestise despre Gian Sprecher, care îl văzuse pe maseur cu câinele travestit. Astăzi, Gian Sprecher îi comunicase, la telefon, că maseurul şi Sonia plecaseră într-o excursie. El se luase după ei cu intenţia de a-i cere socoteală maseurului. În amintirea lui Reto Bazzel.

Cei de la hotel îl chemaseră pe medicul din sat. Acesta îi recomandase o baie fierbinte şi un grog şi îi dăduse un medicament care să o relaxeze. Sonia nu-l întrebase ce era.

Dar se va interesa. Pilula fusese bună. N-o ameţea şi nici n-o făcea apatică. Vedea lucrurile cu multă luciditate – trădarea, intriga, furia, teama, deprimarea, decepţia în dragoste –, dar avea impresia că nu o priveau pe ea. Putea să se gândească la toate de parcă ar fi fost vorba despre destinul altcuiva.

Şi, exact ca în cazul unui destin străin, putea să-l alunge din conştiinţa ei, să stingă lumina şi să adoarmă legănată de zgomotul ploii.

Volumul precipitaţiilor înregistră în această noapte recorduri peste tot. O depresiune atmosferică se extinsese în întreaga ţară venind dinspre extremitatea nordică a Alpilor, iar un val de aer umed din Germania şi Austria apăsa regiunea nord-estică a cantonului Graubünden. În anumite ţinuturi căzuse în ultimele douăzeci şi patru de ore aproape jumătate din cantitatea de precipitaţii obişnuită altădată pentru întreaga lună iunie.

Sonia se trezi devreme. Rămase în pat, cu ochii închişi, până îşi dădu seama cum se simte.

I se părea că toate sentimentele ei erau închise într-un cocon fragil. Poate că vor rămâne închise acolo dacă nu va face nici o mişcare bruscă.

Înainte de ora şapte auzi un ciocănit timid la uşă. Sonia îşi luă chimonoul.

— Da? întrebă prin uşa întredeschisă.

— Sunt eu, doamna Felix.

Sonia se sperie:

— Ce doriţi?

— Vin din partea doamnei Peters.

Sonia deschise. Doamna Felix stătea în uşă, în halatul ei alb. Zâmbi jenată şi îşi scoase ochelarii. Gestul avea ceva dezarmant. Sonia o pofti înăuntru.

— Vă roagă să vă odihniţi. Voi prelua eu tura dumneavoastră. Apoi adăugă: Cu plăcere.

Rămase o clipă, nehotărâtă, pe loc, ridicându-şi privirile spre Sonia. Nefiind deformaţi de ochelari, ochii ei păreau acum ochii deloc ostili ai unei femei mai în vârstă.

— Opt fracturi, spuse. Au dat telefon de la spital. Dar nu are leziuni interne.

Sonia luă la cunoştinţă buletinul medical ridicând din umeri. Doamna Felix nu se urnea încă.

— Aş vrea să-mi cer scuze. V-am judecat greşit.

Îi întinse mâna, iar Sonia i-o strânse.

— Şi eu pe dumneavoastră, răspunse. Apoi îi deschise uşa.

Doamna Felix ezita încă:

— Iar dacă vă simțiți mai bine după-amiază, vă invită să luați ceaiul la ea. În locuința ei. La ora patru.

Sonia se culcă înapoi încercând să nu deterioreze coconul în care erau închise sentimentele ei. Ceasul deșteptător arăta ora opt când o trezi iar un ciocănit la ușă.

— *Room service*, spuse o voce de bărbat.

Era Bob. Ținea în mână o tavă cu micul dejun și făcea o mutră spășită:

— Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, începu.

— Există și lucruri mai rele, spuse Sonia, luându-i din mână tava și închizându-i ușa în nas.

Amabilă, dar foarte hotărâtă. De-abia când își turnă cafeaua observă că era un mic dejun pentru două persoane. Se duse cu tava în pat și deschise televizorul. În unele regiuni din centrul țării se dăduse alarma: pericol de inundații. Meteorologii se așteptau la ploi în continuare.

Când se trezi simți că ceva s-a instalat pe abdomenul ei. Scoase un țipăt și sări în sus. Acel *ceva* căzu pe jos zdrăngănind și zăngănind.

Sonia adună, cu inima bătându-i până în gât, resturile și cioburile micului dejun. Iată că se întâmplase – n-avea încotro! Făcuse mișcarea aceasta bruscă, iar coconul se spărsese. Tot ce depozitase acolo pentru mai târziu ieșise acum la iveală în cruda sa realitate. Își dădu jos de pe dulap geamantanele și valiza pe rotile și începu să împacheteze.

Perdelele de ploaie întunecate atârnau de nori, ajungând până jos, pe pământ. Petele de umezeală de pe fațadele caselor estompau desenele cu vopsea. Legumele se înecau în grădini, iar Flümella, pârâul care traversa satul și care în verile normale de-abia dacă avea apă în albie, ieșise din matcă mai jos de sat din pricina unor lemne care îi blocau cursul.

Câțiva dintre membrii unității de pompieri voluntari, care în timpul zilei lucrau în sat sau în gospodăriile lor, se ocupau de pârâu. Alți câțiva înălțau saci cu nisip în dreptul

celor două, trei ferestre ale unor case amenințate de obicei de inundații.

Anna Bruhin se postase în ușa prăvăliei, așteptând să se întâmple ceva. Ceva care să pună capăt acestei monotonii.

Trăsura hotelului apăru clămpănind. Curdin îi făcu, prost dispus, semn cu mâna. Ea răspunse în același fel. În trăsură era bărbatul acela cu părul alb, care semăna cu un indian. Voia probabil să prindă autobuzul care pleca la ora două și jumătate. Venise la un moment dat să cumpere de la ea revista *Spiegel*, iar ea, vaca, n-o avusese. O comandase pentru săptămâna viitoare, dar iată că el pleca acum. Să vedem dacă și de data aceasta sosește vreun oaspete nou.

```
Sonia trebuie să vorbesc cu tine
eu nu
este important pe cinstea mea
cinste ha ha
```

La scurt timp după aceea sună mobilul. Pe display citi: „Malu". Sonia își închise telefonul.

Împachetase tot, în afară de pantofii de sport murdari. La început se gândi să-i lase aici. Dar până la urmă îi băgă într-o sacoșă. Pentru Namibia.

Era de-abia două și jumătate. Mai avea o oră și jumătate până la ceaiul de la Barbara. De parcă ar fi simțit cât de cât nevoia să ia ceaiul cu bestia asta! Tot ce dorea: să-i comunice că angajamentul ei aici înceta acum, imediat, în această clipă, și că va pleca de aici cu următoarea cursă. Ca să spună toate acestea n-avea nevoie nici de ceai, nici de prăjituri, ci doar de trei minute.

Dădu drumul la televizor. Ploi pe arii extinse – încă. Pe axa nord-sud au apărut primele probleme de circulație. Terasamente deteriorate din cauza unor alunecări de teren, porțiuni de șosea inundate.

Își croi drum prin talk-show-urile și reclamele după-amiezii, apoi închise televizorul.

Ce-ar fi să se blocheze și drumurile de aici? Să se rupă podurile? Să fie inundate șoselele? Să se înzăpezească defileurile?

Ideea că ar ajunge să fie izolată de restul lumii, că ar fi silită să mai rămână aici, în această cameră, în acest sat, în această societate, în această stare, era cu adevărat insuportabilă.

Nu mai putea aștepta până la ora patru. Trebuia să plece de aici. Acum.

Înainte de a fi apucat să sune, ușa se deschise și apăru una din subretele albaneze.

— Doamna Peters este sus? întrebă Sonia.

Fata dădu din cap:

— Da, doamna Peters.

Sonia urcă scările. Ușile spre baie, bucătărie și dormitor, de la etajul întâi, erau închise. Doar cea care ducea la a doua scară turnantă era întredeschisă.

În camera rotundă din turn nu găsi pe nimeni. Nici măcar Bango nu o întâmpină.

— Alo? Barbara? strigă.

Nici un răspuns.

Albaneza îi înțelesese, desigur, greșit întrebarea. Crezuse probabil că întreabă dacă doamna Peters *locuiește* aici.

Se întoarse vrând să coboare, când auzi deodată ușa de jos închizându-se și, imediat după aceea, zgomot de pași pe scările de jos. Voi să strige: „Barbara, sunt deja aici, sus".

Dar ceva o făcu să ezite.

Pașii silențioși de pe scări aveau o culoare ciudată, verde-cobalt. Când se apropiară, conturul lor se estompă. Un luciu. O ceață colorată. Un abur.

Inima ei sări peste o bătaie. Căută cu disperare un ascunziș, descoperi ușa care ducea pe acoperișul circular, o deschise încet și ieși.

Suprafața pe care se putea circula avea o lățime de vreo cincizeci de centimetri, fiind pardosită cu plăci glazurate, alunecoase din cauza ploii. Parapetul avea o înălțime de cel

mult un metru, fiind prevăzut cu creneluri. Întreaga structură era ieșită în afară – Sonia observase de jos acest amănunt și se înfiorase. Dar ceea ce o făcuse să se refugieze acum aici îi inspira o teamă și mai mare.

Se furișă, cu spatele încovoiat, până la fereastra cea mai îndepărtată de ușă și se uită în cameră.

El slăbise. Fața sa, care chiar și la ultima lor întrevedere catastrofală avusese încă rotunjimile datorate numeroaselor banchete oficiale, era acum suptă, ochii cufundați în orbite, iar pometii se profilau deasupra bărbii nerase de trei zile.

Ceea ce îl făcea să arate mult schimbat era culoarea tenului. Părea foarte palid. El, care venise bronzat chiar și la înfățișarea de la tribunal, pentru divorț. El, care avusese totdeauna o bancă expusă la soare, indiferent unde locuiseră, iar când trebuia să aleagă un hotel prefera să renunțe la o stea decât la solar.

Purta un trening albastru, prea mare, cu trei dungi albe. Și adusese cu el un fel de cufăr de meșteșugar, care părea foarte greu.

Se uită în jur și se îndreptă direct spre fereastra unde era ea – de parcă ar fi văzut-o.

Sonia se ghemui. O porțiune din streașina acoperișului de cupru lipsea, iar apa de ploaie cădea, când cu zgomot, pe acoperișul circular, când silențios, peste parapet.

Îndrăzni la un moment dat să se uite iar în cameră și văzu că el era ocupat cu cufărul.

Pe covor stăteau cinci canistre mici, din material plastic, pline cu un lichid transparent. El își pusese mănuși de unică folosință, ținea în mână o șurubelniță și era pe punctul de a conecta la un cablu subțire un fel de piesă electronică fixată de una din canistre. Își scosese puțin vârful limbii afișând acea expresie plină de zel care Soniei îi era bine cunoscută fiindcă o văzuse de câte ori Frédéric meșterea la combina muzicală *high end* sau își împacheta echipamentul pentru încă un curs de specializare ca maior de artilerie, în uniforma aceea ridicolă de care el era atât de mândru.

Canistra fusese acum racordată. O duse la una din ferestre şi o ascunse după perdeaua de mătase. Apoi desfăşură cablul petrecându-l pe sub franjurile covorului şi pe sub mobile, până la geantă.

Sonia urmărea, paralizată, pregătirile făcute de Frédéric pentru atentat. Acţiona cu aceeaşi meticulozitate cu care combina ingredientele pentru un picnic, sau aranja valizele în portbagaj, când plecau în concediu, sau împodobea tradiţionalul pom de Crăciun al lui *maman.*

Şi pe care ea nu reuşise să o contracareze decât cu o tendinţă crescândă spre dezordine, deşi aceasta nu era, în realitate, în firea ei.

Frédéric ascunsese toate cinci canistrele în cameră şi îşi făcu de lucru cu un pachet învelit în bandă adezivă neagră. Şi pe acesta se găseau nişte piese electronice pe care le conectă la capetele cablurilor ce ajungeau la el venind din toate părţile.

Scoase din cufăr un obiect mic, galben şi îl fixă de pachet cu ajutorul unei benzi de cauciuc.

Era un telefon mobil. Două cabluri mici duceau în interiorul său. Frédéric le conectă la electrozii pachetului. Totul cu mişcări măsurate, precise, experimentate. Era mobilul şterpelit de la Malu.

Apoi îşi admiră opera.

Sonia ar fi trebuit să ştie ce va urma. Şi anume că se va uita, cu o mişcare reflexă, în jurul său, în căutarea unei persoane care să-l laude.

Nu mai avu timp să se ghemuiască. Frédéric o privi drept în ochi.

O clipă rămaseră nemişcaţi. Apoi el zâmbi, se ridică şi se îndreptă spre uşa care ducea afară, pe acoperişul circular. Sonia îl văzu ieşind. Îl văzu oprindu-se în loc. Îl văzu luând o decizie.

El închise uşa, aşa încât nu-l mai zărea decât de la talie în sus. Se tupilă apoi ca ea să nu-l poată vedea când trecea prin faţa ferestrelor.

Frédéric avusese totdeauna mare încredere în instinctul său. Mottoul lui era: să iei o hotărâre de moment şi apoi să nu te abaţi de la ea.

Oare o va lua de la stânga spre dreapta sau de la dreapta spre stânga?

În timpul căsniciei ei Sonia ajunsese la concluzia că el făcea de fiecare dată exact contrariul a ceea ce ar fi făcut ea.

Ea s-ar fi decis să o pornească de la dreapta spre stânga; prin urmare el înainta probabil de la stânga spre dreapta. Sonia se ridică şi o luă la goană în aceeaşi direcţie. Cât putea de repede, pentru ca Frédéric să nu observe că ea nu se îndrepta frontal spre el.

Dar Frédéric observase deja. Înainte ca ea să fi ajuns la uşă el apăru de după cotitură. Sonia apăsă repede clanţa, se furişă în cameră, izbutind să trântească uşa în ultima clipă şi să răsucească pe dinăuntru cheia.

Şi revăzu în amintire aceeaşi scenă: geamul spart de lângă clanţă. Mâna care se strecura înăuntru.

Tăietura adâncă dintre degetul mare şi arătător, care încă nu sângera.

Mâna care căuta cheia.

Tăietura care începu deodată să sângereze.

Dârele de salivă din colţurile gurii sale.

Cele trei cuvinte. Trei triunghiuri bine ascuţite, strălucitoare ca oţelul. Eu. Te. Omor.

Dar de data aceasta ea reuşi să scoată cheia din broască. Apoi coborî în goană scările turnante şi trase uşa după ea. Cheia nu mai era vârâtă în broască pe dinăuntru, aşa cum îşi amintea că o găsise. Probabil că el o vârâse pe dinafară. Încuie uşa şi coborî în grabă a doua scară turnantă, apoi o luă pe coridorul lung, labirintic, la al cărui capăt se găsea camera ei.

Pe pat geamantanele gata împachetate, pe jos punga de plastic cu pantofii de sport murdari, pe masa de scris poşeta, în coşul de hârtii ziare vechi, prospecte, un pachet început,

cu țigări mentolate, și sticle goale de apă minerală – o cameră de hotel cu puțin înainte de sfârșitul unui sejur plăcut.

Sonia intră în baie, se sprijini cu ambele mâini de chiuvetă și se uită, cu răsuflarea tăiată, în oglindă. Părul ud i se lipea de cap ca o cască de baie, costumul de pânză pătruns de apă se mula ca o cârpă pe trupul ei, fața îi era schimonosită ca cea a domnului Casutt. Și avea privirea unui animal hăituit. Intră în cameră, își luă mobilul din poșetă și îl deschise:

```
Sonia fii atentă el a evadat.
```

Formă numărul lui Malu. Numărul *vechi* al lui Malu.

Bubuitura surdă părea să fie netedă și să aibă multe muchii, întocmai ca o formațiune cristalizată. Era incoloră și transparentă. Și arunca o umbră de culoare verde-cobalt.

Fumul de-abia dacă putea fi deosebit de nori.

Hotelul Gamander se înălța falnic – un vas de război lovit, încremenit în punctul de ancorare. Turnul Barbarei Peters ardea. Din scheletul acoperișului țâșneau flăcările, iar prin toate ferestrele ieșea un fum gros.

Din umbrelele colorate de pe terasa pentru băi de soare și la o distanță sigură de locul incendiului se amenajase un adăpost pentru locatarii hotelului. Oaspeții și personalul își puseseră pe umeri pături militare primite de la pompieri și se uitau la flăcări. Fiecare cu gândurile sale, ca la gura sobei, în fața focului unui cămin.

Pompierii voluntari își aduseseră unica scară culisantă portativă, combătând, de pe ea, focul. Câțiva oameni se plasaseră pe acoperișurile și balcoanele din apropierea turnului ajutându-și, de acolo, colegii cu o serie de furtunuri montate la diferite etaje. Se auzeau strigătele lor și zgomotul pompei cu rotor care scotea apa din Flümella umflată de ploaie.

Vanni servea vin fiert și ceai fierbinte.

Barbara Peters îl luase de braț pe *Il Senatore.* Contemplau amândoi scena cu o uimitoare indiferență. Mai ales

Il Senatore părea să aştepte cu nerăbdare finalul ultimului act.

Soţii Häusermann se întreţineau încetişor cu copiii lor agitaţi. Familia Lanvin şi familia Lüttgers se solidalizaseră în ciuda barierei lingvistice. Iar doamna profesor Kummer se uita cu reproş la domnişoara Seifert, de parcă aceasta era unica vinovată de catastrofă.

Sonia împărţea pătura cu Bob. El îi înlănţuise umerii cu braţul, iar ea nu se împotrivise.

Doar *maman* era îmbrăcată de parcă ar fi vrut să iasă: manta de ploaie, umbrelă, poşetă. Se apropie de Sonia:

— Aş putea să vorbesc o clipă cu tine între patru ochi?

Părea iritată. Incendiul o importuna.

— Îţi dau iscălitura.

Maman primi vestea cu un zâmbet instantaneu:

— Frumos. Dar mai este ceva. Ceva personal.

Se uită la Bob, aşteptând; acesta puse pătura pe umerii Soniei şi se îndepărtă cu câţiva paşi.

— Trebuie să plec imediat. Am primit un telefon. Frédé a părăsit ieri clinica fără permisiune. Voiam neapărat să ştii şi tu.

Deschise apoi poşeta şi scoase cererea. Avea la ea şi un stilou. Şi îi oferi Soniei chiar şi spatele ei ca suport, ca să poată semna.

Sonia se uită după ea: pe tocurile ei înalte, se îndrepta cu paşi rezoluţi spre sat. Pentru prima dată în viaţă simţi o uşoară compasiune pentru ea.

Flăcările fuseseră înăbuşite; din ciotul de turn se înălţa acum numai fumul întrepătrunzându-se cu norii acestui iunie ploios.

Barbara Peters trecea de la unul la altul, ca amfitrioana unui *cocktail party.* Doar că nu făcea schimb de amabilităţi, ci discuta despre detalii legate de planurile de evacuare.

— Încă o oră şi ne-ar fi surprins în timpul ceaiului, îi spuse Sonia când Barbara se opri în dreptul lor.

Barbara o privi nedumerită.

— Păi, nu m-ai invitat să iau ceaiul la tine, la ora patru?

— Eu? La ora patru? La ceai? Dar la patru aveam o întâlnire la Storta.

Peste o oră incendiul fusese complet stins – poate și cu ajutorul ploii necontenite. Poliția și pompierii profesioniști, care sosiseră și ei între timp, le permiseră oaspeților și angajaților rebegiți de frig să intre în hol. După o inspectare amănunțită a locului incendiului, se va hotărî dacă oaspeții pot să revină în camerele lor.

Bucătăria improvizează o gustare, iar printre oaspeți și angajați se înfiripă o dispoziție – mai moderată, ce-i drept – de sindrofie. Își povesteau unul altuia în ce împrejurare îi surprinsese alarma de incendiu și cum reacționaseră în această situație.

Doamna Felix se ținea puțin mai la o parte de toată agitația, ca fata nedansată de la o serată dansantă. Când Sonia se opri în fața ei, își scoase iar ochelarii:

— Spunea că este un prieten comun al dumneavoastră și al doamnei Peters. Era foarte drăguț. Voia să vă facă o surpriză, se bâlbâi.

Sonia se simțea atât de bine, încât reuși să zâmbească puțin și să răspundă:

— I-a reușit pe deplin.

Evacuarea nu avu loc în această noapte. Torentul de munte din Val Tasna distrusese șoseaua și terasamentul dintre Ardez și Scuol, punându-i pe drumuri pe locuitorii satelor învecinate. Accesul spre tunelul Vereina fusese blocat în urma unor alunecări de teren, iar defileurile deveniseră, toate, impracticabile. Ținutul Engadinului de Jos rămăsese izolat de restul lumii, iar adăposturile improvizate în întreaga vale erau suprasolicitate.

Poliția și pompierii puseră sub pază partea de clădire afectată de incendiu, permițând accesul liber în restul hotelului, apoi se concentrară pe obligații mai stringente.

Oaspeţii şi personalul reintrară în camerele lor. Doar camera doamnei profesor Kummer devenise nelocuibilă din cauza apei folosite pentru stingerea focului.

Numărătoarea oaspeţilor hotelului arătase că nu lipsea nimeni. Iată de ce poliţia cedase insistenţelor propietăresei, hotărând să raporteze de-abia în ziua următoare în mod oficial că la locul incendiului se descoperise un cadavru masculin neidentificat.

Sonia se trezi cu inima uşoară. Camera părea mai prietenoasă decât în alte dimineţi. Mai luminoasă, mai aerată.

Se sculă, trecând cu grijă peste Bob, ca să nu-l trezească, şi se duse la fereastră. Ridică perdeaua şi se uită în lumina de afară.

Ploua încă, cerul era acoperit de nori cenuşii. Dar mesteacănul din faţa ferestrei nu mai întuneca odaia. În timpul nopţii îşi pierduse tot frunzişul.

Mulțumirile autorului

Aduc mulțumiri domnului dr. dr. h.c. mult. Albert Hofmann și soției sale, Anita, pentru o după-amiază încântătoare petrecută în casa lor și pentru aprofundarea problemelor legate de percepție și realitate. Îi mulțumesc doamnei Andrea Netschler de Jiménez pentru introducerea teoretică sugestivă în universul gimnasticii medicale și pentru cea practică benefică în arta masajului. Îi mulțumesc doamnei Sabina Rolli pentru verificarea critică a manuscrisului în ceea ce privește corectitudinea procedeelor fizioterapeutice. Îi mulțumesc domnului dr. docent fil. Peter Brugger pentru timpul dedicat lecturii și pentru asentimentul dat tratării problemelor neuropsihologice din text. Îi mulțumesc domnului Stephan Haag pentru explicațiile meticuloase și documentarea tehnică a aspectelor juridice. Îi mulțumesc domnului Cristoph Schmidt pentru răspunsurile prompte date nelămuririlor legate de activitatea hotelieră. Îi mulțumesc domnului Chasper Pult pentru ajutorul dat în calitate de expert în probleme referitoare la ținutul Engadinului de Jos și la limbile vorbite acolo și îl rog să mă ierte că am revocat Reforma din ținutul său. Îi mulțumesc doamnei Ursula Baumhauer pentru lecturarea – ca de obicei, bogată în sugestii – a textului. Și îi mulțumesc soției mele, Margrith Nay Suter, pentru rectitudinea neabătută a aprecierilor și pentru spiritul constructiv al perseverenței manifestate. De asemenea, prezint scuzele mele agențiilor de turism din Engadinul de Jos pentru condițiile atmosferice.

Martin Suter

În seria de autor **Isabel Allende** au apărut

Zorro
Fiica norocului
Casa spiritelor
Portret în sepia
Eva Luna
Povestirile Evei Luna
Țara mea inventată
Paula
Despre dragoste și umbră

Martin Suter s-a născut la Zürich în 1948 și și-a exersat condeiul în presa scrisă, publicând constant articole și editoriale în reviste precum *GEO*, *Weltwoche* și *Tages-Anzeiger* vreme de mai mulți ani. De asemenea, s-a făcut cunoscut grație unor scenarii de film sau televiziune, pentru care a obținut mai multe premii. Debutează în literatură în 1997 cu romanul *Small World*, care stă la baza unei producții cinematografice (2009) cu Gérard Depardieu și Charlotte Rampling în rolurile principale. Îi urmează *Die dunkle Seite des Mondes* (2000), *Ein perfekter Freund* (2002) – ecranizat în 2006 –, *Lila, Lila* (2003) – adaptat pentru marele ecran în 2008 –, ***Diavolul din Milano*** (*Der Teufel von Mailand*, 2003) – tradus în douăzeci de limbi, distins cu Friedrich Glauser Preis în 2007 și nominalizat pe lista scurtă la International Dagger Award în 2008 – și *Der letzte Weynfeldt* (2008). A scris, de asemenea, piese de teatru și proză scurtă. Romanele sale se bucură de succes și sunt publicate în peste douăzeci de limbi. Martin Suter trăiește în Spania și Guatemala.

Roman tradus în douăzeci de limbi, distins cu Friedrich Glauser Preis în 2007 și nominalizat pe lista scurtă la International Dagger Award în 2008

E oare iluzia fericirii atât de mare, încât să te lași ispitit de diavol când divinitatea nu-ți ascultă rugile? Sonia a renunțat la tot pentru iubire și a pierdut totul atunci când cel pe care-l iubea a încercat s-o omoare. La depărtare de câteva sute de ani, frumoasa păstoriță Urbina a încheiat și ea un pact faustic ce pare să fi răsturnat ordinea firească a lumii. Peste timp, cele două destine oglindite unul în celălalt și straniu contopite ca două fețe ale aceleiași monede își răspund și scot la lumină din praful uitării legenda diavolului din Milano.

„Martin Suter e un maestru al suspansului, care știe să disece psihicul uman cu bisturiul unui Hitchcock."

Die Welt

„Original, plin de imaginație, fascinant, ***Diavolul din Milano*** șterge granițele dintre vis și realitate, dintre halucinație și mit."

Frankfurter Neue Presse

„Martin Suter excelează cu fiecare carte. În ***Diavolul din Milano*** metafizica și poezia se împletesc într-o poveste cu parfum din alt veac."

Vogue

„Un fenomen de calibrul lui John Grisham."

Der Spiegel

ISBN 978-973-689-250-9